

1

เวทมนตร์

ผงฝุ่นสีแดงลอยคลุ้งเป็นทางยาวหลายสิบกิโลเมตร ปกคลุม
เทือกเขาที่ทอดตัวยาวจากเวหนนครลงสู่พื้นดินเบื้องล่างซึ่งเป็นถนนมุ่งสู่
ปฐพีนคร หากมองจากระยะไกลจะดูคล้ายแผ่นดินสไลด์ที่เกิดขึ้นได้
ทั่วไปตามแนวเทือกเขาสูงชัน แต่เมื่อมองในระยะใกล้จะรู้ว่าต้นเหตุของ
ผงฝุ่นนั้นเกิดจากผีเท้าม้าขับหมื่นตัวที่ถูกด้อนลงสู่หุบเขาเบื้องล่างอย่าง
เร่งรีบ

บนเทือกเขาฝั่งตรงข้าม หญิงสาวร่างบางในชุดสีดำค่อยๆ ดึง
ผ้าคลุมหน้าสีดำขึ้นปิดบังใบหน้า เผยให้เห็นเพียงดวงตากลมโตคู่หนึ่งที่
สุกสกาวราวกับดวงดารา เธอควบมือออกจากจุดสังเกตการณ์ไปอย่าง
รวดเร็ว ด้วยผีเท้าม้าศึกสีน้ำตาลยังต้องกินเวลาเกือบสองชั่วโมงกว่าจะ
มาถึงเทือกเขาอีกด้านหนึ่งซึ่งมองเห็นเวหนนครได้อย่างชัดเจน หญิงสาว

หยุดมาได้ต้นสนที่สูงจนมองไม่เห็นยอด ก่อนจะเดินไปหยุดที่ริมหน้าผา
เพ่งมองภาพตรงหน้าด้วยอาการตกตะลึง

บนพื้นที่ราบหลังพระราชวังของกษัตริย์ปรางกร เจ้าผู้ครองเวหา
นคร ทหารนับหมื่นนับแสนกำลังฝึกซ้อมการสู้รบอย่างแท้จริง ปลายดาบ
สะท้อนแสงสนธยาส่องประกายวิบวับราวกับคลื่นน้ำในทะเล เสียงให้ร้อง
เป็นจังหวะกระแทกกระทั้นจิตใจ สะกดคนขวัญอ่อนให้เข้าทรุดลงได้ง่ายๆ
หญิงสาวเดินกลับมาอย่างมาที่ผูกไว้ เธอล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าสัมภาระ
หยิบกระดาดแผ่นเล็กกว่าไม่ถึงนิ้ว ยาวครึ่งคืบออกมาพร้อมกับปากกา
ขนนก เธอเขียนข้อความบางอย่างลงไป ก่อนจะม้วนกระดาดแผ่นเล็กๆ
นั้นเป็นวงกลม เธอห่อปากเป่าลมออกเป็นเสียงเล็กแหลม เรียกเหยี่ยว
ตัวผู้ที่บินวนอยู่ด้านบนให้โฉบลงมาเกาะบนอานม้า หญิงสาวบรรจุผูก
กระดาดติดกับขาเหยี่ยว ตรวจสอบจนมั่นใจว่าจะไม่ร่วงหลุด จากนั้นจึง
จับเหยี่ยวโยนขึ้น เหยี่ยวสีน้ำตาลส่งเสียงร้องเล็กแหลมคล้ายบอกลา
ผู้เป็นเจ้าของ ก่อนจะบินหายลับไป

ในคืนเดือนมืด เกร่างสีดำสายหนึ่งกระโดดขึ้นเกาะบน
กำแพงของบ้านหลังใหญ่ซึ่งดับไฟมืดสนิท ร่างนั้นได้ไปตามสันกำแพงที่
มีความกว้างไม่ถึงคืบอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วราวกับแมวตัวหนึ่ง เมื่อเห็น
ยามรักษาการณ์สองคนเดินถือคบเพลิงผ่านมา มันจึงได้ขึ้นบนต้นไม้ที่
อยู่ใกล้ ใช้สุมทุมพุ่มหนาเป็นที่กำบัง ยามรักษาการณ์ทั้งสองเดินผ่านไป
โดยไม่รู้สึกผิดปกติแม้แต่น้อย เมื่อเห็นว่าปลอดภัย เกร่างดำนั้นจึงกระโดด
ลงจากต้นไม้และได้ไปตามแนวกำแพง ก่อนจะแฝงตัวอยู่ใต้รั้วไม้ไผ่ที่
ตั้งอยู่ใกล้กับตัวบ้าน จากนั้นก็ร้องเป็นเสียงนกรাত্রีออกมาได้อย่างไม่
ผิดปกติ

หน้าต่างบนชั้นสองบานหนึ่งเปิดออกอย่างเงียบเชียบ เกร่างสีดำ

ร่างนั้นจ้องที่ขอบหน้าต่างครู่หนึ่ง เมื่อไม่เห็นมีความเคลื่อนไหวใด มันจึงโยนเชือกขึ้นไป ที่ปลายเชือกติดตะขอสามง่ามเอาไว้ มันออกแรงดึงจนแน่ใจว่าปลายตะขอเกี่ยวขอบหน้าต่างไว้แล้วอย่างมั่นคง จึงโหนตัวขึ้นเหยียบตัวบ้าน ไต่ไปตามเชือกอย่างรวดเร็วและเงียบเชียบ เมื่อกระโดดผ่านหน้าต่างเข้าไปก็ม้วนเชือกเก็บไว้ในกระเป๋าหลังตามเดิม ในห้องนั้นมีเงาตะคุ่มของใครคนหนึ่งยืนรออยู่

“สถานการณ์ที่โนนเป็นไงบ้าง” เงาตะคุ่มนั้นเอ่ยปากถาม เป็นเสียงของผู้ชายที่อยู่ในวัยชรา ส่วนคนที่อยู่ในชุดสีดำรายงานด้วยน้ำเสียงก้องกังวาน ฟังออกว่าเป็นเสียงผู้หญิง

“ปฐพีนครกำลังวุ่นวายหนัก กองทัพของราชินีกุลลินีถูกโค่นล้มโดยแม่ทัพพลชา และตอนนี้กองทัพของเขาส่วนหนึ่งได้บุกโจมตีวัดไรวินวรรณ์ อีกส่วนเตรียมบุกเวหานคร เป้าหมายของแม่ทัพพลชาคือยึดครองนครบังบดทั้งหมด”

“เขาจะทำได้รึ” เงาตะคุ่มนั้นเอ่ยถาม น้ำเสียงสันສະຫັນคล้ายตื่นตระหนกต่อข่าวที่ได้รับทราบ หญิงสาวในชุดสีดำรายงานต่อว่า

“แม่ทัพพลชาได้รับอนุญาตมารต่อกษัตริย์ชยานันท์โดยตรงที่ผ่านมาเขาเก็บตัวเงียบเพื่อดูดซบอนาคตที่เคยแตกสลายไปให้กลับคืนสู่ร่าง จนบัดนี้ แม้กระทั่งวัดไรวินวรรณ์ยังยากที่จะหาใครต่อต้านได้ว่าแต่ ที่นี้เป็นยังไงบ้าง” ผู้หญิงชุดดำถามกลับ เธอได้ยินเสียงถอนใจของชายชราที่ยืนอยู่เบื้องหน้าอย่างชัดเจน

“กษัตริย์ปภังกรเองก็กำลังเตรียมทัพเพื่อบุกปฐพีนครเช่นกัน หากสงครามระหว่างสองนครเกิดขึ้นจริง ผู้คนคงล้มตายเป็นจำนวนมาก และไม่ว่าใครเป็นผู้ชนะ นครบังบดก็ถึงคราววอดวายแล้ว”

“ทำไมไม่มากับทหารถึงไม่เดินทางพร้อมกัน” ผู้หญิงชุดดำเอ่ยถาม เรื่องที่เธอสงสัยมาทั้งวัน

“ซื่อนั้นข้าไม่รู้ รู้แต่ว่าพวกเขามีสถานที่ลับแห่งหนึ่งในเขตติดต่อระหว่างเวหนนครกับปฐพีนคร ม้าจะถูกต้อนไปรออยู่ในสถานี่พักม้าเพื่อให้พวกมันมีเวลาพักผ่อนเต็มที่ ส่วนทหารจะเดินทางวันไหนหรือยังงั้น ยังไม่มีข่าวออกมา”

“ท่านจะหยุดสงครามนี้ยังงั้น” ผู้หญิงในชุดดำถามต่อ ชายชราสายหน้าเบาๆ ก่อนว่า

“แม้สังหารกษัตริย์ปภังกรลงได้ก็ใช่ว่าสงครามจะยุติ เวหนนครยังมีแม่ทัพกระหายสงครามอีกหลายคน ข้าแก่แล้วคงไม่สามารถทำอะไรได้ทั้งหมดขึ้นอยู่กับคนแปลกหน้าสองคนนั้น มีเพียงดวงจิตแห่งธาตุเท่านั้นที่จะกำจัดอนุภาคมารได้ และนำความสงบสุขกลับคืนมา”

“เฮอะ” ผู้หญิงในชุดสีดำแค้นเสียงออกมาอย่างไม่พอใจ จากนั้นจึงว่า “ข้าไม่เชื่อว่าสองคนนั้นจะมีน้ำยาอะไร จนปานนี้ยังรวบรวมดวงจิตแห่งธาตุไม่สำเร็จ”

“สองคนนั้นผ่านบาดาลนครมาแล้ว” ชายชรารบอก หญิงสาวชุดดำหันหลังมองออกนอกหน้าต่าง ยามรักษาการณ์สองคนเดินผ่านไปอีกรอบ โชคดีที่พวกเขาไม่ได้เห็นหน้าขึ้นมองและพบว่าหน้าต่างบานหนึ่งถูกเปิดออก

“ข้าจะไม่รอพวกนั้นแล้ว ข้าจะจัดการเอง” หญิงสาวบอกอย่างมุ่งมั่น

“บุปผาวายุ ข้ารู้ว่าเจ้ามีความสามารถ แต่เจ้าไม่สามารถฝันชะตาลิขิตได้หรอก” ชายชราพูดเตือน หญิงสาวที่ถูกเรียกว่า บุปผาวายุ หันกลับมาเผชิญหน้ากับชายชรา

“ข้าจะทำให้ท่านดู ท่านอำมาตย์ แล้วพบกันใหม่” พุดจบ เธอก็ดึงเชือกออกจากกระเป๋าทิ้ง โยนเกี่ยวกับกิ่งไม้ จากนั้นกระโดดขึ้นยืนบนขอบหน้าต่าง เมื่อเห็นว่าข้างล่างปลอดภัยจึงกระโดดลงไป กิ่งไม้

ไหวยวบเมื่อรับน้ำหนักตัวของเธอ ร่างสีดำหายวับเข้าไปในสมุทมนุ่มไม้ ก่อนจะจมหายไปกับความมืด ชายชราถอนใจเฮือกใหญ่ขณะเอื้อมมือ ปิดหน้าต่างอย่างแผ่วเบา

เวหนนคร ตั้งอยู่บนเทือกเขาสูงทางภาคเหนือของบาดาลนคร ด้วยสภาพภูมิประเทศที่ถูกห้อมล้อมด้วยเทือกเขาสูงชันและสลับริบซัน จึงเป็นเรื่องยากที่กองทัพจากนครอื่นๆ จะขึ้นมารุกราน และก็เป็นเรื่องยากเช่นกันที่เวหนนครจะยกทัพลงไปรุกรานดินแดนอื่น ดังนั้นนับตั้งแต่อนุภาคมารแพร่กระจายมาถึง เวหนนครจึงเผชิญกับปัญหาแก่งแย่งอำนาจภายในจนเกิดเป็นสงครามกลางเมืองอยู่บ่อยครั้ง แต่กษัตริย์ปัทมกร เจ้าผู้ครองนครทรงใช้พระราชอำนาจเข้าจัดการกับกลุ่มคนที่คิดโค่นล้มราชบัลลังก์ได้อย่างเบ็ดเสร็จ นับตั้งแต่เกิดการแพร่กระจายของอนุภาคมาร เวหนนครจึงเป็นเพียงนครเดียวที่อยู่ภายใต้ความสงบ แต่ทุกคนรู้ว่า ภายใต้ความสงบที่เคลือบฉาบอยู่นั้นเต็มไปด้วยความหวาดระแวงและตื่นกลัวต่อพระราชอำนาจสูงสุดของกษัตริย์ที่ไม่มีใครทัดทานได้

ในศาลาไม้หลังเล็กซึ่งเป็นสถานที่ปฏิบัติธรรมของพระธัญรดี พระภิกษุวัยห้าสิบเศษกำลังรินน้ำชาร้อนๆ ลงในถ้วยดินเผาสามใบที่จัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบ ไอร้อนสีขาวลอยอ้อยอิ่งอยู่เหนือขอบถ้วยอย่างเกียจคร้าน รอเวลาให้ผู้คนมาปัดเป่าและจิบชาหอมกรุ่น พระธัญรดีวางกาน้ำชาลงบนฐานรอง ก่อนเพ่งมองไปตามบันไดดินที่ทอดลงสู่แนวป่าสนที่ขึ้นคลุมเทือกเขาเอาไว้จนมืดครึ้ม อีกไม่นาน แยกที่ท่านรอคอยจะมาถึง และน้ำชาที่รินไว้จะอุ่นพอดี

พระธัญรดี คือหนึ่งในสี่พระภิกษุที่หนีรอดมาได้จากเหตุการณ์ที่กษัตริย์ชยานันท์ยกกำลังเข้าปิดล้อมทำลายวัดไร่โนนวรรณ์ ท่านได้รับคำสั่ง

จากพระมหาเมธีชัย เจ้าอาวาสคนเก่าให้เดินทางมายังเวหนนครเพื่อรอคอยการกลับมาของบุรุษหนุ่มผู้มีดวงจิตแห่งธาตุดินสถิตอยู่ในกาย แล้ววันที่ท่านรอคอยมาตลอดยี่สิบปีก็มาถึง

บนบันไดดินที่ทอดจากศาลาลงสู่พื้นเบื้องล่าง ปรากฏร่างกายำของชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเดินตรงขึ้นมา ที่กลางหลังเห็นบาดาบคู่หนึ่ง ซึ่งพระธรรมาจารย์เห็นว่าคงเป็นดาบเหล็กไหลคู่ที่พระบุริศธรรมนำออกไปจากวัดไร่ไฉนวรรณ์ ตามที่ได้รับมอบหมายจากพระมหาเมธีชัย

เมื่อมาถึง...ชายหนุ่มคนนั้นได้ก้มตัวลงกราบอย่างนอบน้อม พระธรรมาจารย์ให้เขาลุกขึ้น จ้องมองสบตาพร้อมกับบอกรายละเอียดที่ระบายนเต็มหน้า

“ภุรินท์ ในที่สุดเจ้าก็มาแล้ว” พระธรรมาจารย์เอ่ยขึ้น ชายหนุ่มคนนั้นก้มศีรษะคำนับอย่างอ่อนน้อม พระธรรมาจารย์กวาดตามองลงไปตามทางเดินก่อนขมวดคิ้วยด้วยความสงสัย

“แล้วเพื่อนของเจ้าล่ะ” ยังไม่ทันจบคำ พลันปรากฏแสงสีขาววาววามขึ้นจากคมดาบกระทบกับแสงแดด ดาบนั้นรวดเร็วยิ่งและอยู่ในระยะประชิดเกินกว่าที่พระภิกษุจะหลบหลีกได้ทัน

อีกด้านหนึ่งของหุบเขา

ตลอดยี่สิบวันนับตั้งแต่เดินทางออกจากพรรคมอกขาวของแม่ข่ายใจโล ภุรินท์ สิน และแม่ชีญาตาวีต่างรู้สึกว่เส้นทางนั้นลาดชันขึ้นตลอดราวกับไม่มีวันสิ้นสุด โชคดีที่ยังสูงอากาศยังเย็นสบาย เมฆสีขาวลอยเรี่ยอยู่บนยอดสนซึ่งสูงจากพื้นไม่ถึงยี่สิบเมตร เสียงนกร้องขับขานให้ความรู้สึกปลอดโปร่งและปลอดภัย แต่ทั้งสามรู้ดีว่า สถานที่แห่งนี้ไม่ได้ปลอดภัยจริงๆ อย่างที่รู้สึก เพราะภัยอันตรายยังคงซุกซ่อนอยู่ในทุกหนทุกแห่ง

ม้าสามตัวที่ได้รับมอบจากตาณ หรือกษัตริย์ตารากาแห่งบาดาล นครยังคงก้าวเดินอย่างมั่นคง 'ไม่ว่าจะบุกฝ่าล้าธารไหลเชี่ยวหรือเดินไปตามโขดหินสูงชัน พวกมันล้วนไม่เคยแสดงอาการอ่อนล้าออกมาให้เห็น นับเป็นม้าชั้นดีที่หาได้ยากยิ่ง ภูรินท์จึงตั้งชื่อม้าที่เขาขี่ด้วยความรักว่า เจ้าอัคคี เนื่องจากมันมีสีน้ำตาลอมแดงทั้งตัว ขนเรียบงามเมื่อต้องแสงแดดดูคล้ายกองเพลิงกองหนึ่งที่เคลื่อนไหวได้ สินเองก็ตั้งชื่อม้าสีเทาของเขาว่า เจ้าวายุ เพราะในม้าสามตัว หากประลองความเร็วกัน ไม่มีม้าตัวใดวิ่งได้เร็วเท่าม้าสีเทาตัวนี้อีกแล้ว ส่วนแม่ชีญาดาวิกัก็ตั้งชื่อม้าของเธอว่า เจ้าธรา เพราะมันมีขนสีขาวปกคลุมทั้งตัว ท่วงท่าการเดินกึ่งามสง่าและดูเยือกเย็นราวกับสายน้ำ แต่เมื่อถึงคราวควบตะบึง ขนสีขาวกลับกระเพื่อมฟูออกราวกับระลอกคลื่น

เพราะมีม้าทั้งสามตัวนี้ การเดินทางสู่เวหนานครจึงสะดวกและรวดเร็วกว่าที่ทุกคนคาดคิดเอาไว้ จนถึงวันนี้ภูรินท์ยังไม่อยากจะเชื่อว่าเรื่องราวที่ประสบพบมานั้นเป็นความจริงไม่ใช่ภาพฝัน นับตั้งแต่ออกเดินทางจากบ้านท่าแร่ ภูรินท์กับสินต้องพบเจอกับชุมชนที่ซุกตัวอยู่ในแดนสนธยาอย่างบ้านหุบผีเสื้อ บ้านสนดำนลม บ้านดอกไม้หอม และบ้านจันทร์กระจ่าง นอกจากนั้นยังพบกับฝูงผีกองกอยที่เคยแต่ได้ยินได้ฟังมาสมัยยังเป็นเด็ก กองทัพเสื้อสมิงในพยุภันครนั้นก็มีอยู่จริง ไม่ใช่เพียงนิทานขู่ขวัญที่ผู้ใหญ่ใช้หลอกเด็กกำลังงอแง ภูรินท์ยังระลึกถึงใบหน้าสวยซึ้งขององค์หญิงวศิณี รวมถึงชะตาชีวิตที่พลิกตลบของตาณ จากเด็กหนุ่มที่ไม่มีหัวนอนปลายเท้ากลับกลายเป็นรัชทายาทผู้มีสิทธิอันชอบธรรมในการขึ้นครองบัลลังก์ของบาดาลนคร

และจนถึงวันนี้ ภูรินท์กลับมีแม่ชีญาดาวิกั หญิงสาวที่เขาหลงรักอยู่เคียงข้างตลอดเวลา และยังมีสิน เพื่อนที่ไว้ใจได้ที่สุดคอยอยู่ขนาบข้าง แม้คำพูดบางคำของสินจะสร้างความขุ่นเคืองบ้างแต่ก็เป็นเพราะ

นิสัยประจำตัวที่ภุณท์คุ้นชินเป็นอย่างไร ถ้าสินไม่พูดกระแนะกระแหน
นั้นถึงจะเป็นเรื่องแปลก

ชีวิตคนนั้นลึกลับซับซ้อนเกินจะหยั่งได้จริงๆ ภุณท์ขมใจพยายาม
ไม่คิดถึงชาติกำเนิดของตัวเอง แต่ยิ่งเดินทางเข้าใกล้ปฐพีนครเท่าไร
ความอยากรู้อย่างยิ่งเพิ่มทวีมากขึ้น ซึ่งภุณท์พยายามปิดความคตินั้นทิ้งไป
เพราะมีแต่จะสร้างความวุ่นวายใจให้เท่านั้น

“นั่นน่าจะเป็นสำนักกรรมของพระธัญรดี ตามที่พระฉันทิตบอ
มา” แมชีญาตาวีบอกพร้อมกับชี้ปลายนิ้วเรียวงามไปนอกทิวป่าสน ภุณท์
เพ่งตามองตามจึงเห็นศาลาไม้หลังเก่าชอมช่อหลังหนึ่งตั้งอยู่บนเนินเขา
สูง มีบันไดดินหลายสิบขั้นทอดขึ้นไป ทั้งสามผูกม้าไว้กับต้นสน ก่อนเดิน
ตามกันขึ้นไปอย่างเงียบเชียบ

“ในที่สุดก็มาถึงแล้ว” พระธัญรดีบอกเมื่อคนทั้งสามก้มลงกราบ
ทำความเคารพ ดวงตาของพระภิกษุจ้องมองอย่างพิเนิจพิเคราะห์ ปราง
แรกที่เห็น พระธัญรดีเพ่งความสนใจไปที่สินเป็นพิเศษ ไม่ใช่เพราะดวง
หน้าที่หล่อเหลา บุคลิกที่โดดเด่น และก็ไม่ใช่เพราะกริขเล่่มเล็กที่เหน็บ
อยู่ข้างเอว หากแต่เป็นดาบเหล็กไหลคู่ที่เหน็บอยู่กลางหลังต่างหากที่
ดึงดูดสายตาทาน สินมีโครงร่างสมส่วน พลังฝีมือน่าจะคู่ควรกับการ
ใช้ดาบเหล็กไหลของวัดไร่ฉนวนได้ แต่ภายใต้ดวงตาคำล่ำและใบหน้า
หมองหม่นนั้นกลับบ่งบอกว่าเขาหมกมุ่นกับสุรนาารีมากเกินไป จนเป็น
เหตุให้ร่างกายอ่อนโทรมและจิตใจพลอยมัวหม่นไปด้วย

พระภิกษุเบือนสายตามองภุณท์ ชายหนุ่มที่มีบุคลิกเงียบขรึมหาก
แต่งามสง่า มีคันทนูเป็นอาวุธ มีคมแฝกเหน็บอยู่ที่ข้างเอว ทำทางองอาจ
ผ่าเผย ใบหน้าอิมเิบเป็นสุข และภายในกายเนื้อนั้นยังบรรจุพลังของ
ดวงจิตแห่งธาตุดิน พระธัญรดียิ้มออกมาอย่างพึงพอใจที่ได้เห็นโฉมหน้า
ที่แท้จริงของชายหนุ่มที่ถูกคัดเลือกโดยพระมหาเมธีชัย จากนั้นจึงเพ่งมอง

แม่ชีญาดาวิ์ หญิงสาวที่งามพิสุทธิ์ราวกับดอกบัวเพิ่งโผล่พ้นจากผิวน้ำ เธออาจเป็นตัวแทนของคุณงามความดีหนึ่งเดียวที่ยังคงเหลืออยู่ในโลกใบนี้ จากนั้นจึงทอดสายตามองดวงอาทิตย์ที่กำลังลับเหลี่ยมเขาและถอนใจออกมาเบาๆ

“พวกเจ้าเสียเวลาไปแล้วหนึ่งวัน” พระธัญรดีเอ่ย สร้างความงุนงงสงสัยให้กับคนทั้งสามจนต้องหันมองสบตากัน

“หลวงพ่อบอกหมายถึงอะไรครับ” สินเอ่ยถาม พระธัญรดีจึงพูดขึ้น

“สำหรับการตามหาดวงจิตแห่งธาตุกลมในเวหนนคร พวกเจ้ามีเวลาเพียงเจ็ดวันเท่านั้น และนี่ก็จะหมดไปแล้วหนึ่งวัน ดื่มน้ำชาให้หายเหนื่อยก่อน แล้วอาตมาจะเล่ารายละเอียดให้ฟัง” พระธัญรดีบอกพลางผายมือไปยังถ้วยน้ำชาที่กำลังอุ่นได้ที่ คนทั้งสามจึงยกขึ้นมาจิบ น้ำชาหอมกรุ่นช่วยดับกระหายได้เป็นอย่างดี

“คนแถวนี้ไม่จัดผ้าป่ามาทอดให้วัดบ้างหรือครับ โทรมเสีย” สินเอ่ยถามขณะกวาดตามองหลังคาไม้เก่าๆ เช่นเดียวกับผนังที่เต็มไปด้วยรอยแตก พระธัญรดียิ้มที่มุมปากก่อนว่า

“เวหนนครหาคนที่นับถือศาสนาได้ยากยิ่ง ดีแค่ไหนแล้วที่สถานปฏิบัติธรรมแห่งนี้ยังดำรงอยู่ได้ ที่สำคัญ ทุกประการต้องใช้เงิน อาตมาไม่มีเงินมากพอจะซื้อวัสดุมาปรับปรุงศาลานี้ได้หรอกนะ”

สินพยักหน้า ก่อนหันไปคุยกับภูรินท์ “ถ้าฉันต้องบวช ฉันไม่บวชเป็นพระเด็ดขาด จงกั๊น”

“แล้วแกจะบวชเป็นอะไระ” ภูรินท์เอ่ยถาม สินยิ้มกริ่ม

“บวชเณรรวยกว่า ครีมนอกครีมใจขึ้นมายังขับเครื่องบินออกบินทาบตักแก๊งได้” ภูรินท์ทำตาเหลือกมองสินก่อนขยับเข้าไปนั่งชิดกับแม่ชีญาดาวิ์แล้วกระซิบ

“ถ้ามีใครถามให้บอกว่าพวกเราไม่รู้จักมันนะ”

แม่ชีญาตาวิฆนาคคิดว่าด้วยความงุนงง ก่อนหันไปถามพระธรรมา
“ที่ว่าพวกเรามีเวลาเพียงเจ็ดวันนั้นคืออะไรเจ้าคะ”

“เรื่องนี้พูดไปแล้วยืดเยื้อยิ่ง” พระธรรมาว่า สิ้นจึงสอดคำ

“นิมนต์ขอแบบสั้น”

“ถ้าแบบสั้นโยมจะไม่เข้าใจนะสิ” พระธรรมาบอก ภริยาที่ซึ่งตาใส่
เพื่อนให้หุบปาก จากนั้นจึงถามต่อ

“พวกเราพร้อมที่จะฟังแล้วครับ”

พระธรรมาพยักหน้าช้าๆ แวดตาสะท้อนอาการหวนรำลึกครู่หนึ่ง
จึงว่า

“นับตั้งแต่อนุภาคมารแพร่กระจายครอบคลุมเวหนนคร ผู้คนก็เกิด
อาการวิปริตคลุ้มคลั่ง พลทหารยกดาบฟาดฟันนายตัวเอง แม่ทัพนายกอง
ลุกฮือขึ้นเพื่อช่วงชิงอำนาจ เหล่าเชื้อพระวงศ์ต่างแสวงหาพรรคพวกเพื่อ
โค่นล้มราชบัลลังก์ แต่กษัตริย์ปวงกรผู้ครองเวหนนคร ทรงได้รับอนุภาค
มารมากยิ่งขึ้นกว่าผู้ใด พระองค์จึงทรงมีพลังอำนาจสะกดข่มคนอื่นฯ ให้อยู่
ภายใต้พระราชอำนาจได้ และยังทรงรวบรวมทหารสังหารเช่นฆ่าแม่ทัพ
ที่คิดขบถจนหมดสิ้น ในเบื้องต้น พญามารที่ครอบงำพระองค์เห็นว่า ดวง
จิตแห่งธาตุลมที่บรรจุอยู่ในแท่งคริสตัลนั้นเป็นภัยคุกคาม จึงทรงใช้
พระแสงฟาดฟันจนแท่งคริสตัลนั้นแตกออก ขณะที่พระองค์ทรงได้รับผล
สะท้อนถึงขั้นเกือบสิ้นพระชนม์”

“หลวงพ่อย่าบอกนะครับว่า ดวงจิตแห่งธาตุลมถูกทำลายไป
แล้ว” ภริยาที่ตกใจจนหน้าขาวซีดขณะถามออกมา ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ
ความพยายามทั้งหมดของเขาไม่ใช่สูญสิ้นไปแล้วหรือ

“เบื้องต้นทุกคนต่างคิดว่าเป็นเช่นนั้น แต่ดวงชะตาของนครบังบด
ยังไม่สิ้น ตอนนั้นกลับปรากฏเหตุการณ์ประหลาดขึ้น เมื่อหิ้งห้อยผู่หนึ่ง
ที่วนเวียนอยู่แถวนั้นได้โอบเข้ามากลืนกินดวงจิตแห่งธาตุลมเข้าไป”

“แล้ว...พวกมันเป็นยังไงครับ” สินเอ่ยถามด้วยความตื่นเต้น พระ
ธัญรดีจึงว่า

“หึ่งห้อยที่กลืนกินดวงจิตแห่งธาตุลมมีทั้งหมดห้าตัว หลังจากได้
รับพลังจากดวงจิตแห่งธาตุลม หึ่งห้อยทั้งห้าก็ขยายลำตัวใหญ่ขึ้นจนมี
ขนาดเท่ากำปั้นก่อนจะสิ้นใจตายในที่สุด ร่างของพวกมันกลายเป็นผลึก
แข็งยิ่งกว่าก้อนหินภูเขาเสียอีก” คำบอกเล่าของพระธัญรดีทำให้คน
ทั้งสามมองหน้ากันด้วยความแปลกใจ ไม่คาดคิดว่าจะมีเหตุการณ์
พิลึกพิลั่นเช่นนี้เกิดขึ้นกับดวงจิตแห่งธาตุลมได้

“จากนั้นเกิดอะไรขึ้นเจ้าคะ” แม่ชีญาตาวิเอ่ยถาม

“ในระหว่างที่กษัตริย์ปกครองรักษาพระอาการอยู่ มีแม่ทัพที่ใกล้ชิด
คนหนึ่งพยายามลอบสังหารพระองค์ แต่แม่ทัพคนนั้นกลับถูกพลังแห่ง
ธาตุลมทำลาย อนุภาคนิวเคลียสถูกพัดเป่าสูญสลายจนหมดสิ้น กษัตริย์ปกครอง
จึงทรงดำริว่า ดวงจิตแห่งธาตุลมที่เป็นภัยกับพระองค์ย่อมเป็นภัยกับผู้
ที่คิดร้ายต่อพระองค์เช่นกัน จึงทรงเก็บรักษาหึ่งห้อยทั้งห้าไว้จน
กระทั่ง...”

“จนกระทั่งอะไรครับ” ภูรินท์เอ่ยถาม ความหวังที่คิดว่าดับวูบไป
แล้วพลันส่องสว่างขึ้นใหม่ แม้จะยังเลื่อนรางอยู่ก็ตามที่

“จนกระทั่งพวกเจ้าทั้งสามออกเดินทางจากบาตาลนคร กษัตริย์
ปกครองจึงเรียกอดมาเข้าพบ”

“หือ...” สินครางออกมาแต่ไม่สามารถคิดหาคำพูดต่อไปได้ พระ
ธัญรดีจึงพูดว่า

“พระองค์เรียกอดมาเข้าพบเพื่อทำความเข้าใจในการ
ตามหาดวงจิตแห่งธาตุลมของพวกเจ้า”

“เงื่อนไขอะไรครับ” ภูรินท์ถาม ที่ผ่านมาพวกเขาต้องเอาชีวิตเข้า
แลก ทั้งต้องทำศึกสงครามเพื่อแย่งชิงดวงจิตแห่งธาตุ แต่ที่นี่ไม่มีสงคราม

แล้วพวกเขาต้องทำยังไง พระธัญรดีไม่ปล่อยให้ทุกคนรอนาน ท่านอธิบายว่า

“กษัตริย์ปักษีทรงติดตามข่าวสารของพวกเจ้าอย่างใกล้ชิด เรื่องที่เกิดขึ้นในพยัคฆ์นครและบาดาลนครนั้นอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ ตลอดมา พระองค์ทรงวิเคราะห์ว่าพยัคฆ์นครผิดพลาดที่ไม่เห็นพวกเจ้าอยู่ในสายตา และมุ่งหวังที่จะชิงอำนาจกันจนลืมเรื่องดวงจิตแห่งธาตุไป เป็นเหตุให้พญามารถูกทำลายลง ขณะที่บาดาลนครจัดการกับพวกเจ้าอย่างผิดวิธี การส่งนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ออกจัดการกับพวกเจ้านั้นเป็นการประมาท กว่าที่พราหมณ์รามจะตั้งตัวได้ก็สายเกินไป พระองค์จึงคิดหาวิธีใหม่จัดการกับพวกเจ้าทั้งสาม โดยอาศัยจุดเด่นที่ดวงจิตแห่งธาตุลมแตกออกเป็นห้าชิ้น อยู่ในหิ้งห้อยทั้งห้าตัว”

“หากสะสมดวงจิตแห่งธาตุไม่ครบ พลังแห่งธาตุจะอ่อนโทรมจนไม่สามารถทำลายอนุภาคมารทั้งหมดได้ พวกเราจำเป็นต้องหาหิ้งห้อยทั้งห้าตัวนั้นให้พบ” แม้ชีญาตาวิพุดขึ้น พระธัญรดีพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนว่า

“กษัตริย์ปักษีทรงรับทราบเรื่องนี้ดี จึงทรงมอบหิ้งห้อยทั้งห้าตัวนั้นให้คนที่พระองค์ไว้วางพระทัยเก็บรักษา ทางเดียวที่พวกเจ้าจะสะสมดวงจิตแห่งธาตุลมให้ครบ คือต้องเอาชนะคนทั้งห้านั้นให้ได้”

“เอาชนะยังไงครับ” ภูรินท์เอ่ยถาม พระธัญรดีถอนหายใจยาวก่อนว่า

“กฎที่กษัตริย์ปักษีทรงตั้งขึ้นก็คือ คนทั้งห้านั้นจะเป็นคนตั้งกติกาในการแข่งขัน พวกเจ้ามีหน้าที่ทำให้พวกมันยอมแพ้ทั้งกายและใจ มันถึงจะยอมบอกว่า คนต่อไปที่พวกเจ้าจะไปพบนั้นเป็นใคร แต่หากพวกเจ้าแพ้ ถ้าไม่ตายก็ต้องกลับบ้านมือเปล่า”

“อย่างนี้ไม่แฟร์นี่นา...ครับ” สินโวยวาย แต่เมื่อรู้สึกตัวว่ากำลัง

สนทนากับพระเจ้าจึงรีบส่งบาทที่ พระธรรมาจารย์พิกหน้าแล้วว่า

“เป้าหมายของการแข่งขันคือจัดการกับพวกเจ้า หรืออย่างน้อยก็ขัดขวางไม่ให้พวกเจ้ารวบรวมดวงจิตแห่งธาตุลมได้ครบทั้งห้าชิ้น แต่พวกเจ้าไม่มีทางเลือกอื่น”

“ถ้ากลัวพวกเราขนาดนั้นทำไมไม่ยกกองทัพมาจัดการซะเลยล่ะครับ” สีนถามต่อ รู้สึกโกรธกษัตริย์ปังกกรขึ้นมาก

“รอบๆ วัดตอนนี้ก็มีกองกำลังคุ้มซ่อนอยู่กว่าสองพันคน พวกเจ้ามีทางเลือกสามทาง หนึ่ง กลับไปตามทางเดิมที่พวกเจ้ามา สอง ทำตามกฎหมายที่กษัตริย์ปังกกรตั้งขึ้น สาม บุกฝ่ากองกำลังทหารเข้าไปอย่างโจ่งมโดยไม่รู้ว่าหิ้งห้อยทั้งห้าตัวนั้นอยู่ที่ใด” ภูรินท์กับแม่ชีญาตาวีได้แต่พิกหน้ารับ ขณะที่สินยังคงขัดเคืองใจอยู่จึงว่า

“กษัตริย์ปังกกรน่าจะส่งลูกน้องให้จัดการกับพวกเราในที่เดียวเลยทำไมต้องทำให้มันวุ่นวายด้วย”

“กษัตริย์ปังกกรนับเป็นบุคคลที่คาดเดาได้ยาก บางครั้งพระองค์ก็ซุกซนเหมือนเด็ก บางครั้งกลับอำมหิตยิ่งกว่าพญามัจจุราช พวกเจ้าจำเป็นต้องเลือกทางเดินหนึ่งในสามที่พระองค์กำหนดให้”

“นั่นเท่ากับเดินเข้าไปหาที่ตาย” สินว่า พระธรรมาจารย์พิกหน้าซ้าๆ ก่อนเพ่งมองภูรินท์

“ความตายคือทางรอดเดียวของพวกเจ้า” คำพูดนั้นทำให้คนทั้งสามถึงกับมองหน้ากันด้วยความงุนงง แต่ไม่มีใครคิดจะถามถึงรายละเอียด ครูใหญ่แม่ชีญาตาวีจึงเอ่ยถาม

“พวกเราจะได้ยังไงคะว่าคนทั้งห้าชิ้นเป็นใคร”

“กษัตริย์ปังกกรบอกให้อาตมา รู้จักแค่คนเดียว”

“มันเป็นใครครับ” ภูรินท์เอ่ยถามด้วยความกระตือรือร้น

“มันชื่อเหมรัตน์ เป็นเซียนพนันอันดับหนึ่งของเวหนนคร พวกเจ้า

เดินทางจากที่นี่ไปทางทิศเหนืออีกสิบกิโลเมตร จะเจอชุมชนหงส์ว่อน ที่นั่นมีบ่อนพนักเพียงแห่งเดียวตั้งอยู่ และเหมริตนคือเจ้าของบ่อน เมื่อเจอตัวมัน มันจะบอกเองว่าพวกเจ้าต้องทำอย่างไรบ้าง”

“ที่ว่าเมื่อเวลาเจ็ดวันคืออะไรเจ้าคะ” แม่ชีญาตาวิถามต่อ พระธัญธิจึงว่า

“กฎอีกข้อหนึ่งก็คือ พื้นที่ที่พวกเจ้าเหยียบย่างเข้าสู่เวหนนคร หิ้งห้อยทั้งห้าตัวจะถูกเผาไหม้ด้วยไฟที่ก่อจากหินน้ำมันจากภูเขาไฟซึ่งให้ความร้อนยิ่งกว่าไฟใดๆ ใช้เวลาในการเผาไหม้หิ้งห้อยทั้งสิ้นเจ็ดวัน หากภายในเจ็ดวันนี้พวกเจ้าไม่สามารถแย่งชิงมันมาได้ ก็จะไม่มีความหวังได้ดวงจิตแห่งธาตุลมมาครอบครองตลอดกาล”

“นี่จะมีดีแล้ว” ภูรินท์ว่าพลางหันมองดวงอาทิตย์ที่กำลังลับเหลี่ยมเขาทางทิศตะวันตก

“ใช่ พวกเจ้าเสียเวลาไปแล้วหนึ่งวัน เท่ากับว่าอีกหกวันที่เหลือ พวกเจ้าต้องเอาชนะคนทั้งห้าคนให้ได้ หนึ่งคนใช้เวลาหนึ่งวันกับอีกไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น” พระธัญธิบอก ก่อนจะถอนใจยาวด้วยความกังวล

“เป็นไงล่ะ มัวแต่ชมนกชมไม้กัน” สิ้นหันมาต่อว่าภูรินท์กับแม่ชีญาตาวิที่ตลอดทางเอาแต่ดื่มด่ำกับธรรมชาติราวคู่แต่งงานใหม่ออกเดินทางอันนี้มุน ภูรินท์เหลือกตามองเพื่อนแต่ก็อับจนถ้อยคำ พระธัญธิจึงว่า

“เวหนนครไม่เหมาะกับการเดินทางตอนกลางคืน พวกเจ้านอนพักที่นี่ก่อน พรุ่งนี้เข้าค่อยออกเดินทางกัน”

“ครับ” ภูรินท์รับคำขณะลอบทอดถอนใจ กษัตริย์ปรางกรทำให้เขารู้สึกว่าอยากจะรับมือยิ่งกว่าพราหมณ์ราชพกับนักฆ่าศักดิ์สิทธิ์ทั้งห้า ไม่ใช่เรื่องฝีมือในการต่อสู้ แต่เป็นความเจ้าเล่ห์และวิธีการที่พระองค์ใช้จัดการกับพวกเขาต่างหาก ยังมีคำพูดของพระธัญธิที่ว่า “ความตายคือทาง

รอดเดี่ยวของพวกเขา” คำพูดนั้นหมายถึงอะไร และทำไมท่านต้องจ้อง
หน้าเขาขณะพูดคำนี้ออกมา

2

เขียนพจน์อันดับหนึ่ง

บ่อนหงส์เหิน ยิ่งดึกยิ่งคึกคักด้วยเขียนพจน์ที่หลังไหลมาจากทั่วสารทิศ เนื่องจากตำบลหงส์ร่อน เป็นชุมชนใหญ่ที่มีผู้คนอาศัยอยู่หลายหมื่นคน ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและค้าขายตามแนวชายแดนของบาดาลนครกับเวหานคร ตำบลหงส์ร่อนจึงเป็นเมืองหน้าด่านที่มีความเจริญรุ่งเรืองมานาน ในยามค่ำคืนผู้คนมักออกมาดื่มกิน ท่องเที่ยวและจับพลดด้วยการเสี่ยงโชคที่บ่อนพจน์ซึ่งเปิดให้บริการตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง

เจ้าแก่เหม คือชื่อที่ผู้คนทั่วไปใช้เรียกขาน เหมรัตน์ ซึ่งเป็นชายร่างผอมสูง อายุประมาณสี่สิบปี เจ้าของบ่อนหงส์เหินผู้มั่งคั่ง ด้วยดวงตาเล็กหรือคล้ายมองทะลุทุกสิ่งทุกอย่าง ใบหูแหลมเรียวมีความสามารถพิเศษในการฟังเสียงที่หาใครเทียบได้ยาก นิ้วมือเรียวยาวและมีความ

เคลื่อนไหวรวดเร็วทำให้มันกลายเป็นนักพนันผู้ไม่เคยพ่ายแพ้ ในยามที่บ้านเมืองวุ่นวายเพราะอนุภาคนาร ผู้คนต่างเช่นฆ่าแย่งชิงอำนาจกันและกัน แต่เหมรัตน์กลับใช้ความสามารถพิเศษในด้านนี้สร้างฐานะจนร่ำรวย มั่นตระเวนเล่นการพนันไปทั่วทุกเมืองจนมีทรัพย์สินเงินทองมากมายพอจะเปิดบ่อนของตัวเองได้ จึงเลือกตำบลหงส์ร้อนเป็นที่ลงหลักปักฐาน

เหมรัตน์นับเป็นนักพนันที่รู้เรื่องการเมืองเป็นอย่างดี มันไม่เสียตายเงินทองที่ต้องจ่ายใต้โต๊ะให้เจ้าหน้าที่บ้านเมืองนับตั้งแต่ระดับล่างสุดจนถึงระดับสูงสุด สร้างฐานอำนาจขึ้นมาจนมันคงแข็งแกร่ง แน่نونว่าในแหล่งชุมชนเช่นตำบลหงส์ร้อน ย่อมมีหลายคนที่คิดอยากเปิดบ่อนเพื่อขอส่วนแบ่งรายได้บ้าง แต่เหมรัตน์มีวิธีการอยู่สองแบบซึ่งได้ผลตลอดมา หนึ่งคือส่งลูกน้องมือดีเข้าไปเล่นพนันจนเจ้ามือหมดตัวต้องปิดกิจการไปเอง และสอง ขอแรงจากเจ้าหน้าที่บ้านเมืองให้จัดการ ซึ่งวิธีหลังนี้นับเป็นวิธีชั้นต่ำที่ไม่จำเป็นจริงๆ จะไม่ใช่

ลูกน้องฝีมือดีของเหมรัตน์มีอยู่หลายคน แต่ที่ถูกจัดให้เป็นมือวางอันดับหนึ่งคือ กณิ หญิงสาววัยสามสิบปี ซึ่งมีรูปโฉมงดงามสะกดสายตาทุกคนให้หันมามองเธอได้ไม่ยาก และด้วยการแต่งกายวาบหวี เสื้อคอกว้างคว้านลึกจนถึงเนินอก กระโปรงแหวกสูงจนถึงต้นขา อวดเนื้อหนังที่อัดแน่นของวัยสาวทำให้เขียนพนันไม่ว่าจะเก่งกล้ามาจากไหนย่อมเสียสมาธิทุกครั้งเมื่อเธอขยับตัว กณินับเป็นเซียนไฟที่หาตัวจับยาก เธอถนัดการเล่นไฟทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นป๊อกเต้ง รัมมี แก้วเก หรือแม้แต่เปิดไฟกินแต่มสูงต่ำ ที่สำคัญคือวิธีการกับคู่แข่งที่ไม่ว่าใครเมื่อพ่ายแพ้ให้เธอมักจะจากไปด้วยความยินยอมมากกว่าโกรธซึ่ง

มือวางอันดับสองคือ เวทิศ ชายหนุ่มร่างใหญ่วัยสามสิบห้าปี ผู้มีความสามารถในการเขย่าลูกเต๋าเพื่อให้ได้แต้มตามต้องการ เขาจึงเป็นเซียนไฮโลที่ยากจะต่อกรด้วย นอกจากนี้ยังเป็นเซียนถั่ว ไป กุ้ง ไก่ ไป

จนถึงกระทั่งการเล่นปั่นแปะ ทุกอย่างที่มีการเดิมพัน เวทิมักจะเป็นผู้ชนะอยู่เสมอ

เอาเข้าจริงแล้วทั้งกนธิกับเวทิสแทบจะไม่ได้ลงสนาม เพราะนอกจากสองคนนี้แล้ว เหมรัตน์ยังเพาะสร้างเซียนพนันรุ่นใหม่ขึ้นมาเสริมเรื่อย ๆ นอกจากจะเจอคู่ต่อสู้ที่เหลือบากว่าแรงหรือเซียนพนันกระเป๋านักจริง ๆ เขาจึงส่งมือวางอันดับหนึ่งและสองลงสนาม ส่วนตัวเขาเองนั้น นับตั้งแต่เปิดบ่อนหงส์เหินขึ้นมายังไม่เคยพบพานคู่ต่อสู้ที่มีฝีมือใกล้เคียงเลยสักคน ที่ผ่านมาเหมรัตน์จึงเพียงเข้าบ่อนเพื่อตรวจตราความเรียบร้อย และเก็บรวบรวมเงินกลับไปซุกเก็บไว้ในบ้านของตัวเองเท่านั้น

เหมรัตน์รู้ว่าความมั่งคั่งของบ่อนหงส์เหินเป็นที่อิจฉาริษยาของผู้คนเป็นจำนวนมาก รวมถึงผู้มีอิทธิพลบางกลุ่มต้องการผูกกิจการบ่อนพนันของเขาไปเป็นของตัวเอง แต่เขาหาได้หัวนเกรงไม่ เพราะนอกจากจะมีเจ้าหน้าที่บ้านเมืองในท้องถิ่นคอยหนุนหลังแล้ว เขายังมีสายสัมพันธ์ที่ดีกับกษัตริย์ปักษีกรเจ้าผู้ครองนคร ในแต่ละปี เหมรัตน์ส่งเงินเข้ากองคลังของกษัตริย์ปักษีกรมากกว่าใคร ๆ จึงกลายเป็นที่โปรดปรานและยังทรงไว้วางพระทัยให้เข้าร่วมประชุมเพื่อแก้ปัญหาเศรษฐกิจของบ้านเมืองอยู่เนือง ๆ ล่าสุด พระองค์ยังทรงมอบหิ้งห้อยที่บรรจุดวงจิตแห่งธาตุลมตัวหนึ่งให้เขาดูแล พร้อมบอกเรื่องราวของชายหนุ่มสองคนที่กำลังเดินทางเข้าสู่เวหนนครให้รับรู้เพื่อเตรียมตัวรับมือ

เหมรัตน์เก็บหิ้งห้อยตัวนั้นไว้ในที่ลับตา โดยไม่บอกใครแม้กระทั่งลูกเมีย เขาจุดไฟเผาหิ้งห้อยตัวนั้นตั้งแต่เมื่อวาน ทั้งที่กษัตริย์ปักษีกรรับสั่งแล้วว่าให้เริ่มจุดได้ในวันนี้ แต่เซียนพนันอย่างเขาอยู่ได้ด้วยการโกง ไม่ว่าจะทำอะไร เขาต้องคิดหาวิธีโกงให้ได้ก่อนเสมอ ที่เหลือก็เพียงรอให้คนสองคนนั้นมาถึง เขามีแผนรับมือไว้เรียบร้อยแล้ว รับรองทั้งสองคนต้อง

หันหลังกลับโดยไม่มีอะไรติดตัวไปแม้แต่ชิ้นเดียว

“เถ้าแก่ เวกีลลงสนามแล้ว” เด็กรับใช้คนหนึ่งวิ่งเข้ามาบอกด้วยท่าทางตื่นเต้นสุดขีด เพราะนับตั้งแต่มันมาทำงานที่นี้ยังไม่เคยเห็นเวกิลหรือกอนีลงสนามสู้กับคู่ต่อสู้เลยสักครั้ง เหมรัตน์ที่กำลังตรวจสอบบัญชีรายรับรายจ่ายอยู่ถึงกับขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ใครกันนะที่มีฝีมือพอที่จะดึงความสนใจของเวกิลได้

“เดี๋ยวข้าออกไปดู” เหมรัตน์บอก เด็กรับใช้นั้นจึงรีบจากไปทำงานของตัวเองต่อ เหมรัตน์เก็บสมุดบัญชีไว้ในโต๊ะและล็อกกุญแจ ก่อนจะเดินตามไป

บรรยาการศบนโต๊ะไฮโลคึกคักเป็นพิเศษ นับตั้งแต่พนักงานแปลกหน้าชายหญิงคู่หนึ่งเข้ามาถึง ทั้งสองทุ่มแทงบนตารางตัวเลขโดยไม่ผิดพลาดมาตลอดจนกอบโกยเงินใส่กระเป๋าไปแล้วมากมาย บรรดาเขียนเจ้าประจำกับชาจรต่างหันไปทุ่มแทงตาม ดังนั้นไม่ว่าทั้งสองคนนั้นแทงเลขอะไร ผู้คนจะเฮโลแทงตามจนเจ้ามือควักเงินจ่ายไม่ทัน

ไฮโล เป็นการเล่นพนันโดยใช้ลูกเต๋าสามลูก แต่ละลูกมีแต้ม 1-6 เหมือนกัน เจ้ามือจะเอาลูกเต๋าทิ้งสามวงไว้ในจาน ใช้ผ้าครอบก่อนเขย่า ลูกคำมีหน้าที่แทงแต้มตามที่คาดว่าจะออกบนหน้าลูกเต๋ากติกาการจ่ายเงินของบ่อนหงส์เห็นระบุว่า หากแทงแต้มหรือเรียกว่า แทงเต็ง จะจ่ายในอัตรา 1:1 คือแทงหนึ่งบาท ถ้าถูกจะได้เงินหนึ่งบาทไม่รวมทุน ยกเว้นกรณีที่มีลูกเต๋ามากกว่าหนึ่งลูกออกแต้มเดียวกัน ก็จะได้เงินเพิ่มตามจำนวน

แทงโต๊ด คือแทงแต้มสองแต้มควบคู่กัน ลูกเต๋าสองในสามลูกต้องออกแต้มตามที่แทงไว้จึงได้เงินในอัตรา 1:5 นั่นคือแทงหนึ่งบาท ถ้าถูกจะได้ห้าบาทไม่รวมทุน

แทงสูงต่ำ วิธีนี้ต้องนับแต้มลูกเต๋าทิ้งสามลูกรวมกัน ถ้าได้สิบแต้ม

ลงมาถือว่าต่ำ ถ้าได้สิบสองแต้มขึ้นไปถือว่าสูง อัตราการจ่ายอยู่ที่ 1:1 เช่นกัน

สุดท้ายคือ แทง 11 ไฮโล วิธีนี้ใช้การนับแต้มลูกเต๋าทั้งสามรวมกัน หากได้สิบเจ็ดแต้มพอดีถือว่าแทงถูกและจะได้เงินในอัตรา 1:11 ซึ่งบ่อนหงส์เหินกำหนดราคาสูงไว้เพื่อล่อใจลูกค้า และได้ผลดีมาตลอด

ไฮโลเป็นการพนันที่ทำกำไรให้เขมรตันสูงที่สุด เพราะโอกาสที่เขียนพนันจะแทงถูกนั้นมีโอกาสเพียง 1:216 นั่นคือ ลูกเต๋าทั้งสามลูกมีโอกาสออกได้ทั้งหมดหกหน้าตามแต้มของมัน เมื่อมีทั้งหมดสามลูก มันก็สามารถออกได้ตามสูตร $6 \times 6 \times 6 = 216$ ถ้าเขียนพนันเลือกแทงเต็ง จะมีโอกาสถูกสูงถึง 42 เปอร์เซนต์ แต่ถ้าเลือกแทงโต๊ด โอกาสถูกมีเพียง 14 เปอร์เซนต์ ขณะที่การแทงสูง โอกาสถูกมี 37.5 เปอร์เซนต์ แทงต่ำมีโอกาสถูกสูงถึง 50 เปอร์เซนต์ ขณะที่การแทง 11 ไฮโลมีโอกาสถูกเพียง 12.5 เปอร์เซนต์เท่านั้น แต่เขียนพนันส่วนใหญ่เลือกแทงโต๊ดเพราะให้ผลตอบแทนที่สูงกว่านั่นเอง

หัวใจหลักของการเล่นไฮโลคือการฟังเสียง ผู้เล่นส่วนใหญ่สามารถฟังออกได้ว่าเสียงไหนแต้มจะออกสูง หรือเสียงไหนที่แต้มจะออกต่ำ แต่น้อยคนนักที่จะแยกแยะได้อย่างแม่นยำว่าเสียงไหนเป็นเสียงของแต้ม ห้า สอง สาม หรือหก ดังนั้นพวกเขาจึงมักยึดเสียงที่ฟังได้เป็นหลัก จากนั้นแทงโต๊ดกับตัวอื่นๆ ที่คาดว่าจะออก แม้กติกาการเล่นไฮโลจะเอื้อประโยชน์ให้เจ้ามือมากกว่า แต่เขมรตันยังคิดหาวิธีการโกงไฮโลเอาไว้ใช้เมื่อถึงคราวจำเป็น เช่น ให้เจ้ามือทาน้ำมัน ยาหม่อง หรือน้ำเปล่าลงบนหน้าลูกเต๋าลูกหนึ่งเพื่อยึดมันให้ติดกับจานรอง เมื่อเขย่า ลูกเต๋าสองลูกจะกระเด็นกระดอนไปตามแรง ส่วนลูกที่ทาน้ำมันไว้จะอยู่กับที่ สร้างความสับสนให้กับคนฟัง และเจ้ามือยังสามารถกำหนดแต้มที่จะออกครั้งต่อไปได้ แต่ไฮโลมีข้อเสียอยู่ตรงที่เจ้ามือต้องเขย่าก่อน คนแทงค่อยแทง

ตามที่หลัง ดังนั้นเมื่อเข่าไปแล้วก็ยากที่จะแก้ไขได้

เวทีก้าวเข้าไปยืนแทนตำแหน่งเจ้ามือคนก่อน ใช้มือลูบทรงผมที่ชโลมน้ำมันไว้จนเรียบแปล้ จากนั้นเช็ดน้ำมันเข้ากับลูกเต๋าเบาๆ หากใครไม่สังเกตคงคิดว่าเขาแค่เช็ดฝุ่นออกจากลูกเต๋านั้น แต่ถึงจะสังเกตก็คงดูไม่ทันว่าเวทีย้ายน้ำมันบนลูกเต๋าก็แต่มีอะไร จากนั้นเรียงลูกเต๋าให้เผยหน้าสี่แต้มขึ้นมาทั้งสามลูก ใช้ฝ่าครอบและเขย่าเบาๆ ดูแล้วไม่ต่างจากเจ้ามือคนก่อนสักเท่าไร แต่เสียงที่ออกมานั้นแผ่วเบาและสับสนจนเขียนพนันต่างหันมองหน้ากันด้วยความสงสัย

เหมรัตน์จ้องมองชายหญิงแปลกหน้าคู่นั้นตาไม่กะพริบ พวกมันต่างขมวดคิ้ว ก่อนที่ผู้ชายจะแทงใต้ที่แต้มสี่กับสามด้วยเงินจำนวนน้อยกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เหมรัตน์รู้ทันทีว่าทั้งสองไม่แน่ใจจึงลองเสียงแทงดูบรรดาเขียนพนันต่างห่มแทงตามจนกองเงินล้มกระดาน เมื่อแทงครบทุกคน เวทียจึงเปิดฝาออก แต้มที่ปรากฏอยู่เป็น 1,6,5 ซึ่งไม่มีใครแทงเลยสักคน เจ้ามือกินเรียบ เหมรัตน์ยิ้มที่มุมปาก อย่างน้อยคนแปลกหน้าทั้งสองก็ไม่ได้เก้งก้างจนเวทียไม่อาจรับมือได้ ขณะนั้น พนักงานร้านคนเดิมก็เข้ามากระซิบบอก

“เก้าแก่ กนธีกำลังลงสนามแล้ว”

“หือ” เหมรัตน์ครางออกมาด้วยความแปลกใจ คืบนี้เกิดอะไรขึ้นทำไมโคษย์เอกทั้งสองของเขาถึงได้ลงสนามพร้อมๆ กัน แต่ก่อนที่เหมรัตน์จะเดินไปคู่ต่อสู้ของกนธี คนรับใช้ที่บ้านก็วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาใบหน้าของมันซีดเผือดราวกับกระดาศ ทันทีที่พบเห็นเขามันก็พุบตัวลงกับพื้นอย่างคนไร้เรี่ยวแรง

“เกิดอะไรขึ้น” เหมรัตน์เอ่ยถาม ชายร่างผอมซึ่งเป็นคนรับใช้เงยหน้าขึ้นมา เหมรัตน์จึงพบว่ามันกำลังร้องไห้ อีกทั้งเสื้อผ้าที่สวมใส่นั้นก็เต็มไปด้วยเลือดเป็นต่างดวง มันคว้ามือเขาไว้ ที่อุ้งแขนปรากฏรอย

บาดแผลใหญ่ลึกจนเห็นกระดูก

“ช่วยคุณนายกับคุณชายด้วย มีโจร...บุกเข้าบ้าน...” มันพูดได้แค่นั้นก็ลั่นสติไป เหมรัตน์จึงสั่งเด็กรับใช้ในบ่อนให้พาตัวเข้าไปรักษาที่ด้านหลัง ส่วนเขารีบุดไปยังคอกม้าโดยไม่สนใจเสียงให้ร้องของเชียนพั่นที่โตะไฮโลอีกต่อไป

จากบ่อนพั่นกลับมาถึงบ้านเป็นระยะทางกว่าสองกิโลเมตร เหมรัตน์ควมม้าเต็มฝีเท้า ลมตึกพัดปะทะใบหน้าให้ความรู้สึกเย็นเยือกแต่ไม่ได้ทำให้จิตใจเขาสงบลง ตรงกันข้ามกลับรู้สึกวาระทางกลับบ้านคืนนี้ดูช่างห่างไกลกว่าทุกคืนที่ผ่านมา ตลอดทางเหมรัตน์เฝ้าครุ่นคิดถึงสาเหตุที่มีโจรบุกกรุกบ้าน พวกมันเป็นโจรปล้นทรัพย์ธรรมดาหรือมีจุดประสงค์อื่น เหมรัตน์อดที่จะคิดเชื่อมโยงถึงเชียนพั่นแปลกหน้าหลายคนที่เขาเข้ามาในบ่อนคืนนี้ พวกมันจะเป็นพวกเดียวกันหรือไม่ยังต้องรอการพิสูจน์ ถ้าเกิดเป็นพวกเดียวกัน พวกมันต้องการอะไร หากมองถึงความขัดแย้งด้านอื่นๆ เหมรัตน์มั่นใจว่าไม่มี ถึงเขาจะเป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งของตำบลหงส์ร้อน แต่ไม่เคยประพาศิตนนอกหล่นนอกทาง ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับลูกเมียใคร เขามีครอบครัวแล้วและรักครอบครัวยิ่งกว่าสิ่งใด ที่ผ่านมามีเหมรัตน์ไม่เคยนำครอบครัวเข้ามายุ่งเกี่ยวกับธุรกิจบ่อนพั่น หากมีปัญหา ก็มักจะเกิดที่บ่อนและจบที่บ่อน ไม่เคยลุกลามถึงที่บ้านเลยสักครั้ง หรือว่า...

เหมรัตน์รู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาทันทีเมื่อคิดถึงหิ้งห้อยที่บรรจุพลังดวงจิตแห่งธาตุลม ซึ่งเขาเก็บซ่อนเอาไว้ในช่องลับภายในบ้าน และมันกำลังถูกเผาไหม้ด้วยอัคคีจากหินภูเขาไฟ หากหิ้งห้อยตัวนั้นถูกขโมยไปก่อนที่คนสองคนนั้นจะมาถึงเขาต้องมีโทษตายเจ็ดชั่วโคตร แต่นอกจากเหมรัตน์ กษัตริย์ปักษี และพระธัญรดีแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าเขาได้รับหน้าที่ให้ดูแลหิ้งห้อยตัวนั้น หรือว่าเป็นฝีมือของพระธัญรดีกับคนแปลกหน้า

ทั้งสอง เหมรัตน์ส่ายหน้าให้กับความคิดนี้ พวกนั้นไม่มีทางทำอย่างนี้เด็ดขาด เพราะหากไม่ได้รับความยินยอมจากเขา พวกนั้นจะไม่มีทางรู้ได้เลยว่าหิ้งห้อยตัวที่สองนั้นอยู่กับใคร

ขณะที่จิตใจของเหมรัตน์หมกมุ่นอยู่กับเรื่องโจรปล้นบ้านอยู่นั้น ก็บังเกิดความเคลื่อนไหวบางอย่างปรากฏขึ้นทางหน้าต่าง ยังไม่ทันที่จะเห็นชัดเจนว่ามันคืออะไร เงามืดาก็พุ่งตัดหน้าม้าที่เขาควบขี่อย่างรวดเร็ว ปรกระกายสีขาวตวัดวูบ ม้ากรีดเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดก่อนจะล้มคว่ำหน้าทิ่มดิน ส่งร่างเหมรัตน์ให้ลอยคว้างกลางอากาศ แม้แต่ก้นแต่เหมรัตน์ไม่ถึงกับลนลาน ระหว่างที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศเขาถือโอกาสชักดาบออกจากฝัก เมื่อร่างใกล้กระทบกับผืนดินก็ตีลังกาม้วนหน้าสองรอบเพื่อลดแรงเหวี่ยง จากนั้นจึงลุกขึ้นยืนในท่าเตรียมพร้อม

เหมรัตน์พบว่าเขาถูกล้อมด้วยคนชุดดำถึงสี่คน พวกมันโผล่มาจากทิศทางใดนั้นเขาไม่อาจรู้ได้ แต่เหมรัตน์เป็นนักเลงเก่าผู้ช่ำชอง จึงดูออกว่าแต่ละคนนั้นเป็นนักฆ่าฝีมือดีที่ไม่อาจประมาทได้

“พวกเจ้าเป็นใคร” เหมรัตน์เอ่ยถาม คนทั้งสี่ไม่ตอบคำ แต่คนหนึ่งกลับพุ่งเข้าหาพร้อมตัวดาบฟาดฟันอย่างหนักหน่วง เหมรัตน์ยกดาบต้านทานไว้ แรงปะทะทำให้สะท้านไปทั้งตัว ง่ามมือแทบฉีกขาด ยังไม่ทันที่เขาจะสลัดหลุดจากการคุกคาม คนชุดดำคนที่สองก็พุ่งเข้ามาประสานดาบที่ควงเข้ามารวกับจักรผันนั้นรวดเร็วจนมองเห็นเป็นวงกลมสีขาวราวกับร่มคันหนึ่ง เหมรัตน์แหงดาบออกไปหมายทำลายคลื่นดาบวงกลมนั้น แต่กลับถูกคนชุดดำคนที่สามถีบเข้ากลางหลัง ร่างเขาล้มคว่ำลงไป เหมรัตน์อาศัยแรงส่งนั้นถลึงตัวหลบรอดจากการโจมตีของสองคนแรกไปได้ แต่ต้องเผชิญหน้ากับคนชุดดำคนที่สี่ที่แหงดาบเข้าใส่โดยไร้ลีลาหรือท่วงท่าใดๆ ดาบนั่นที่ถือด้านแต่มุ่งเป้ามาที่เขาอย่างชัดเจน เหมรัตน์ฟาดดาบออกในแนวขวาง มิคาด ดาบนั้นกลับหุดคืบปล่อยให้ดาบของเหม-

รัตนพาดพื้นอากาศจนเซเสียหลัก ยังไม่ทันที่เหมรัตนจะตัวดิ้นมา ดาบที่อนันท์จู่โจมที่คอหอยของเขาแล้ว

“มีสองทางให้เลือก” เจ้าของดาบในชุดดำเอ่ยขึ้น เสียงนั้นเป็นเสียงของผู้ชาย

“หนึ่งคือตายที่นี่ สองคือติดตามพวกเราไปแต่โดยดี” ไม่ต้องเป็นนักพนันผู้ยิ่งใหญ่ก็รู้ว่าสถานการณ์เช่นนี้ต้องทำอะไร เหมรัตนทั้งดาบลงพื้น ยกมือทั้งสองข้างขึ้นแสดงอาการยอมแพ้ พร้อมๆ กับที่ท้ายทอยถูกทุบอย่างหนัก เขาสิ้นสติไปก่อนที่จะล้มลงกระแทกพื้น

ภุรินทร์ สิน และแม่ชีญาดาวิธำลพระธรรมาภิบาลก่อนจะควมม้า
ออกจากสถานปฏิบัติธรรมตั้งแต่เช้ามืด ทั้งสามรู้สึกโชคที่ไม่ได้เดินทางตอนกลางคืน เพราะตลอดเส้นทางที่ผ่านมานั้นล้วนเป็นหุบเหวและหน้าผาสูงชัน ถนนบางแห่งถูกน้ำป่าซัดขาดจนต้องอ้อมไปเป็นระยะทางไกลก่อนจะวกกลับมาได้ ทั้งสามต้องใช้เวลานานเกือบสองชั่วโมงในการเดินทางสิบกิโลเมตร ก่อนจะมาถึงตำบลหงส์ร้อน ซึ่งเป็นที่ตั้งบ่อนหงส์เหินของเซียนพนันเหมรัตน

ทั้งสามเข้านั่งพักในร้านอาหารข้างทางก่อนจะสั่งอาหารเข้ามารับประทาน ระหว่างนั้นก็ได้ยินเสียงชาวบ้านหลายคนกำลังโจษจันถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนอย่างออกรส

“ข้าเห็นกับตา ดาบของมันตัวดีเพียงครั้งเดียวก็ตัดขาม้าทั้งสี่ข้างขาดเป็นสองท่อน ม้าเนี่ยะดีลังกาสองตลบก่อนที่หลังจะพาดพื้นสิ้นใจตาย ส่วนคนขี่ดีลังกาม้วนหน้าสองตลบชักดาบออกมาต่อสู้อยู่ แต่ไม่ถึงห้านาทีก็ถูกคนร้ายจับตัวไปได้” ชายร่างผอมบางในชุดผ้าฝ้ายคุยกับเพื่อนๆ จนน้ำลายแตกฟอง เพื่อนคนหนึ่งรีบถามต่อด้วยความสนใจ

“จากนั้นเป็นไงต่อ”

“จะเป็นไงล่ะ ถ้าแกแหมโดนฟาดที่ท้ายทอยจนสลบเหมือด จากนั้นก็ถูกคนร้ายเอาถุงดำคลุมหัวลากตัวหายไปนะสิ” ชายคนเดิมพูดต่อเพื่อนอีกคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามซึ่งพูดขึ้นว่า

“นั่นยังไม่เท่าไร บ่อนหงส์เหินที่ไม่เคยเสียเงินให้ใคร เมื่อคืนถูกถล่มละ พวกแกไม่เห็นหรือว่าป้ายบ่อนถูกถอดลงเปลี่ยนชื่อบ่อนใหม่แล้ว”

“เปลี่ยนเป็นอะไร” ชายคนที่สี่ซึ่งมีสภาพเหมือนคนเพิ่งตื่นนอนเอ๋อถาม ชายคนเดิมจึงตอบว่า

“แกเนีย ตั้งแต่มีเมียเด็กแล้วไม่ยอมลุกจากเตียงเลยนะ รู้ใหม่ว่าตอนนี้บ่อนหงส์เหินเปลี่ยนชื่อเป็นบ่อนมังกรทองแล้ว”

“แล้วถ้าแกแหมยอมหรือ” ชายคนที่เหมือนเพิ่งตื่นนอนถามต่อ ชายคนแรกจึงว่า

“จะไม่ยอมก็ไม่ได้ เพราะตอนนี้ไม่มีใครรู้ว่าถ้าแกแหมยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่านะสิ”

“แล้วเวทีกับกันอีละ” ชายคนที่เพิ่งตื่นนอนถามต่อ

“ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งสองคนนั้นเล่นจนหมดตัว ชาวว่าตาสุดท้ายทั้งสองเอาบ่อนหงส์เหินเป็นเดิมพัน สุดท้ายก็แพ้เรียบ”

“หา!!!”

“ไม่ต้องหาหรอก บ่อนยังอยู่ที่เดิม แต่เปลี่ยนเจ้าของแล้ว” คนทั้งสองยังคงพูดคุยกันต่อไป ขณะที่ภูรินท์ ลิน และแม่ชีญาตาวิได้แต่สบตากันด้วยความงุนงง จากนั้นชายคนแรกก็พูดต่อ

“ยังมีข่าวร้ายอีกนะ เมื่อคืนมีโจรเข้าปล้นบ้านถ้าแกแหม จับตัวคุณนายกับลูกชายของถ้าแกแหมไป คนรับใช้ที่มาบอกข่าวก็สิ้นใจตายในบ่อน ตอนนี้ยังไม่มีใครรู้ว่าครอบครัวถ้าแกแหมเป็นตายร้ายดียังไง”

“ตายละหว่า ขนาดเวทีกับกันอี้อยู่พวกเรายังเอาชนะไม่ได้

แล้วนี่ยังมีเซียนคนใหม่ที่เก่งกว่าเข้ามา พวกเราไม่หมดตัวกันหรอกคราวนี้” ชายที่เพิ่งตื่นนอนสบถ ทำเอาเพื่อนๆ ทั้งสามส่ายหน้าเอือมระอาและรุมต่อว่า

“ไฉน! แทนที่จะสนใจความเป็นตายร้ายดีของเจ้าแก็งแกม แกกลับคิดถึงแต่ตัวเอง”

“สนใจทำไม ตอนมันอยู่มันก็ไม่เห็นจะมาสนใจฉันเลยนี่” ชายที่เพิ่งตื่นนอนต่อว่า สิ้นทนฟังไม่ไหวจึงเดินเข้าไปรุมวง เมื่อคนทั้งสี่หันมามอง สิ้นจึงยิ้มให้และเอ่ยขึ้น

“ขอถามพี่ชายทั้งสี่ เจ้าแก็งแกมที่วานี้คือเหมรัตน์ เจ้าของบ่อนหงส์เหินหรือเปล่า”

“ก็ใช่ละสิ” ชายร่างผอมตอบพร้อมกับมองสำรวจสิน จากนั้นจึงหันมามองภริยากับแม่ชีญาติาวีที่ยังนั่งอยู่บนโต๊ะตัวเดิม ก่อนจะถามว่า

“พวกเจ้าคงเป็นคนต่างถิ่น”

“ใช่ พวกเราเพิ่งมาถึง ตั้งใจจะมาเสี่ยงโชคในบ่อนหงส์เหิน” สิ้นตอบ ชายร่างผอมถอนใจแล้วว่า

“ท่าทางพวกเจ้าจะเอาทรัพย์สินสมบัติมาทิ้งเสียแล้วละ ขนาดเซียนอันดับหนึ่งยังถูกล่มจนราบคาบแล้ว”

“สรุปแล้วมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับเจ้าแก็งแกมกันแน่” สิ้นถาม ชายทั้งสี่มองหน้ากันครู่หนึ่ง ก่อนที่ชายร่างผอมท่าทางชอบไม้จะยิ้มอย่างมีเลศนัย

“ข้าจะเล่าให้ฟังก็ได้ แต่ของทุกอย่างมีราคาค่างวดของมันนะ”

“งั้นข้าขอเป็นเจ้ามือเลี้ยงข้าพวกท่านแล้วกัน” สิ้นว่า ชายทั้งสี่พยักหน้าอย่างพอใจ ชายร่างผอมจึงพูดว่า

“สรุปแล้วมีสามเรื่อง หนึ่ง มีโจรปล้นบ้านเจ้าแก็งแกมจับตัวลูกเมียไป สอง มีเซียนพนันต่างถิ่นเข้ามาเล่นที่บ่อน เอาชนะศิษย์เอกทั้งสอง

ของเก้าแก็งเหมจนได้ครองบ่อนหงส์เหิน เปลี่ยนชื่อเป็นบ่อนมังกรทอง และสาม เก้าแก็งเหมถูกลอบทำร้ายและถูกจับตัวไป” สิ้นพยักหน้ารับฟัง เขาเหลือบตามองภริณีที่ที่ลอบทอดถอนใจ พวกเขามีเวลาจำกัดอยู่แล้วยังมาเจอเหตุการณ์พลิกผันเข้าอีก เป็นใครก็ต้องหนักใจเป็นธรรมดา

“บ้านเก้าแก็งเหมไปทางไหน” แม่ชีญาดาวีเอ่ยถาม คนทั้งสี่คล้ายเพิ่งจะมองเห็นเธออย่างชัดเจนเป็นครั้งแรก พวกมันต่างตกตะลึงในความงามจึงพลอยชี้มือไปยังถนนเบื้องหน้าอย่างเลอะเลือน ก่อนว่า

“สี่แยกข้างหน้า เลี้ยวขวา บ้านหลังที่สาม หลังใหญ่ที่สุด”

“ขอบคุณพวกท่านมาก” สิ้นบอกก่อนเดินกลับไปยังโต๊ะของตัวเอง ชายที่คล้ายเพิ่งจะตื่นนอนจึงว่า

“ไหนล่ะ ค่าอาหารของพวกข้า”

“ข้าไม่มีเงิน” สิ้นตอบพร้อมปลิ้นกระเป๋ากางเกงออกให้ดูเพื่อยืนยันความบริสุทธิ์ใจ

“อ้าว...ไฉน” คนทั้งสี่ต่างมองหน้าสิ้นด้วยความไม่พอใจ พวกมันทำท่าจะลุกขึ้นมาเอาเรื่อง แม่ชีญาดาวีจึงพูดว่า

“ข้าพ้อมีเครื่องประดับติดตัวอยู่บ้าง น่าจะพอจ่ายค่าอาหารให้พวกท่าน” พร้อมกับพูด เธอหยิบปิ่นปักผมที่ทำจากทองคำชิ้นหนึ่งส่งให้คนทั้งสี่ต่างเป็นนักเลงเก่าที่เดินเข้าออกบ่อนพนันและโรงรับจำนำอยู่เสมอจึงดูออกว่าปิ่นชิ้นนี้มีราคาแพงมากพอที่พวกเขาจะใช้เป็นทุนรอนได้อีกนานจึงรีบรับไว้ แต่ไม่วายที่จะหันมาตำหนิสิ้นที่เล่นที่จริง

“เจ้านี้ลูกเล่นเยอะเหลือเกินนะ หวังว่าลูกเล่นนี้จะช่วยให้เจ้าไม่ถึงกับหมดตุตออกมาจากบ่อนมังกรทอง”

“ขอบคุณที่อวยพร” สิ้นว่า ก่อนจะหันมาขมวดคิ้วใส่แม่ชีญาดาวีอีกฝ่ายจึงชิงตอบว่า

“กษัตริย์ตำราเกมขอให้ข้า”

“แล้วยังเหลืออยู่ไหม” สินถาม

“นิดหน่อย”

“แล้วไม่บอกแต่แรก ปล่อยให้ข้าเดินหาตู้บริจาครอบวัดอยู่ได้” สินว่า ภูรินท์ถึงกับสะอึกเพราะพยายามกลั้นหัวเราะ ก่อนจะถามว่า

“แล้วเจอไหม”

“อย่าว่าแต่ตู้บริจาคเลย พระพุทธรูปองค์เดียวยังไม่มี วัดอะไรไม่รู้จนชิบ ที่นี้เอาไงต่อ” สินเอ่ยถาม ภูรินท์กับแม่ชีญาตาวีสบตากันด้วยความหนักใจ ก่อนที่แม่ชีญาตาวีจะเอ่ยขึ้น

“สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว พวกเราได้แต่หวังว่าเหมรัตน์จะยังมีชีวิตอยู่ เพราะนอกจากถามมัน เราก็ไม่รู้จะตามหาหิ้งห้อยได้ที่ไหน”

“พวกเราเริ่มต้นค้นหาจากบ้านของเขาดูแล้วกัน เพื่อมีเบาะแสอะไรบ้าง” ภูรินท์บอก ทั้งสามรีบรับประทานอาหารที่พนักงานยกมาเสิร์ฟ ก่อนควบชีม้ามุ่งตรงไปยังบ้านของเหมรัตน์อย่างเร่งรีบ

ขบวนม้าของทางการเพิ่งเคลื่อนออกไปเมื่อภูรินท์ สิน และแม่ชีญาตาวีมาถึง รอบบริเวณบ้านของเหมรัตน์จึงเหลือแต่ชาวบ้านที่ยืนโงะจั่นกันอยู่ พวกเขาล้วนแปลกใจที่ทางการเพิ่งแค่เข้ามาตรวจสอบสถานที่อย่างฉาบฉวย ไม่มีการสอบปากคำ ชักถามชาวบ้านผู้เห็นเหตุการณ์ หรือแม้แต่เข้าตรวจค้นที่เกิดเหตุให้ละเอียด ทุกอย่างกระทำอย่างลวกๆ ราวกับการหายตัวไปของเจ้าแก็งไม่ใช่ว่าเรื่องสลักสำคัญอะไร ทั้งที่ผ่านมา เหมรัตน์ถูกจัดให้เป็นบุคคลต้องห้าม ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ทางการหรือชาวบ้านร้านถิ่นต่างไม่สามารถแตะต้องเจ้าแก็งของบ่อนคนนี้ได้ เพราะแรงเงินที่เขาทุ่มยัดให้กับนายอำเภอตนเอง หลังจากชักถามชาวบ้านได้สักพัก สินก็ลงความเห็น ว่า ในตำบลหงส์วอมีเศรษฐีรายใหม่เข้ามาแทนที่เหมรัตน์แล้ว และเศรษฐีคนนั้นยังยึดครองทรัพย์สินรวมทั้ง

อำนาจทั้งหมดจากอเมริกันไปโดยที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองได้แต่ปิดตาข้างเดียว ดีไม่ดีอาจถึงขั้นรู้เห็นเป็นใจเสียด้วยซ้ำ

“เอาไง” ลินเอ่ยถามภุรินท์ที่เพ่งมองบ้านอเมริกันอย่างครุ่นคิด

“เข้าไปดูข้างในกัน” ภุรินท์ว่าก่อนกระโดดลงจากหลังม้า ทั้งสามผูกม้าไว้กับเสาเรือนก่อนเดินดุ่มเข้าบ้านที่เกิดเหตุโดยไม่มีใครห้ามปราม ชาวบ้านหลายคนอยากเข้ามาดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น บางคนอาจมีเจตนาแอบแฝงเข้ามาเพื่อขโมยทรัพย์สินจึงถูกสั่นไล่ออกไป และเอาเชือกบังเหียนม้ามาผูกกันประตู่ทางเข้าไว้

“พวกเราเป็น FBI ได้รับมอบหมายให้มาตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ ดังนั้นห้ามทุกคนผ่านเชือกกันเข้ามาเด็ดขาด เพราะรอยเท้าของพวกท่านจะเหยียบย่ำวัตถุพยานจนเสียหายได้” คำพูดของลินสร้างคามั่นงใจให้กับชาวบ้านที่มุงดูอยู่ พวกเขาไม่รู้ว่ FBI คืออะไร และไม่รู้ว่ ‘วัตถุพยาน’ ที่ลินบอกนั้นคืออะไร แต่เมื่อเห็นคนแปลกหน้าทั้งสามมาหลังจากเจ้าหน้าที่เพ่งจากไปไม่นานจึงไม่เอะใจสงสัยและทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

ภายในบ้านไม้สองชั้นของอเมริกันเต็มไปด้วยร่องรอยการรื้อค้น ทรัพย์สินมีค่าถูกกวาดไปจนเกลี้ยง และยังมีรอยเลือดกระจายอยู่ตามจุดต่างๆ แสดงให้เห็นว่มีการต่อสู้กันอย่างดุเดือด ศพของหญิงรับใช้คนหนึ่งยังนอนนิ่งอยู่ที่ประตูทางเข้าห้องนอนชั้นล่าง ภุรินท์ก้าวขึ้นไปตามชั้นบันไดไม้ที่ถูกขลิบด้วยคราบเลือดเหนียวเหนอะ ตรงระเบียงบันไดยังมีศพคนรับใช้ชายคนหนึ่งนอนขวางอยู่ เมื่อเปิดประตูห้องนอนใหญ่เข้าไป ภุรินท์จึงเห็นสภาพภายในที่ฝุ่นผ้าห่มถูกฉีกขาด ตู้เสื้อผ้าล้มคว่ำ ของเล่นเด็กกระจัดกระจายเกลื่อนพื้น รอยเท้าสับสนจนแยกแยะไม่ออกว่มีคนร้ายกี่คนและจับคนในบ้านไปทั้งหมดกี่คน

ภุรินท์เดินออกจากห้องนอนใหญ่กลับลงสู่ชั้นล่างสมทบกับแม่ชีญาตาวีที่ม้องสำรวจห้องครัวครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินออกไปทางประตูหลัง

บ้าน ทั้งสองเห็นรอยเท้าผู้คนบนกำแพงจึงชะโงกหน้ามองไปยังฝั่งตรงข้าม หลังบ้านของเหมรัตน์เป็นที่ดินรกร้าง พื้นดินแข็งมีต้นหญ้าสีเขียวขึ้นเป็นหย่อมๆ คนร้ายคงมาจากทางหลังบ้านและปีนข้ามกำแพงเข้ามาตรงจุดนี้ขณะที่ผู้คนในบ้านกำลังนอนหลับสนิท ภูรินทร์เดินไปดูที่ประตูอีกครึ่งพบว่ากลอนประตูถูกฟันจนเสียหาย

“ถ้าอำมาตย์ภักย์อยู่ที่นี่ด้วยก็คงจะดี” สินเอ่ยขึ้นเมื่อเดินมาสมทบคนทั้งสอง

“นั่นสินะ แกคิดว่าถ้าอำมาตย์ภักย์อยู่ที่นี่ ท่านจะทำอะไรก่อนเป็นอันดับแรก” ภูรินทร์ถามกลับ สินแบมือทั้งสองข้างแทนคำตอบว่าไม่รู้ แม่ชีญาดาวีที่อยู่ในอาการครุ่นคิดมาตลอดจึงเอ่ยขึ้น

“สิ่งแรกที่ท่านอำมาตย์มักจะทำคือตั้งคำถาม”

“คำถามอะไร” สินถาม แม่ชีญาดาวีจึงว่า

“คำถามเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ เช่น ทำไมคนร้ายจึงจะเจาะมาที่บ้านหลังนี้”

“ข้อนี้คำตอบได้ เพราะเหมรัตน์เป็นคนที่มีร่ายยที่สุดในตำบลไถ่ละ” สินตอบ แม่ชีญาดาวีผินยิ้มแล้วว่า

“คำตอบนี้ชี้ไปที่การปล้นชิงทรัพย์”

“ไม่ใช่หรืง” สินถามกลับ

“ไม่รู้สิ ข้าอาจจะตั้งคำถามผิดไป อาจจะมีคำถามอื่นๆ อีกเช่นเหมรัตน์ไปเตะขาหลังใครเข้า จึงถูกฆ่ายกครัวเช่นนี้”

“คำตอบคงนำไปสู่เรื่องการแก้แค้นส่วนตัว” ภูรินทร์ว่า แม่ชีญาดาวีพยักหน้าเห็นด้วย เขาจึงพูดต่อ “ถ้าเรานำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาเชื่อมโยงกันละ เริ่มจากมีเซียนพนันแปลกหน้าเข้าไปเล่นในบ่อน โจรบุกเข้าปล้นบ้าน เหมรัตน์โดนลักพาตัวกลางถนน สามอย่างนี้เกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกันจนไม่น่าจะเป็นเรื่องบังเอิญ”

“นั่นสินะ จันทาทำไมเราไม่เอาผลที่เกิดขึ้นในตอนนี้เป็นตัวตั้งล่ะ เพราะล่าสุดบ่อนหงส์เหินถูกยึดไปและเปลี่ยนชื่อเป็นบ่อนมังกรทอง แสดงว่า คนที่ได้ประโยชน์จากเหตุการณ์นี้ย่อมเป็นเจ้าของบ่อนมังกรทอง” คำพูดของสินทำให้ภูรินที่ถึงกับใช้กำปั้นทุบหน้าผากตัวเอง

“นั่นสิ ทำไมเราไม่คิดเรื่องนี้ตั้งแต่ที่แรก”

“มาอีกะะ พวกเขียนหลังเกม” สินเบะปากใส่เพื่อน ภูรินที่ไม่สนใจท่าทางของสิน แต่หันไปคุยกับแม่ชีญาตาวิว่า

“นี่เป็นแผนการยึดครองบ่อนหงส์เหินโดยไม่ต้องสงสัย คิดดูสิ หากเราต้องการถล่มบ่อนพนัน ต้องหลีกเลี่ยงการเผชิญหน้ากับเขียนพนัน อันดับหนึ่ง วิธีที่จะล่อهمรัตนออกจากบ่อนได้ดีที่สุดก็คือทำให้เกิดเรื่องที่บ้าน หากهمรัตนยังอยู่ต่อก็ย่อมไม่มีสมาธิพอที่จะเล่นพนันต่อไป แต่เมื่อเขาออกมาจากบ่อน พวกมันจึงดักจับเขากลางทาง”

“แล้วทำไมต้องทำรุนแรงถึงขนาดฆ่าคนด้วย” แม่ชีญาตาวิแย้ง

“เพราะถ้าต้องการยึดครองแบบเบ็ดเสร็จ จึงต้องขูดรากถอนโคนให้สิ้น”

“อ้าว! จันทาไม่ตายไปแล้วหรือ” สินพูดดัก ภูรินที่ถึงกับหน้าเฉือนลงไป

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ความหวังของเราก็พลอยดับไปด้วย”

“น่าจะมีใครรอดสักคน ที่ไฉ่ตาณ เอ๊ย! กษัตริย์ตารากยังรู้จักหลบภัยในบ่อน้ำเลย” คำพูดที่เล่นที่จริงของสินทำให้ภูรินที่กับแม่ชีญาตาวิกวาดสายตามองหาบ่อน้ำทันที

“นั่น” ทั้งสองพูดออกมาอย่างพร้อมเพรียงโดยไม่ได้นัดหมาย จากนั้นไม่นาน ทั้งสามก็มาหยุดยืนที่ขอบบ่อน้ำที่ก่อหินเป็นวงกลมล้อมรอบ ที่ปากบ่อนยังมีแผ่นไม้วงกลมปิดเอาไว้

“หวังว่าจะมีคนเป็นๆ อยู่ข้างในนะ” สินเน้นคำว่า ‘เป็นๆ’ เป็น

พิเศษ ภูรินท์ไม่รอช้า รีบยกแผ่นไม้ออก แล้วพวกเขาก็พบดวงตาคู่หนึ่ง
กะพริบบริบๆ อยู่ลึกลงไปราวสามเมตร ร่างของคนคนนั้นยังจมอยู่ในน้ำ
มีแต่ศีรษะเท่านั้นที่โผล่ขึ้นมา

“เฮ้ย! ตายยัง” สินร้องเรียกเสียงดัง คนคนนั้นสะดุ้งเฮือกคล้าย
เพิ่งได้สติกลับมา

“ช่วยข้าด้วย ช่วยข้าด้วย” คนคนนั้นร้องบอกเสียงสั่น พังจาก
น้ำเสียงก็รู้แน่ๆ เป็นผู้ชาย ภูรินท์จึงคว้าผ้ามาผูกต่อกันก่อนโยนปลายผ้า
ลงใบบ่อ

“จับไว้แน่นๆ” เขาร้องบอก เมื่อชายคนนั้นจับผ้าจนแน่นแล้ว ทั้ง
สามจึงออกแรงดึงขึ้นมา ชายคนนั้นนั่งขัดตัวอยู่ริมบ่อ ตัวสั่นสะท้าน
เพราะความหนาวเย็น ภูรินท์จึงคว้าออกคลุมตัวให้

“เจ้าคงเป็นคนรับใช้ที่นี่” สินเอ่ย ชายคนนั้นจามสามครั้งติดต่อกัน
ก่อนพยักหน้าแทนคำตอบ

“เจ้าเห็นอะไรบ้าง” สินถามต่อ ชายคนนั้นนั่งนิ่งคล้ายรวบรวม
ความคิด จากนั้นจึงว่า

“พวกมัน พวกมันเป็นทหาร”

“อะไรนะ” ภูรินท์ สิน และแม่ชีญาตาวีอุทานออกมาพร้อมๆ กัน
ชายคนนั้นจึงพูดต่อ

“ข้าได้ยินพวกมันคุยกัน คนหนึ่งออกคำสั่ง คนที่เหลือรับคำว่า
รับผม และยังเรียกคนที่เป็นหัวหน้าว่านายกอง”

“เดี๋ยว ตอนนั้นเจ้าอยู่ไหน ทำไมถึงรอดมาได้” ภูรินท์เอ่ยถาม
ชายคนนั้นมีท่าทีลังเล สินจึงพูดว่า

“หากไม่บอกความจริงออกมา เจ้าอาจโดนข้อหาสมรู้ร่วมคิดกับ
คนร้ายนะ”

ชายคนนั้นส่ายหน้าเร็วปรือ ใบหน้าแสดงความว่าุ่นใจ

“ข้า...คือ”

“ยังเง” สิ้นเร้ง ชายคนนั้นจึงบอก

“ข้ากับนิจ เอ่อ หญิงรับใช้ลักลอบพบปะกันที่หลังบ้าน”

“ไฉนี้” สิ้นว่า ภูรินท์จึงยกมือปรามสินไว้เพื่อให้คนรับใช้พูดต่อ
คนรับใช้คนนั้นจึงว่า

“จู่ๆ ก็มีคนป็นกำแพงเข้ามา นิจตกใจวิ่งกลับเข้าบ้านแล้วล็อก
ประตู ข้าเข้าไม่ได้จึงกระโดดลงบ่อ”

“เดี๋ยว ทำไมพวกเจ้าไม่วิ่งเข้าบ้านพร้อมกัน” สิ้นขัดขึ้น คนรับใช้
หน้าเจื่อนขณะมองแม่ชีญาตาวิ จากนั้นก็มองสินสลับกับภูรินท์แล้วว่า

“ข้ามัวแต่...ใส่กางเกง”

“ไฉ...นี่!!!” สิ้นอุทานและนึกออกทันทีว่าเหตุการณ์ตอนนั้นเป็น
อย่างไร

“เล่าต่อ” ภูรินท์บอกด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย ขณะที่แม่ชีญาตาวิมอง
مينไปทางอื่น

“ข้ากระโดดลงบ่อแล้วนึกขึ้นได้จึงปีนขึ้นมาถึงแผ่นไม้ปิดไว้”

“โห...ยังอุตสาหัสมัสดิ แล้วทำไมไม่ปีนขึ้นมาจากที่พวกมันจาก
ไปแล้วละ” สิ้นพูดประชด

“ข้ากลัวและไม่มีแรงเหลือแล้ว” ชายคนนั้นบอก แม่ชีญาตาวิจึง
พูดขึ้น

“เจ้าคงไม่เห็นที่เกิดอะไรขึ้นในบ้าน”

“ข้าไม่เห็น แต่ได้ยินเสียง”

“เสียงอะไร” ภูรินท์ถาม

“เสียงร้องของนิจ เธอเป็นไงบ้าง” ชายรับใช้เอ่ยถาม ภูรินท์คิดถึง
สภาพหญิงรับใช้ที่นอนตายอยู่หน้าห้องนอนคนนั้นแล้วไม่พูดอะไร แม่ชี
ญาตาวิจึงว่า

“บ้านนี้อยู่กันกี่คน”

“พวกท่านยังไม่ตอบข้า พวกเขาเป็นยังไง”

“ตายหมด” สิบบอก คำพูดนั้นทำให้ชายคนนั้นนั่งเงยไปราวกับคนใบ้ แม้ชีญาตาวิ้งย่องๆ ลงข้างๆ เขา จ้องสบตาแล้วว่า

“ตอนนี้อ้าแก่หมของเจ้าถูกจับตัวไป บ่อนหงส์เห็นถูกยึดเปลี่ยนชื่อเป็นบ่อนมังกรทอง เราพบศพคนสองคนในบ้านชายหนึ่งหญิงหนึ่ง ข้าขอถามเจ้า ในบ้านนี้มีคนอยู่ที่คน”

จู่ๆ ชายคนนั้นก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นขึ้นมา ครู่หนึ่งจึงรวบรวมสติได้ และพูดว่า

“พวกเราอยู่กันหกคน คุณนาย คุณหนู และคนรับใช้สี่คน”

“คุณนายกับคุณหนูของเจ้าคงถูกจับตัวไป อีกคนหนีไปถึงบ่อนแต่ข่าวตอนนั้นบอกว่าตายแล้วเช่นกัน” แม้ชีญาตาวิ้งว่าก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ข้าเสียใจด้วยนะ แต่เจ้าจะมานั่งคร่ำครวญอยู่นี่คงช่วยอะไรเจ้านายของเจ้าไม่ได้ ทำไมเจ้ามั่นใจว่าคนร้ายเป็นทหาร นอกจากคำที่พวกมันใช้เรียกกัน” ภูรินท์เอ่ยถาม น้ำเสียงแสดงความเห็นอกเห็นใจอย่างแท้จริง คนรับใช้เงยหน้ามองคนทั้งสามผ่านม่านน้ำตาแล้วว่า

“ข้าจำเสียงของคนที่ถูกเรียกว่านายกองได้”

“ทำไมถึงจำได้” สิบซัก คนรับใช้จึงว่า

“ทุกเดือน เจ้าแก่หมจะให้ข้าเป็นคนเอาเงินไปให้นายอำเภอ และคนที่มารับเงินแทนนายอำเภอคือนายกองคนนั้น”

“เจ้ามั่นใจมากแค่ไหน” ภูรินท์เอ่ยถาม คนรับใช้กัดฟันกรอด

“ข้ามั่นใจ ต้องเป็นมันแน่ๆ” พุดจบ คนรับใช้ก็พยายามยันตัวลุกขึ้น จากนั้นเดินโซซัดโซเซเข้าบ้าน ทั้งสามได้แต่มองตามด้วยความสงสาร เพราะต่อจากนั้นไม่นาน เสียงร่ำไห้ปีมะจะขาดใจก็ดังขึ้น

“วุ่นวายชิบ” สิบบ่น ทั้งที่สายต่ายังจับจ้องอยู่ที่ประตูหลังบ้าน

เมื่อไม่มีใครพูดแทรก เขาจึงโวยวายว่า

“เรามีเวลาเหลือแค่หกวัน แต่หิ้งห้อยตัวแรกก็เล่นเอาเราขั้นต่ำแล้ว ไม่รู้ต้องใช้เวลากี่วันถึงจะตามมันมาได้”

“ใจเย็นไว้ก่อนนะ” ภูรินทร์บอก สีนถอนหายใจพิศพาตพลางส่ายหน้า แม่ชีญาตาวีจึงว่า

“เราต้องจัดอันดับสิ่งสำคัญที่ต้องทำให้ได้ก่อน เรื่องอื่นๆ ค่อยว่ากัน”

“แล้วอะไรล่ะที่สำคัญอันดับหนึ่ง” สีนถามเสียงแข็ง เมื่อนึกขึ้นได้จึงรีบว่า “ข้าขอโทษ ข้าคงเครียดไปหน่อย”

แม่ชีญาตาวียิ้มให้ก่อนหันไปหาภูรินทร์คล้ายจะปรึกษา ชายหนุ่มจึงว่า

“สิ่งสำคัญอันดับหนึ่งคือตามหาตัวเหมรตันให้เจอ ไม่ว่ามันจะเป็นหรือตาย”

“นั่นก็บุกที่ว่าการอำเภอกันเลย เอาไอ้ไก่แจ้นั้นไปด้วย” สีนหมายถึงคนรับใช้ที่พวกเขาเพิ่งช่วยชีวิตขึ้นมาจากบ่อน้ำ ภูรินทร์กับแม่ชีญาตาวีพยักหน้าเห็นด้วย จากนั้นคนทั้งสามจึงพยุ่งคนรับใช้หนึ่งเดียวที่รอดชีวิตเดินออกจากบ้านท่ามกลางสายตาสงสัยใคร่รู้ของผู้คนที่มุงดู

การบุกที่ว่าการอำเภอดอนกลางวันแสบๆ นับเป็นการกระทำที่โง่เขลาและขาดสติ ซึ่งภูรินทร์ สีน และแม่ชีญาตาวีต่างรู้ถึงอันตรายที่รออยู่เบื้องหน้า แต่ด้วยเวลาที่กระชั้นชิดจึงทำให้พวกเขาไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากดับเครื่องชน แต่ก็เชื่อว่าจะเข้าไปโดยไม่มีแผนการอะไรที่เดียว สีนฝากดาบเหล็กไหลคู่ไว้กับภูรินทร์ก่อนพาตัวจัน คนรับใช้ผู้รอดชีวิตเข้าไปแจ้งความต่อนายอำเภอก่อน โดยให้ภูรินทร์กับแม่ชีญาตาวีคอยดูแลลาดเลาอยู่ข้างนอก ซึ่งสินคาดว่า เมื่อจันกล่าวโทษเจ้าหน้าที่คนใดคนหนึ่งว่าเป็น

หัวหน้าคนร้าย เจ้าหน้าที่คนนั้นจะต้องมีความเคลื่อนไหวบางอย่าง ซึ่งทั้งหมดปรารถนาให้มันตื่นตูมจนนำไปสู่ที่ซ่อนตัวของเหมรัตน์

สินกระหน่ำตีกองร้องทุกข์ซึ่งตั้งอยู่หน้าว่าการอำเภอจนเจ้าหน้าที่สองคนต้องมานำตัวเขากับจันเข้าไปข้างใน

ที่ว่าการอำเภอหงส์ร้อนเป็นอาคารไม้ชั้นเดียวยกสูงจากพื้นประมาณเมตรครึ่ง เสาไม้สักขนาดใหญ่ขัดมันจนเลื่อมพราย เช่นเดียวกับพื้นไม้ที่ผ่านการขัดถูจนมันวับ บนอาคารมีทหารแต่งกายเต็มยศยืนถืออาวุธเรียงแถวสองแถว แถวละสิบคนขนานทางเดินที่นำไปสู่โต๊ะของนายอำเภอ ดูไม่ต่างจากฉากละครเรื่องเปาบุ้นจิ้น

“คุณเขาลง” นายอำเภอตวาดเมื่อสินกับจันเดินเข้าไปถึงโถงทางเดิน ทหารสองนายที่ทำหน้าที่ควบคุมตัวพวกเขามาเตะเข้าที่ขาพับอย่างแรง ต่อให้สินไม่ยอมคุกเข่าก็ต้องคุกเข่าเพราะทนทานไม่ได้ เมื่อเงยหน้าขึ้นมอง สินจึงเห็นว่านายอำเภอคนนี้มีอายุประมาณห้าสิบปี รูปร่างอ้วนท้วนอยู่ในชุดผ้าไหมสีครามขลิบทองเป็นลายมังกร ใบหน้ากลมมีหนวดหุ้มหิมอยู่เหนือริมฝีปาก ดวงตาเล็กดี ผิวขาวและไม่มีรูปพระจันทร์เสี้ยวแปะอยู่กลางหน้าผาก จึงมั่นใจได้ว่าเขาไม่ใช่เปาบุ้นจิ้น และคนที่ยืนขนานบคอยอารักขาอยู่ทางซ้ายและขวาก็ชั่วร้ายเหี้ยมเกรียมกว่าจะเป็นจันเจา หวังเจา หรือหม่าฮั่น คนใดคนหนึ่ง

“มีเรื่องอะไร ทำไมต้องตีกองร้องทุกข์” นายอำเภอตวาดถามเสียงดัง สินสังเกตเห็นว่านับตั้งแต่เดินเข้าที่ว่าการอำเภอ จันก็สั่นสะท้านราวกับลูกสุนัขที่กำลังหวาดกลัว จันจึงมองชายฉกรรจ์ที่ยืนอยู่ด้านขวาของนายอำเภอและหลบตาเป็นระยะ ทำให้สินมั่นใจว่า ชายคนนั้นคือนายกองที่จันพูดถึงนั่นเอง เมื่อจันไม่มีความกล้าพอที่จะเอ่ยปากพูด สินจึงทำหน้าที่เป็นทนายร้องทุกข์แทน เขาลุกขึ้นยืนแล้วว่า...

“คุณเข่า!”

สินยังไม่ทันจะเอ่ยปากพูดก็โดนนายอำเภอตวาดสั่ง จึงต้องคุกเข่าลงนั่งตามเดิม

“ยื่นพุดก็ไม่ได้ ร้ายแើ...” สินบ่นงึมงำ จากนั้นจึงเงยหน้าผ่นสาสนสยตากับนายอำเภอแล้วว่า

“ข้าซื้อสิน เป็นญาติกับเจ้าแก็่แก็่เหม ข้ามาเพื่อแจ้งความต่อทางการว่า เมื่อคืนเหมรัตนถูกคนร้ายจับตัวไป ที่บ้านถูกปล้นชิงทรัพย์ คนรับใช้ถูกฆ่าตายสองคน อีกคนหนึ่งหนีไปที่ปอนได้แต่ตอนนี้ก็ตายแล้วเช่นกัน ลูกเมียของเขาหายสาบสูญ คาดว่าจะถูกลักพาตัวไป”

“ที่ว่าเจ้าเป็นญาติกับเจ้าแก็่แก็่เหม เจ้าเป็นญาติทางไหน” นายอำเภอตวาดถาม ใช้น้ำเสียงที่เต็มไปด้วยอำนาจสะกดขมทุกผู้คน แต่ใช้ไม่ได้กับสินผู้ไม่กลัวฟ้าไม่กลัวดิน

“เหมรัตนเป็นญาติทางพ่อ” สินตอบโดยไม่ติดขัด นายอำเภอจึงถามต่อ

“เป็นอาหรือลุงของเจ้า”

“เป็นอาของหลานเขยพี่สะใภ้น้องสาวของเพื่อนสนิท” สินตอบหน้าตาเฉย นายอำเภอถึงกับตบโต๊ะดังปัง

“เหลวไหล! ที่นี่เป็นที่ว่าการอำเภอนะไม่ใช่โรงละครที่จะยอมให้เจ้าพุดจาเล่นหัวได้”

สินยกมือยอมแพ้แล้วว่า “เขาเป็นน้องร่วมสาบานกับพ่อข้า”

“จ้ะก็ไม่ใช่ญาติ”

“ประเด็นไม่ได้ยู่ตรงนั้น แต่ยู่ที่ครอบครวัเขาถูกฆ่าและลักพาตัวต่างหาก” สินเถียงและเริ่มหงุดหงิดขึ้นมา นายอำเภอพยักหน้าช้าๆ พยายามรักษาท่วงท่าสุขุมของตัวเองเอาไว้

“เรื่องนี้ข้ารับรู้แล้ว และย้งส่งเจ้าหน้าที่ไปตรวจที่เกิดเหตุแล้ว เอาเป็นว่าข้าจะรับแจ้งความไว้ จับคนร้ายได้เมื่อไหร่ข้าจะส่งข่าวถึงพวกเจ้า

แล้วกัน”

“แล้วเมื่อไหร่ล่ะ ท่านถึงจะจับคนร้ายได้” สินย้อนถาม นายอำเภอ
ถึงกับขมวดคิ้วด้วยความหงุดหงิด

“เรื่องนี้ต้องใช้เวลาสอบสวน คนร้ายเป็นใครก็ยังไม่รู้ ข้าบอกเจ้า
ไม่ได้หรอกว่าเมื่อไหร่ถึงจะจับมันได้”

“แต่ข้ารู้ว่าคนร้ายเป็นใคร” สินบอก ทุกคนในที่ว่าการต่างหันมา
จ้องมองเขาเป็นจุดเดียว สินจิกยิ้มอย่างมีเลศนัยก่อนหันไปมองชาย
ฉกรรจ์ในชุดทหารที่ยืนอยู่ด้านขวาของนายอำเภอ ทุกสายตาพลางมอง
ตามไปด้วย ขณะนั้นนายอำเภอก็ตวาดว่า

“ถ้าเจ้ารู้ก็บอกออกมา แต่ข้าขอบอกก่อนว่าหากไม่มีหลักฐาน
เพียงพอ เจ้าจะใส่ความใคร่สุมสี่สุมห้าไม่ได้”

“ข้ามีพยานบุคคลที่ยังรอดชีวิตอยู่ ให้เขาเป็นคนบอกเองแล้วกัน
ว่าใครเป็นคนร้าย” สินว่าพร้อมกับปรายตามาที่จัน อีกฝ่ายเอาแต่ก้มหน้า
งุด ไม่กล้าสบตากับใคร

“ไหนล่ะ พยานบุคคลของเจ้า” นายอำเภอตวาดอีก จันรู้ว่าทุก
สายตากำลังมองมาที่เขา จึงตัวสั่นขึ้นมาด้วยความหวาดกลัว สินจึงต้อง
กระตุ่นเตือนว่า

“ถึงตาเจ้าพูดแล้ว”

“ข้า...ข้า...” จันพูดอะไรไม่ออก สินจึงกระซิบว่า

“คิดถึงหน้าคนรักของเจ้าไว้ คิดดูสิว่าเธอถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยม
ขนาดไหน ถูกตบ ตี เตะ ถีบ”

“พอแล้ว” จันรีบห้าม แต่ยังก้มหน้างุด สินจึงพูดต่อ

“ถ้าเจ้ายังเป็นเต่าหัวหดอยู่ในกระดองอย่างนี้จะแก้แค้นให้เธอได้
ยังงัย ถ้าเธอเห็นเจ้ามีสภาพอย่างนี้ คิดว่าเธอยังจะรักเจ้าได้ลงหรือ”
คำพูดนั้นมีพลังมากพอที่จะวัดโบหน้าจันให้เงยขึ้นได้ แต่ไม่มากพอที่จะ

จ้างปากของจันให้อ้าปากพูด สิ้นจึงกระซิบต่อ

“เฮอะ เสียแรงที่ผู้หญิงเขาอุตส่าห์มอบกายมอบใจให้ เจ้ามัน ขี้ขลาดไม่คู่ควรจริงๆ กลับไปอยู่ในบ่ออย่างเดิมเถอะ” คำพูดนี้เองที่ทำให้ จันโพล่งออกมา

“เป็นนายกongชยุตที่ฆ่าทุกคน” จันว่าพร้อมกับชี้นิ้วไปที่ชายฉกรรจ์ ที่ยืนอยู่ด้านขวาของนายอำเภอ ทันทีที่จันพูดจบ นายอำเภอก็ตบโต๊ะ ดังปัง! พร้อมกับตวาดเสียงดัง

“เหลวไหล นายกongชยุตเป็นเจ้าหน้าที่บ้านเมือง จะกระทำการ เยี่ยงโจรได้อย่างไร เจ้ามีหลักฐานอะไรถึงมากล่าวหาเขาได้”

สิ้นสังเกตเห็นนายกongชยุตกัณฑ์พันกรอด แต่ครูเดียวก็ปรับใบหน้า ให้กลับมาสงบนิ่งได้ดังเดิม

“ข้า...ข้าได้ยินเสียงนายกongออกคำสั่งกับคนอื่น ๆ” จันพูดตะกุก-ตะกัก

“เจ้าได้ยินเสียง แล้วเห็นหน้าหรือไม่ว่” นายอำเภอเอ่ยถาม

“ข้าไม่เห็น” จันตอบพร้อมกับก้มหน้าลงด้วยความหวาดกลัว นายอำเภอจึงตะคอกซ้ำ

“ในตอนที่เกิดเหตุ เจ้าอยู่ที่ไหน”

“ข้า...อยู่ในบ่อน้ำ”

“บ่อน้ำนั้นอยู่ที่ไหน”

“หลังบ้าน”

“เจ้าอยู่ในบ่อหลังบ้าน ห่างไกลจากที่เกิดเหตุ เจ้าจะแยกแยะออก ได้ยังไม่ว่ว่าเสียงใครเป็นเสียงใคร” นายอำเภอถามย้ำ จันอีกอักพุดอะไร ไม่ออก สิ้นจึงยกมือและพูดแย้งว่า

“ข้าขอค้าน นายอำเภอรู้ได้ไม่ว่ว่าบ่อน้ำอยู่ไกลจากที่เกิดเหตุ” นายอำเภออีกอักครู่หนึ่ง ก่อนตวาด

“แล้วมีใครพูดบอไว้กลางบ้านบ้างละ อย่างน้อยมันต้องอยู่หลังบ้าน” สิ้นถึงกับนิ่งงัน ก็จริงอย่างที่เขาวา แต่สินยังไมยอมแพ้

“นายกองอาจะออกคำสั่งตอนยืนอยู่ข้างบ่อก็ได้เน้”

“เจ้าไม่ต้องพูด ข้าถามเจ้า” นายอำเภอขึ้นวไปยังจันที่เริ่มตัวสั่นขึ้นมาอีกครั้งแล้วถาม

“เจ้าสนิทกับนายกองชยุตขนาดไหน ถึงจดจำน้ำเสียงเขาได้โดยไม่เห็นหน้า”

“ข้า...” จันพยายามจะเงยหน้ามองนายกองชยุต แต่เมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายจ้องมองตัวเองอยู่จึงก้มหน้าตามเดิม

“เจ้าเคยพบปะกับนายกองชยุตกี่ครั้งกัน” นายอำเภอถามต่อ จันจึงตอบเสียงแผ่ว

“เดือนละครั้ง”

“เดือนละครั้ง ในหนึ่งเดือนเจ้าพบปะกับใครอีกบ้าง” นายอำเภอถามต่อ จันถึงกับอ้าปากค้าง ครุ่นหนึ่งจึงว่า

“หลายคน ข้าจำไม่หมด” นายอำเภอพยักหน้าด้วยความพอใจแล้วว่า

“ในหนึ่งเดือนเจ้าพบปะผู้คนมากมาย แต่พบปะกับนายกองชยุตเพียงครั้งเดียวแล้วมาอ้างว่าจำเสียงเขาได้ พูดไปก็ไม่มีใครเชื่อเจ้าหรอก” สินเห็นว่าได้เวลาพอสมควรแล้วจึงชิงพูดขึ้นว่า

“โอเคๆ ถือว่าพวกข้าหลักฐานอ่อนไม่พอที่จะมัดตัวคนร้ายได้ จันข้าไม่แฉ้ความเอาผิดกับนายกองชยุตแล้วกัน”

“พวกเจ้าปรักปรำคนอื่นโดยไม่มีหลักฐานแล้วจะถอนคำพูดงายๆ ได้หรือ คนอื่นได้รับความเสียหายไปแล้ว ต่อให้ถอนคำพูดก็สายเกินไป” นายอำเภอต่อว่า

“อ้าว แล้วจะยังง พวกข้าเป็นเจ้าทุกข์นะ” สินเถียง

“แต่ตอนนี้ นายกองชยุตก็กลายเป็นเจ้าทุกข์แล้วเช่นกัน ข้าขอจับพวกเจ้าในข้อหาปรีกปรีาเจ้าหน้าที่โดยไม่มีหลักฐานที่แน่ชัด เจ้าหน้าที่!” นายอำเภอตวาดเตรียมออกคำสั่ง สิ้นยันตัวลุกขึ้นยืนพร้อมว่า

“เดี๋ยวก่อน”

เจ้าหน้าที่ทุกคนที่ทำท่าจะชักดาบพลันหยุดชะงัก สิ้นจึงชี้หน้านายอำเภอแล้วว่า

“ท่านเป็นนายอำเภออย่างไร ไม่สนใจความเดือดร้อนของประชาชน เอาแต่ปกป้องลูกน้องอย่างไม่ลืมหูลืมตา อย่างนี้จะเป็นที่พึงของประชาชนได้อย่างไร”

“บังอาจ!” นายอำเภอตวาดดั่งลั่น ใบหน้าแดงก่ำเพราะโกรธจัด สิ้นไม่สนใจท่าทางนั้น เขาตั้งแขนจันให้ลุกขึ้นยืนแล้วว่า

“ขอสามคำ ให้กับนายอำเภอห่วยๆ คนนี้” จนถึงกับอ้าปากค้าง ไม่เข้าใจว่าสินต้องการอะไรแต่ก็ยังเค้นคำพูดออกมาได้ว่า

“นายอำเภอบ้า” จันบอกเสียงแผ่ว สิ้นถึงกับส่ายหน้า ก่อนย้าด้วยเสียงลอดไผ่ฟันว่า

“ขอสามคำเจ็บๆ ให้เรียกนายอำเภอห่วยๆ คนนี้” จันสูดลมหายใจลึก เพ่งสายตาโกรธแค้นไปที่นายอำเภอกับนายกองชยุตแล้วว่า

“ผีทะเล!!!”

สิ้นถึงกับใช้ฝ่ามือตบหน้าตัวเองด้วยความผิดหวัง จากนั้นจึงลากตัวจันเดินออกไป

“หยุดเดี๋ยวนี๊ ที่นี่เป็นที่ว่าการอำเภอ พวกเจ้าคิดจะมาก็มา คิดจะไปก็ไปได้เหวอ เจ้าหน้าที่จับตัวไว้” นายอำเภอออกคำสั่ง เจ้าหน้าที่ต่างชักดาบออกมาเตรียมพร้อม วินาทีนั้นเอง ลูกธนูปริศนาที่พุ่งเข้ามาปักลงบนโต๊ะห่างจากข้อมือของนายอำเภอไม่ถึงนิ้ว ปลาลูกธนูยังสะบัดเพราะความแรงที่ถูกยิงออกมา นายอำเภอถึงกับหน้าซีดเผือด ขณะที่เจ้าหน้าที่

ต่างรุนแรงกับทิศทางที่มาของลูกธนู

“คุ้มกันนายอำเภอ” นายกองชยุตออกคำสั่งพร้อมธนูเข้ามายืน บังหน้านายอำเภอไว้ เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ จึงกรูเข้ามาล้อมโต๊ะที่นายอำเภอ นั่งอยู่จนไม่มีช่องโหว่ให้จู่โจมได้ สิ้นส่งเสียงหัวเราะดังลั่นขณะหันกลับไปพูดว่า

“หากคิดว่าข้าเข้ามาแล้วจะออกไปไม่ได้ ท่านก็ประเมินข้าต่ำไปแล้ว”

“เจ้าคิดว่าลูกธนูแค่ดอกเดียวจะรักษาชีวิตของเจ้าไว้ได้หรือ” เสียงของนายอำเภอดังลั่นออกมาจากวงล้อม วินาทีนั้นเอง ลูกธนูห้า ดอกก็พุ่งเข้ามา มันลอยกวัดเจวียนอยู่เหนือกลุ่มคนที่ห้อมล้อมนาย อำเภอไว้ก่อนปักจึกลงบนโต๊ะอย่างพร้อมเพรียง ทุกผู้คนต่างปากอ้า ตาค้างราวกับถูกผีหลอกกลางวันแสกๆ สิ้นส่งเสียงหัวเราะดังขึ้น

“ถ้าเปลี่ยนเป็นลูกธนูห้าดอกล่ะ ยังจะมีใครกล้าขวางข้าอีกไหม” ไม่มีเสียงตอบจากนายอำเภอ สิ้นจึงกอดบาจันเดินออกจาก ที่ว่าการอำเภออย่างสง่าผ่าเผย แม้จะไม่สามารถเอาผิดนายกองชยุตได้ แต่เท่านี้ก็มากพอแล้ว

ดึกสงัด เกร่างหนึ่งกระโจนออกจากหน้าต่างวนนายอำเภอ ลัดเลาะไปตามแนวกำแพง ก่อนจะกระโดดข้ามอย่างรวดเร็วไม่ต่างจาก แมวตัวหนึ่ง แต่ไม่ว่ามันจะรวดเร็วและปราดเปรียวปานใดก็ไม่อาจ รอดพ้นจากดวงตาสามคู่ที่จ้องมองอยู่ ภูริทพัยก่นำให้สินกับแม่ชี ญาตาวีเป็นสัญญาณ ก่อนจะรุดตัวลงจากต้นไม้และตามไปอย่างรวดเร็ว ทั้งสามนำตัวกันไปกอดนอนอยู่กับญาติของเขาในตำบลอื่น ก่อนวกกลับมา คุมเชิงที่จวนนายอำเภอเพื่อรอคอยความเคลื่อนไหว แล้วเวลาที่พวกเขา รอคอยก็มาถึง

เงาร่างนั้นสวมใส่ชุดสีดำรัดรูป มีผ้าดำปิดหน้า เจาะช่องดวงตาทั้งสองข้างออกเพื่อให้มองเห็น มองแต่ไกลลึนก็คาดเดาออกว่านั่นเป็นนายกongชยุตซึ่งกำลังร้อนรนเพราะความผิดพลาดที่ก่อเอาไว้เงาดำสายนั้นลัดเลาะไปตามแนวป่าก่อนจะหยุดที่หน้าประตูบ้านหลังหนึ่งซึ่งถูกทิ้งร้างไว้อย่างโดดเดี่ยว มันเคาะประตูเป็นสัญญาณ ครู่หนึ่งประตูบ้านก็เปิดออก เงาดำถลันวิ่งเข้าไปก่อนประตูจะปิดตามหลัง

“ไม่รู้มันมีพวกมากเท่าไร” ฐรินท์เอ่ยขึ้น ทั้งสามหลบซ่อนตัวอยู่หลังพุ่มไม้ห่างจากตัวบ้านไม่ถึงห้าสิบเมตร

“ไม่ว่าจะมากจะน้อย ยังไงเราต้องลุยเข้าไปอยู่ดี” สินว่า ทั้งสามลงความเห็นกันก่อนหน้านี้แล้วว่า เหตุผลเดียวที่โจรกลุ่มนี้ยังไม่ฆ่าเหมรัตน์ทั้ง เพราะพวกมันต้องการทรัพย์สินทั้งหมดที่เหมรัตน์ซุกซ่อนไว้ การจับตัวลูกเมียมาก็เพื่อจะให้อีกฝ่ายยอมบอกที่ซ่อนทรัพย์สินสมบัติออกมา

“ข้างในอาจจะมีกับดัก” แมชีญาดาวิเอ่ยขึ้น จนถึงตอนนี้เธอยังเป็นคนเดียวที่รักษาความสงบเยือกเย็นเอาไว้ได้

“ท่านรู้ได้ยังไง” ฐรินท์เอ่ยถาม แมชีญาดาวิจึงมองฝ่าความมืดไปยังบ้านหลังนั้นแล้วว่า

“มันง่ายเกินไป นายกongชยุตเมื่อรู้ตัวว่ามีพยานชี้ตัวเขาได้ แทนที่จะเก็บตัวเงียบแต่กลับแอบออกมาพบกับพวกพ้อง รวากับกลัวว่าพวกเราจะไม่ตามมา”

“นั่นสินะ เอาใจดี” สินเอ่ยถาม ฐรินท์หนึ่งคิดครู่หนึ่งก่อนว่า

“โยนหินถามทาง”

“แก...พูดให้มันเข้าใจง่าย ๆ กว่านี้ได้มั้ย ไล่คำเปรียบเปรยนั้นนะ เก็บไว้ก่อน” สินต่อว่า ฐรินท์จึงอธิบายว่า

“ให้แกลุยเข้าไปก่อน ดูซิว่าข้างในมีเหมรัตน์อยู่หรือเปล่า และมีกับดักอะไรรอพวกเราอยู่”

“อ้าว แล้วแหละ” สีนถามกลับ

“คอยดูตลาดเขาอยู่ข้างนอก” ภูรินทร์ตอบหน้าตาเฉย สีนทำเสียงล้อเลียนเหมือนคนขายสินค้าทางทีวีได้เร็ก

“โอ้ว...มันเยี่ยมมากเลยจอร์ช ไซ้ใหม่ซาร่า”

“ให้เข้าไปเอง พวกท่านทั้งสองคอยอยู่ข้างนอกแล้วกัน” แม่ชีญาดาวิเอรี่ขึ้น ก่อนเดินออกจากที่ซ่อนโดยชายหนุ่มทั้งสองไม่ทันจะเอ่ยปากทักทวน ภูรินทร์กับสินสบตากันด้วยความงุนงง ครู่หนึ่งภูรินทร์จึงดึงลูกธนูออกมาพาดสายในท่าเตรียมพร้อม สีนก็ชักดาบเหล็กไหลคู่ออกมาพร้อมแผ่พลังใส่จนมันทอประกายแสงสีทองวูบวาบ

“รู้ไหม บางทีฉันก็นึกว่าตัวเองเป็นอัศวินเจได” สีนว่า ภูรินทร์มองหน้าสินก่อนจะยิ้มให้และว่า

“เธอ เจไดยุคนี้น่าพาดฟันผู้หญิงเป็นว่าเล่นเลยนะ”

“โอ้บ้า อย่างน้อยฉันก็ไม่ฟันใครจนตายหรอกน่า”

“อย่ามัวคุยอยู่เลย เฟ่งสมาธิข้างในสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น” ภูรินทร์กำชับ ทั้งสองจึงเงียบเสียงลงพร้อมส่งสายตามองตามหลังแม่ชีญาดาวิเอรี่ในชุดสีขาวบริสุทธิ์เดินไกลจะถึงบ้านร้างหลังนั้นเต็มที

“หุ่นเชี่ยะดีนะ” สีนพูดขึ้น

“หือ” ภูรินทร์หันมามองเพื่อนด้วยความสงสัย สีนจึงพยักพืดไป ยังแม่ชีญาดาวิเอรี่ ภูรินทร์อดไม่ได้จึงเอาค้อนธนูเขกหัวเพื่อนดังโป๊ก

“หน้าสิ่วหน้าขวานขนาดนี้ยังจะหมกมุ่นอีก”

สินยกมือลูบหัวป้อๆ แล้วว่า “เออน่า ชีวิตพวกเราจะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ ซีเรียสอยู่ได้ ถ้ามจริง จูบปากยัง”

“อารายยย” ภูรินทร์ลากเสียงยาวทำท่าเบื่อหน่าย สีนจึงว่า

“อย่ามาทำเฉไฉ จูบยัง”

“โอ้เนี่ย”

“แน่ะ หน้าแดง”

“แค่จับมือ”

“สารภาพแล้ว ไช้อ่อนแอ” สินว่า ภุรินทร์ส่ายหน้าให้เพื่อนอย่างเบื่อหน่าย ก่อนจะมุ่งความสนใจไปยังแม่ชีญาตาวีที่เดินไปหยุดอยู่หน้าประตูทางเข้าพอดี หญิงสาวเอื้อมมือเคาะประตูเบาๆ ครู่หนึ่งประตูบ้านก็ถูกเปิดออก มีคนชุดดำยืนบังประตูเอาไว้ เขาถอดผ้าคลุมหน้าออกแล้วทุกคนจึงเห็นว่าเป็นนายกongชยุตนั่นเอง

“เจ้าเป็นใคร” นายกongชยุตเอ่ยถาม แม่ชีญาตาวีจึงว่า

“ข้าเป็นแม่ชี เดินทางผ่านมาทางนี้เห็นว่ามิดค้ำแล้วจึงอยากจะขออาศัยค้างแรมที่บ้านท่านสักคืน” นายกongชยุตจึงมองสำรวจแม่ชีญาตาวีครู่หนึ่งก่อนจะกวาดสายตามองพื้นที่รอบๆ อย่างระแวดระวัง

“ข้าไม่สะดวกต้อนรับ” เขาบอกเสียงแข็ง

“ถ้างั้นข้าต้องขอโทษด้วยที่รบกวน” พุดจบ แม่ชีญาตาวีจึงหันหลังกลับ

“เดี๋ยว” นายกongชยุตเปลี่ยนใจ แม่ชีญาตาวีหยุดเดินและหันกลับไปเผชิญหน้า นายกongชยุตจึงเอ่ยถาม

“เจ้ามาคนเดียว”

“ท่านเห็นคนอื่นอีกไหมล่ะ” แม่ชีญาตาวีย้อน นายกongชยุตพยักหน้าเบาๆ แล้วว่า

“ถ้างั้นก็เชิญ” มันพุดพร้อมขยับตัวออก แม่ชีญาตาวียืมให้ก่อนเดินผ่านประตูบ้านเข้าไป ทันทีที่ผ่านซุ้มประตู แม่ชีญาตาวีก็เห็นชายวัยกลางคนในชุดสีทองถูกมัดติดกับเสา ถัดไปไม่ไกลนัก หญิงสาวกับเด็กชายอายุประมาณสิบขวบถูกมัดให้นั่งอยู่บนเก้าอี้โดยมีคนสวมใส่ชุดดำสี่คนถือดาบคุ้มกันไว้ แม่ชีญาตาวีทำท่าผะคล้ายคิดจะหันหลังกลับ แต่นายกongชยุตกลับชักดาบออกมาในท่าเตรียมพร้อม

“จะรีบไปไหนเล่า ไหนๆ ท่านก็มาแล้ว”

“แต่ท่าทางท่านคงไม่สะดวกในการต้อนรับจริงๆ” แม่ชีญาตาวิบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ นายกองชยุตยิ้มกริ่มขณะส่งสายตาลวนลามมองมาที่เธอ

“ข้ามีเวลาต้อนรับท่านเหลือเฟือ”

ยังไม่ทันที่นายกองชยุตจะได้ก้าวเข้ามา แม่ชีญาตาวิก็นึกดาบออกจากเอวพุ่งเข้าหาพร้อมกับฟาดฟันอย่างรวดเร็ว นายกองชยุตถึงกับผะงะคิดว่าไม่ถึงว่าหญิงสาวที่ดูอ่อนช้อยงดงามจะมีเพลงดาบดุจนขนาดนี้ แต่เขาเองก็มีฝีมือไม่เบา หลังจากถอยหลังได้ไม่กี่ก้าวก็ยกดาบขึ้นป้องกันและตอบโต้กลับอย่างดุเดือด คนชุดดำทั้งสี่ต่างยืนนิ่ง ไม่มีใครคิดจะสอดมือเข้ามายุ่งเกี่ยว แต่เสียงการต่อสู้ของคนทั้งสองกลับเรียกบรรดานักฆ่าซึ่งชุมนุมซ่อนอยู่บนหลังคาให้เปิดเผยตัวออกมา

ภุรินทร์กับสินที่แอบมองอยู่ไกลๆ สามารถมองเห็นเงาตะคุ่มของคนห้าคนบนหลังคาได้อย่างชัดเจน ภุรินทร์ดึงลูกธนูจากกระบอกมาเพิ่มเป็นห้าดอก เล็งและยิงออกไปในคราวเดียว ลูกธนูพุ่งปักเป้าหมายอย่างแม่นยำ ส่องร่างนักฆ่าทั้งห้าล้มลงถึงตกระทอนหลังคาทะลุลงไปยังข้างล่างท่ามกลางความตื่นตะลึงของทุกคน แม่ชีญาตาวิเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจึงเปลี่ยนเป้าหมายจากนายกองชยุตมุ่งตรงเข้าหาเหมรัตน์ หวังจะตัดเชือกที่พันนาการเขาให้ขาด แต่คนชุดดำทั้งสี่ที่ระวังตัวอยู่ก่อนได้โหมเข้ามาสกัดไว้

ขณะที่แม่ชีญาตาวิถูกห้อมล้อมด้วยกลุ่มนักฆ่า ภุรินทร์กับสินก็กระโจนพรวดเข้ามาในบ้าน สินใช้ดาบหลักแหลมเข้าต่อสู้ด้วยเพลงดาบไร้นิรโทษ ขับไล่คนชุดดำทั้งสี่ให้กระจายตัวออกไป ขณะที่ภุรินทร์ชุกเก็บคันธนูไว้ด้านหลังและใช้คมแฝกเข้าต่อสู้กับนายกองชยุตอย่างสูสี แต่เพียงครู่เดียว ภุรินทร์ก็ฟาดดาบให้หลุดจากมือของคู่ต่อสู้และใช้เท้าถีบจน

นายกองชยุตกระเด็นชนผนังและทรุดนั่งลงกับพื้น คนชุดดำทั้งสี่ขยับเข้ามาคืบกันเอาไว้ แต่ละคนต่างกวัดแกว่งดาบในท่าเตรียมพร้อม นายกองชยุตยันตัวลุกขึ้นยืน คิ้วจับดาบมาถือไว้มั่น ขณะที่สายต่ายังจับจ้องอยู่ที่คนทั้งสาม

“พวกเจ้าคิดว่าจะหนีรอดไปได้หรือ” พุดจบกก็ห่อปากเป่าออกเป็นเสียงเล็กแหลมราวกับนกหวีด ภูรินท์กับสินสบตากัน คาดเดาไม่ออกว่าอีกฝ่ายยังจะมีลูกเล่นอะไรอีก ขณะนั่นเอง ที่เบื้องนอกก็ปรากฏเสียงฝีเท้า คนนับร้อยวิ่งทะลุเข้ามาล้อมบ้านร้างไว้รอบทิศทาง แม้ชีญาตาวิไม่สนใจความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เธอเดินไปตัดเชือกที่ผูกมัดตัวเหมรัตนกับลูกเมียออก คนทั้งสามเมื่อได้รับอิสรภาพต่างโผล่เข้าออกกันร้องให้เป็นที่น่าเวทนา

“หากเดาไม่ผิด ข้างนอกคงเป็นนายอำเภอคุมกำลังมาด้วยตัวเอง” สินพูดเสียงดังจนเล็ดลอดออกไปถึงนอกตัวบ้าน ครู่ต่อมาก็บังเกิดเสียงหัวเราะชอบใจที่เขาคุ้นเคยเป็นอย่างดี

“เจ้าคาดเดาได้ไม่เลว แต่จะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อพวกเจ้าต้องตายกันทุกคน” เสียงของนายอำเภอดังขึ้นจากเบื้องนอก ภูรินท์เหน็บคมแฝกไว้ที่เอวตามเดิม ก่อนจะคว้าคันธนูขึ้นมาเล็งออกไปยังนอกตัวบ้าน โดยไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ลูกธนูก็พุ่งฉิวออกทางประตูบ้านแล้วหายวับไป ครู่หนึ่งเสียงร้องโวย! ก็ดังขึ้น ก่อนที่เสียงของทหารจะร้องบอกกันอย่างสับสนวุ่นวาย

“นายอำเภอถูกยิงๆ”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ข้าแค่ยิงโดนขาเขานั่น” คำพูดของภูรินท์สะกดนักฆ่าทุกคนที่อยู่ในบ้านให้ปากอ้าตาค้าง

ภูรินท์ดึงลูกธนูออกมาพาดสายอีกครั้งแล้วพูดเสียงดังให้คนที่อยู่ข้างนอกได้ยิน

“หากพวกเจ้าบุกเข้ามา ข้าจะสังหารนายอำเภอเดี๋ยวนี้” ข้างนอก
บังเกิดความเงียบราวกับป่าช้า ภูรินท์เสยะยิ้มก่อนหันไปสบตานายกอง
ชยุต

“ธนูดอกนี้ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของเจ้า” นายกองชยุตถึงกับ
ยกมือปาดเหงื่อบนหน้าผาก ก่อนส่งเสียงถามอย่างตะกุกตะกัก

“พวกเจ้าต้องการ...อะไร”

ภูรินท์จึงว่า “ปล่อยพวกข้ารวมถึงครอบครัวของเหมรัตน์ออกไป”
ขณะที่นายกองชยุตกำลังอับจนถ้อยคำอยู่นั้น ก็มีเสียงหนึ่งดัง
แทรกขึ้น

“ไม่ต้อง” ทุกคนหันไปมองที่ต้นเสียงด้วยความแปลกใจ เมื่อพบ
ว่าเหมรัตน์ผละออกจากอ้อมกอดของลูกเมียเดินเข้ามามองภูรินท์สลับ
กับสินแล้วว่า

“พวกเจ้าสินะ คนแปลกหน้าที่ต้องการพบข้า” เขาไม่บอกเรื่อง
ห้อยยี่ที่ได้รับมอบมาจากกษัตริย์ปังกกรออกมาเพราะไม่ต้องการให้
นายกองชยุตและทหารทุกคนรับรู้ ภูรินท์พยักหน้ารับ เหมรัตน์จึงว่า

“ถ้าจั้น พวกเจ้าก็ต้องรู้ว่าคนที่ออกกฎคือข้า ไม่ใช่พวกเจ้า”

“ยังจะพูดมากอีก พวกข้ามาช่วยเจ้านะ” สินต่อว่า เหมรัตน์ยิ้มที่
มุมปากก่อนเหลือบตามองนายกองชยุต

“พวกเจ้าต้องการเงินเท่าไร เพื่อไถ่ตัวข้ากับลูกเมีย”

นายกองชยุตถึงกับงงัน เขาหันมองนักฆ่าทั้งสี่แล้วว่า

“หนึ่งแสน ก่อนฟ้าสาง”

เหมรัตน์ฉีกยิ้ม ก่อนหันมามองภูรินท์ สินและจบลงที่แม่ชีญาติาวี

“เพื่อให้พวกเจ้าได้ในสิ่งที่ต้องการ ข้าขอทำพินันกับพวกเจ้าสาม
ข้อ หากทำได้ ข้าจะมอบสิ่งที่พวกเจ้าต้องการให้”

“พินันอะไร” สินถาม เขาเองก็งุนงงไม่แพ้นายกองชยุตกับพวก

สักเท่าไร? เหมรัตน์หันมองหน้าสินตรงๆ แล้วว่า

“ข้อแรก พวกเจ้าต้องหาเงินหนึ่งแสนบาทมาเป็นค่าไถ่ตัวข้ากับครอบครัวให้ได้ก่อนฟ้าสาบ ถ้าทำไม่ได้ก็ให้หวนกลับไปเถอะ”

“จะบ้าไรเงิ นี่มันก็โหม่งก็ยามแล้ว” สินตะคอกใส่ เหมรัตน์หันไปมองนายกองชยุต อีกฝ่ายจึงว่า

“เที่ยงคืน”

“เจ้ามีเวลาหกชั่วโมง ยังไม่รีบไปอีก”

สินกัดฟันอย่างแค้นเคือง นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน เขาอุตส่าห์หิบบ่่านทางรอดให้ แต่อีกฝ่ายกลับเลือกที่จะเอาชีวิตตัวเองพร้อมลูกเมียมาเสี่ยงเดิมนั่น

“หากสว่างแล้วข้าไม่กลับมา ท่านโดนพวกมันฆ่าตายอย่ามาโทษกันนะ”

“ข้ายอมมีทางเลือกของข้า พวกเจ้าต่างหากที่ไม่มีทางเลือก อ้อ! ถ้าอยากจะได้เงินได้เร็ว พวกเจ้าต้องไปที่บ่อนพนันเท่านั้น” เหมรัตน์บอกราวกับใจดีเสียเต็มประดา สินจึงมองภูรินท์กับแม่ชีญาตาวิเป็นเชิงปริศนา เมื่อเห็นคนทั้งสองพยักหน้าให้ จึงหันไปบอกกับเหมรัตน์

“อย่าเพิ่งตายก่อนแล้วกัน” จากนั้นหันไปบอกนายกองชยุต

“หากข้ากลับมาพบว่าพวกมันตายแล้ว ข้าจะเฆที่ว่าการอำเภอให้ราบ ไม่เชื่อก็ลองดู” แล้วสินจึงเดินนำภูรินท์กับแม่ชีญาตาวิออกจากบ้านร้างไป

บ่อนมั่งกรทองยังคึกคักไม่ต่างจากคืนก่อนๆ แม้ว่าเพิ่งจะเกิดเหตุร้ายขึ้นกับเจ้าของคนเดิมและเปลี่ยนเจ้าของคนใหม่ก็ตาม แต่สิ่งเดียวที่นักพนันสนใจคือเงินทอง ไม่ใช่ความเป็นความตายของผู้คน

แม่ชีญาตาวินำสมบัติทุกชิ้นที่ได้รับมาจากกษัตริย์ดารกาไปขึ้นเงิน

ได้ทั้งหมดห้าพันบาท สิ้นถึงกับบ่นอุบเมื่อรู้ว่าแม่ชีญาติาวีปฏิเสธรทรัพย์สิน ที่กษัตริย์ดารกามอบให้อย่างมากมาย และอดที่จะด่าทอกษัตริย์ดารกา ไม่ได้ที่ดันมอบให้คนที่ไม่รู้ค่าอย่างเธอ

“ถ้าเป็นข้านะ ข้าจะโกยมาให้มากเข้าไว้ ดีไม่ดีเราอาจไม่ต้องเล่นพนันก็มีเงินไถ่ตัวหมดแล้ว”

“เอาเถอะนะ ใครจะไปรู้ว่าะเกิดเรื่องอย่างนี้นี่” ภูรินท์ออก รับแทน สิ้นรับเงินจากแม่ชีญาติาวีมานับแล้วแจกจ่ายให้ทุกคน

“แกเอาไปสองพัน แม่ชีเอาไปพันนึงพอ เล่นไม่เป็นก็อย่าเล่น เก็บไว้ซื้อหนังสือธรรมะแจกเด็กๆ หรือไม่ก็เอาไว้เผื่อเป็นทุนสำรอง ส่วนฉันเก็บไว้สองพัน เราจะเล่นถึงดีห้าพอ เวลาที่เหลือใช้สำหรับเดินทางกลับ ไปยังบ้านร้างหลังนั้น” สิ้นบอก

“มีเงินคนละพันสองพัน ต่อให้เล่นทั้งคืนก็ไม่มีทางได้เงินแสนหรอก” ภูรินท์ว่า สิ้นกวาดตามองรอบๆ บ่อนพนันแล้วว่า

“เดี๋ยวเมพจะทำได้” พูดจบก็เดินนำคนทั้งสองเข้าไปหยุดที่วงไพ่ป๊อกเด้ง ขณะที่เจ้ามือกำลังสับไพ่ สิ้นก็พูดขึ้น

“เพิ่มอีกขาหนึ่ง พันนึง” สิ้นบอกพร้อมกับทิ้งแบงก์พันลงไป เขียนไพ่วรมถึงเจ้ามือต่างหันมามองที่สิ้นเป็นตาเดียว เพราะแต่ละคนที่เล่นอยู่อย่างมาก็ลงแค่หลักสิบหรือหลักร้อย เจ้ามือจึงให้ความสนใจสิ้นเป็นพิเศษ

“ลงเยอะขนาดนี้ เกิดเจ้ามือป๊อกเด้งขึ้นมา จะเอาเงินไหนซ่อมวะ” ภูรินท์กระซิบถาม แน่นอนว่าหากเจ้ามือป๊อกเด้งขึ้นมาคือได้แปดแต้มหรือเก้าแต้ม เจ้ามือย่อมกินเงินลูกขาไปทันที แต่ถ้าเกิดเจ้ามือเด้งขึ้นมา นั่นคือได้แปดแต้มหรือเก้าแต้มโดยที่ไพ่สี่เดียวกัน ลูกขาต้องจ่ายเพิ่มหรือซ่อมอีกหนึ่งเท่าตัว สิ้นกระซิบกลับว่า

“อยากรวยมันต้องเสี่ยง” เจ้ามือแจกไพ่ให้ลูกขาที่มีอยู่เกือบสิบ

คนจนครบ คนละสองใบ สิ้นจิ้งหิบบิไฟขึ้นมาเปิดล้น ใบแรกเป็นสีดอกจิก ใบสองเขาค่อยๆ เปิดโดยมีภูรินท์กับแม่ชีญาตาวีช่วยล้น ไฟใบที่สองกลับเป็นห้าดอกจิก เท่ากับสิ้นมีเก้าแต้ม

“ป๊อกแดง” สิ้นร้องล้นด้วยความดีใจขณะหงายไฟโชว์ ลูกขาคนอื่น ๆ ถึงกับร้องครางร่วมแสดงความยินดี คนที่ได้ไฟแต้มสูงต่างหมอบไฟไว้รอ ส่วนคนที่แต่ม่น้อยยังร้องเรียกขอไฟเพิ่มอีกใบ เจ้ามือซึ่งเป็นชายหนุ่มหน้าอ่อน อายุไม่เกินยี่สิบห้าปีล้นไฟของตัวเองก่อนว่า

“ป๊อกแปด” เจ้ามือมีแปดแต้ม กินเงินลูกขาคนอื่นแต่ต้องจ่ายให้สิ้นถึงสามพันบาทรวมทุน ถือว่าขาดทุนย่อยยับ สิ้นหยิบเงินขึ้นมากรีดโชว์ภูรินท์กับสิ้นแล้วว่า

“เล่นอย่างนี้ก็จะถึงเข้ามีสิทธิ์รวยเป็นล้าน”

“หวังว่าแจจะโชคดีตลอดไปนะ” ภูรินท์ว่า สิ้นยักคิ้วให้แล้วว่า

“แน่นอนอยู่แล้ว แกพาแม่ชีของแกไปเล่นอย่างอื่นเถอะ จำไว้เราจะเล่นถึงแค่ตีห้า และอย่าให้เสียเด็ดขาด” พูดจบก็หันกลับไปวางเดิมพันอีกหนึ่งพันบาทเช่นเดิม เจ้ามือแจกไฟอย่างรวดเร็ว ภูรินท์กับแม่ชีญาตาวีจึงอยู่ช่วยล้นต่ออีกตา ไฟใบแรกเป็นแจ็กโพธิ์ดำ สิ้นจิ้งล้นใบที่สอง

“เก้าโพธิ์ดำ เก้าโพธิ์ดำ” สิ้นพูดไปเปิดไฟไปพลอยทำให้ภูรินท์กับแม่ชีญาตาวีล้นไปด้วย แต่ไฟใบหลังกลับเป็นหม่มโพธิ์ดำ แต่มบอดสนิท

“ขอไฟ” สิ้นบอกกับเจ้ามือที่ทยอยจ่ายไฟใบที่สามให้กับลูกขาที่แต่ม่น้อย สิ้นหยิบไฟขึ้นมาโดยมีไฟสองใบทับเอาไว้ เขาเป่าปากพยายามล้น จากนั้นค่อยๆ คลี่ไฟออก ก่อนจะร้องล้นด้วยความสะใจ

“โอ้โฮยว...ไม่จั่วตานี้แม่รู้แม่ตีมือหักเลย” พูดจบก็ทิ้งไฟลงบนผ้า

“แจ็ก หม่ม คิง สามแดง ฮ่าฮ่า” ขณะที่ลูกขาคนอื่น ๆ กำลัง

ตื่นเต้นอยู่กับสิน เจ้ามือก็วางไพ่ตัวเองลง

“เจ็ดแต้ม” ลูกค้าบางคนแต้มเท่าเจ้ามือก็เจ้ากันไป คนที่แต้มน้อยก็ต้องจ่ายไปตามธรรมเนียม ส่วนสินได้เพิ่มมาอีกสี่พันบาทรวมทุน เขานับเงินปึกใหญ่ในมือก่อนหันมาหาภูรินท์

“ที่จริงพวกแกไม่ต้องเล่นก็ได้นะ ไปนั่งจิบน้ำปानะรอเลยก็ได้ อ้อ! เลยกหักมุมแล้ว ชวนแม่ชีกินก๋วยเตี๋ยวก็ไม่ได้ว่าผิดศีลนะ” ภูรินท์ถึงกับส่ายหน้าเอือมระอา ทุกครั้งที่เข้าบ่อนพนัน สินจะกลายเป็นคนที่ไม่ไม่มีใครเทียบ แต่นี่คือตัวตนที่แท้จริงของสินที่ภูรินท์คุ้นเคยเป็นอย่างดี เขาจึงชวนแม่ชีญาติาวีเดินออกไปยังวงไฮโลที่มีผู้คนยืนล้อมล้อมกันอยู่กว่าสิบคน

“เข้าเล่นไม่เป็น” แม่ชีญาติาวีเอ่ยขึ้น ภูรินท์ไม่แปลกใจเลยสักนิด เพราะรู้ว่า ตลอดชีวิตของเธอไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับอบายมุขมาก่อน นี่คงเป็นการเข้าบ่อนพนันครั้งแรกในชีวิตของเธอ

“ข้าพพอจะเล่นเป็น แต่ไม่เก่งนัก ไฮโลเป็นการละเล่นที่ต้องใช้หูฟังเสียงเป็นหลัก”

“แต่เสียงมันก็เหมือนๆ กัน” แม่ชีญาติาวีว่า ภูรินท์ส่ายหน้าพาลางยิ้มให้

“ไม่หรอก ลองฟังดีๆ” ทั้งสองหยุดคุยกันเพื่อฟังเสียงขณะเจ้ามือเขย่าลูกเต๋า จากนั้นภูรินท์จึงว่า “ในชั่วโมงเรียนวิชาฟิสิกส์ อาจารย์เคยสอนว่า หน้าสัมผัสของลูกเต๋าระหว่างหนึ่งแต้มกับหกแต้มมีความแตกต่างกัน”

“ยังงั้น” แม่ชีญาติาวีเอ่ยถามด้วยความสนใจ ภูรินท์จึงอธิบายว่า

“หน้าหนึ่งแต้มมีช่องโพรงเพียงช่องเดียว หน้าสัมผัสจะเยอะกว่าเสียงที่ออกมาจึงทุ้มกว่า ส่วนหน้าหก จะมีช่องโพรงมาก หน้าสัมผัสน้อยเมื่อลูกเต๋าทะทบกับจานรองจึงให้เสียงที่แหลมกว่า” แม่ชีญาติาวีพยักหน้า

อย่างเชื่อมั่น

“อย่างนั้นอาจารย์ของท่านคงรวยเพราะไฮโลแล้วสิ”

ภูรินทร์ส่ายหน้า “ไม่รู้สิ อาจารย์สอนได้เทอมเดียวก็หายตัวไป”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ได้ข่าวว่าโดนเจ้าหนี้ขู่” ภูรินทร์บอก เมื่อเห็นแม่ชีญาตาวิกำลังจะหัวเราะ เขาก็พูดต่อ

“ตอนเรียนอยู่พวกเราเคยพาอาจารย์ไปเล่นพนันในงานศพ ตอนไปนั่งแท็กซี่ ขากลับต้องโบกรถแดง พวกเราเสียหมดตุต”

“อ้าว งั้นอาจารย์ท่านก็หลอกหลวงท่านนะสิ” เธอว่าพลางหัวเราะ

“ทฤษฎีของอาจารย์ถูกต้อง แต่เจ้ามือก็มีวิธีหลอกหลวงพวกเราจนสับสนเช่นกัน ลองฟังเสียงอีกทีสิ” ทั้งสองเงิบเสียงเพื่อฟังเจ้ามือเขย่าไฮโลครั้งใหม่

“เสียงอย่างนี้ไม่หาก็หกแต้ม” ภูรินทร์ว่า ก่อนจะวางเงินเดิมพันลงทางใต้ด้าหก หนึ่งร้อยบาท ขณะนั้นก็มีมือของใครคนหนึ่งหยิบเงินที่ภูรินทร์เพิ่งวางลงไปทางใต้ด้าสี่

“ทำไมเขาหยิบเงินท่านไป” แม่ชีญาตาวิเอ่ยถามด้วยความสงสัยและไม่พอใจชายคนนั้น

“เขาเรียกว่ายัก เขาคงเชื่อว่าไฮโลจะไม่ออกห้าหก แต่น่าจะออกห้าสิ่ ถ้าเขาถูกเขาก็ได้เงินไปโดยไม่ต้องควักทุนตัวเอง แต่ถ้าเราถูก เขาต้องจ่ายให้เราแทนเจ้ามือ” แม่ชีญาตาวิพยักหน้าแสดงว่าเข้าใจ เมื่อเจ้ามือเปิดฝาครอบออก แต้มที่ปรากฏกลับเป็น สอง สี่ หก

“ไม่มีใครถูก” แม่ชีญาตาวิว่า ภูรินทร์ได้แต่ยักไหล่จ๋านน

“ถ้างั้นทำไมเราไม่ยักของคนอื่น เมื่อไม่ถูกก็ไม่ต้องเสียเงินของตัวเอง”

“ถ้าเกิดเขาแทงถูกล่ะ เราก็ไม่มีจ่ายเช่นกัน” ภูรินทร์ว่า แม่ชีญาตาวิ

คิ้วขมวดเข้าหากัน ขณะนั้นเจ้ามือก็เริ่มเขย่า

“แทงตรงไหนได้เงินเยอะที่สุด” แม่ชีญาตาวิเอ่ย์ถาม เจ้ามือซึ่งเป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ บอกว่า

“11 ไฮโลไงเจ้ แทงหนึ่งได้ 11 ไม่รวมทุน”

แม่ชีญาตาวิเอ่ย์ถือสาที่อีกฝ่ายเรียกเธอว่า เจ้ เธอวางเงินหนึ่งพันบาทลงบนเลข 11 ท่ามกลางสายตาดกตะลึงของทุกคนไม่ว่าวันแม้แต่ภูรินท์

“นั่นมีโอกาสที่จะถูกน้อยที่สุดนะ” ภูรินท์ว่า แม่ชีญาตาวิเอ่ย์ยิ้มแล้วว่า

“ไม่แน่นหรอก”

เมื่อลูกخالงเงินกันครบทุกคน เจ้ามือจึงเปิดฝาครอบออก แต่มที่ปรากฏอยู่คือ ห้า สาม สาม 11 แต้มพอดี แม่ชีญาตาวิเอ่ย์กริ้มขณะยกคิ้วข้างหนึ่งให้ภูรินท์

“จะไปนั่งจิบกาแฟก็ได้นะ” เธอว่า ภูรินท์ถึงกับหัวเราะร่วน

“เฮ้อ กลายเป็นแมงม้ออีกคนแล้ว นี่ไม่สมกับบุคลิกของท่านเลยนะ” แม่ชีญาตาวิเอ่ย์โบกเงินต่อหน้าภูรินท์แล้วว่า

“อย่าตั้งจวนเคร่งกับชีวิตตัวเองนัก คนเราดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ”

“ใช่ สูงต่ำอยู่ที่เราแทง” ภูรินท์พูดต่อ แม่ชีญาตาวิเอ่ย์หัวเราะร่วน

“ท่านพูดถูก ดีชั่วอยู่ที่ตัวทำ สูงต่ำอยู่ที่เราแทง” พุดจบก็หันไปวางเงินเดิมพันโต๊ดสองหกโดยไม่ได้ฟังเจ้ามือเขย่าด้วยซ้ำ

“นั่น ท่านลงเดิมพันเท่าไร” ภูรินท์ถามด้วยความตกใจ แม่ชีญาตาวิเอ่ย์ยกไหล่

“เท่าไรก็เท่านั้น” เนื่องจากกองเงินที่แม่ชีญาตาวิเอ่ย์วางเดิมพันนั้นสูงเกินไปจึงไม่มีใครกล้ายก เมื่อลูกخالงเดิมพันจนครบ เจ้ามือจึงเปิดฝาครอบออก

“หก หก สอง” ลูกชาซานแต้มเสียงดัง แม่ชีญาตาวีดีใจจนกระโดดตัวลอย

“เห็นไหม ข้าแพงถูกอีกแล้ว”

ภูรินท์แทบไม่อยากจะเชื่อว่า การพนันจะเปลี่ยนหญิงสาวที่สงบเรียบร้อยให้กลายเป็นสตรีไร้เร่ขึ้นมาได้ ที่จริงเขาก็รู้สึกว่แม่ชีญาตาวีในยามนี้ดูเหมือนผู้คนปกติมากกว่าเป็นนางฟ้านางสวรรค์เป็นไหนๆ แต่เมื่อคิดอีกแง่หนึ่งกลับเสียเวลาที่เขาอุตส่าห์บำเพ็ญเพียรมาทั้งชีวิตไม่ได้

“นี่ คิดอะไรอยู่ ไม่ดีใจหรือ” แม่ชีญาตาวีใช้ศอกกระทุ้งสี่ข้าง ภูรินท์เบาๆ เธอไม่เคยหยอกล้อเขาเช่นนี้มาก่อน จึงสร้างความประทับใจให้กับภูรินท์จนละอะเลือน

“ไม่รู้สิ ท่านแทงพนันราวกับรู้ว่ามันจะออกแต้มอะไร”

“ท่านสอนข้าให้รู้จักฟังเสียงเองไม่ใช่หรือ”

“แต่ท่านไม่ได้ฟัง”

“ใครว่า” พุดจบ เธอก็หันไปทุ่มแทงโดยกระจายเงินออกแทงใต้ดหกสี่ หกเอี้ยว (หนึ่งแต้มเรียกว่า เอี้ยว) และสี่เอี้ยว จากนั้นเงินที่เหลือทั้งหมดทุ่มลงที่ 11 ไฮโลอีกครั้ง เขียนพนันน้อยใหญ่ที่อยู่ข้างๆ หันมาทุ่มแทงตามข้าง เมื่อเจ้ามือเปิดฝาครอบ แต้มที่ออกคือ หก สี่ เอี้ยว 11 ไฮโลจริงๆ ทุกๆ คนที่ยืนล้อมอยู่รอบวงไฮโลต่างเฮลั่น ไม่เว้นแม้แต่ภูรินท์กับแม่ชีญาตาวี ทั้งสองกุมมือกันกระโดดตัวลอย เมื่อเจ้ามือจ่ายเงินให้ เธอก็กำเงินปึกใหญ่ส่งให้ภูรินท์พร้อมกับว่า

“ไม่น่าเกินชั่วโม่ง เราน่าจะได้เงินครบแล้วนะ ท่านกับสินคงมีเงินไปไถตัวเหมรัตน์แล้ว”

“อ้าว แล้วท่านล่ะ”

“ข้ากำลังสนุก” คำตอบของเธอทำเอาภูรินท์ถึงกับอ้าปากค้าง

แม่ชีญาตาวิหันมาหัวเราะสดใสแล้วว่า

“ข้าล้อเล่นหรอกนา” ขณะนั้นทางฝ่ายเจ้ามือก็มีการเปลี่ยนแปลง เมื่อเจ้ามือคนเก่าถอยออกนอกวง หลีกทางให้ชายฉกรรจ์อายุสามสิบกว่าปีเข้ามาเขย่าแทน

“เฮ้ย ท่านเวทิสมาเองแล้ว พวกเราหมดตุตแน่” เสียงใครคนหนึ่ง ดังขึ้น ภูรินท์ถึงกับขมวดคิ้วด้วยความสงสัย ในเมื่อเปลี่ยนเจ้าของบ่อน คนใหม่แล้ว ทำไมเวทิสถึงยังอยู่ที่นี้อีก แม่ชีญาตาวิเหมือนจะได้คิดเช่นเดียวกัน ทั้งสองต่างพุ่งความสนใจไปที่เวทิสเป็นตาเดียว จากนั้น สถานการณ์ทั้งหมดก็เปลี่ยนไป

อีกด้านหนึ่ง สินกำลังหน้ามือขมวดเมื่อต้องเผชิญหน้ากับเจ้ามือสาวสวยที่มีชื่อว่า กณธิ นับตั้งแต่เธอก้าวเข้ามาเป็นเจ้ามือแทนไอ้หนุ่มหน้าอ่อนคนนั้น เงินหน้าตักของสินก็บางลงเรื่อยๆ จนแทบจะไม่มีเหลือ แต่ถึงกระนั้น สินก็ไม่คิดจะจากไปเพื่อลองการละเล่นอย่างอื่น ทั้งนี้เพราะ ใบหน้าที่สวยซึ่ง รอยยิ้มที่เต็มไปด้วยเสน่ห์มัดใจ มัดมือมัดเท้าจนก้าวขาไม่ออก รวมถึงน้ำเสียงอ่อนหวานที่ชวนให้ผู้คนหลงใหล สินจึงมองมือเรียวยาวของหญิงสาวที่กรีดไฟ สับและแจกอย่างอ่อนช้อยสวยงาม ทุกท่วงท่าของเธอสะกดนักพนันให้ตม้ด้าจนแทบลืมหายใจ

“เทหมดหน้าตักเลย” สินยิ้มให้เธอก่อนจะวางเงินเดิมพันทั้งหมดลง กณธิก็ยิ้มยั่วยวนก่อนกล่าวว่า

“ไม่เผื่อไว้ซ่อมบ้างหรือ ท่านก็เห็นแล้วว่าข้าชอบสองเต็ง”

สินหัวเราะให้เธออย่างมีเลศนัย “ข้าเองก็ชอบเต็งไม่น้อยไปกว่าท่าน ต้องดูว่าใครจะได้เต็งก่อนกัน”

กณธิไม่ตอบได้ เธอแจกไฟให้กับลูกค้าทุกคน เมื่อถึงคราวที่ต้องแจกให้สิน เธอเพียงซ่อนสายตามองพลาญยิ้มยั่วยวน แค่นั้นก็มากพอแล้วที่จะทำให้สินยอมแพ้เธอทั้งกายและใจ

“ท่านจะเรียกไฟเพิ่มหรือไม่” กณธิ์เอ่ยถาม เมื่อลูกขาที่ได้แต่มนอย
คนอื่น ๆ เรียกไฟจนถึงคิวของสินบ้าง สินไม่ยอมแม้แต่จะเปิดไฟของตัวเองออกดู ขณะนั้น ฐรินทร์กับแม่ชีญาตาวิกิเดินหน้าเหี่ยวเข้ามาหา

“โง่ ได้เงินครบยัง” สินถาม ฐรินทร์ส่ายหน้า

“หมดสตูด” เขาบอก สินจึงหันไปมองหน้าแม่ชีญาตาวิกิ อีกฝ่าย
ยกไหล่เป็นสัญญาณว่าหมดเช่นกัน สินจึงเบือนสายตาไปมองที่วงไฮโด
แล้วว่า

“ใครเป็นเจ้าของมือ”

“เวทิส” ฐรินทร์ตอบ สินหันไปมองหน้ากณธิ์แล้วว่า

“ข้าแปลกใจนะ ในเมื่อบ่อนแห่งนี้เปลี่ยนเจ้าของใหม่แล้ว ทำไม
ศิษย์เอกทั้งสองคนของถ้ำแก้มยังอยู่ที่นั่นได้อีก”

“บ่อนพนันเปิดรับคนมีความสามารถเสมอ” กณธิ์ตอบโดยไม่มี
ท่าทางวิตกกังวลแม้แต่หน่อย สินถึงกับหัวเราะออกมา

“นับว่าพวกเจ้าร้ายกาจ บ่อนพนันจะเสียท่าได้อย่างไร ถ้าคนใน
ไม่รู้เห็นเป็นใจด้วย อย่างนี้เอง เซียนพนันอันดับหนึ่งถึงได้สิ้นเนื้อประดา
ตัว แม้แต่ชีวิตยังแทบจะรักษาไว้ไม่ได้”

“เจ้าพูดอะไรของเจ้า คนอื่นเขารอเรียกไฟอยู่นะ” กณธิ์ต่อว่าอย่าง
ไม่พอใจ นี่เป็นครั้งแรกที่รอยยิ้มสลายไปจากใบหน้าของเธอ สินหยิบไฟ
สองใบขึ้นมาดู เห็นเป็นแฉ่มสองดอกจิก กับสองโพธิ์ดำ หากหวังลักไก่
เขาจะไม่เรียกไฟ เพราะถ้าเจ้ามือแฉ่มต่ำกว่าสีแฉ่ม สินจะได้เงินเดิมพัน
เป็นสองเท่า แต่สีแฉ่มถือว่าน้อยและเสี่ยงเกินไปจึงเรียกไฟเพิ่ม

“นี่เงินแกเหลือแค่นี้เองหรอ” ฐรินทร์กระซิบถาม

“อืม” สินตอบ เขากำลังเพ่งสมาธิไปที่ไฟใบที่สาม ลุ้นให้เป็นสอง
หรืออะไรก็ได้ที่น้อยกว่าหก แต่ไฟใบสุดท้ายกลับกลายเป็นหกโพธิ์ดำ สาม
ใบรวมเป็นสิบแฉ่ม บอดสนิท

“จริงๆ แล้วไฟฉันสวายนะ แต่คนดวงซวยดันมานั่งข้างนี้สิ” สีนบ่น

“อ้าว เกี้ยวไร” ภูรินท์ว่า ขณะนั้นกนกก็จิกยิ้มออกมา

“เจ้ามือปอก” เธอว่าพร้อมกับหงายไฟ เจ้ามือมีสีไฟแดงกับหำดอกจิก รวมแล้วเก่าแต่มี กินเรียบ สีนลุกออกจากที่นั่งอย่างหัวเสีย

“ท่านจะไปไหนเสียล่ะ” กนกเอย่ถามเสียงใส

“หมดตุตแล้ว ไม่มีแม้กระทั่งเงินจะกินข้าวต้มสักถ้วย” สีนตอบกลับ พยายามรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ กนกหยิบเงินหนึ่งร้อยบาทออกจากหน้าตักแล้วยื่นส่งให้

“ถือว่าข้าเลี้ยงข้าวต้มท่านแล้วกัน”

“ก็ยังดี” สีนรับเงินนั้นมาโดยไม่สนใจสายตาเหยียดหยามของผู้คน เขาเดินนำภูรินท์กับแม่ชีญาตาวีออกจากวงไฟ เมื่อเห็นเก้าอี้ว่างจึงชวนกันไปนั่ง

“มีอยู่ร้อยเดียว จะไถตัวเหมรัตน์ออกมายังไฉ่” ภูรินท์เอ่ยขึ้น รู้สึกสิ้นหวังอย่างบอกไม่ถูก สีนจึงร้องถามชายคนหนึ่งที่เดินผ่านมา

“พี่ชาย ตอนนี้เวลาเท่าไรแล้ว” ชายคนนั้นไม่มีนาฬิกา แต่เพิ่งเดินเข้ามาจากข้างนอกจึงบอก

“ตีสี่แล้ว”

“หา...ตีสี่ ท่านรู้ได้ไง” สีนถามเหมือนไม่อยากจะเชื่อว่า เวลาในการเล่นพนันนั้นช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน

“ยามเคาะเกราะบอกเวลาเพิ่งผ่านไปเมื่อครู่นี้เอง ท่านมัวแต่เล่นอยู่ข้างในนี้ไม่ได้ยินหรอก”

“ขอบคุณพี่ชาย” สีนบอกจากนั้นหันมามองภูรินท์กับแม่ชีญาตาวี

“เวลาหนึ่งชั่วโมง เงินหนึ่งร้อยบาทจะกลายเป็นหนึ่งแสนได้ไหม” คนทั้งสองส่ายหน้าขึ้นพร้อมๆ กัน สีนจึงหันไปพิจารณาเวทิตที่กำลังเขย่าไฮโล ครู่หนึ่งจึงว่า

“ฉันจะกอบกู้ชื่อเสียงเจ้าพ่อกาสิโนแห่งบ้านท่าแร่คืนมาให้ได้”

“ใครวะ” ภูรินทร์เอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ฉันนี่แหละ” สินว่า ภูรินทร์ยกไหล่อย่างไม่เชื่อถือ แม่ชีญาตาวีจึงเอ่ยถาม

“ที่บ้านพวกท่านมีบ่อนพนันด้วยหรือ”

“อย่างมากก็แค่บ่อนงานศพ” ภูรินทร์ตอบ ขณะนั้น สินก็ลุกเดินนำคนทั้งสองไปยังโต๊ะไฮโลอีกครั้ง การกลับมาของแม่ชีญาตาวีกับชายหนุ่มทั้งสองสร้างความสนใจให้กับผู้คนเป็นอย่างยิ่ง เพราะทุกคนต่างคิดว่านักพนันหญิงคนนี้จะกลับไปเอาเงินมาเล่นใหม่ หลังจากทุ่มแทงอย่างไม่ยั้งจนหมดตัวในครั้งก่อน เชียนพนันต่างขยับเปิดทางให้ บางคนถึงกับยอมสละเก้าอี้ให้กับคนทั้งสาม

“ในที่สุด ท่านก็กลับมาแล้ว” เวทิสเอ่ยขึ้นพร้อมส่งสายตากุ่มกริมให้แม่ชีญาตาวี

“การพนันเป็นยาเสพติดชนิดหนึ่ง ผู้ใดเมื่อได้ลองแล้วก็ยากจะถอนตัว” แม่ชีญาตาวีพูด เวทิสถึงกับหัวเราะด้วยความชอบใจก่อนตัวดสลายนามองภูรินทร์ซึ่งเขาเห็นแล้วว่าไม่มีฝีมืออันใด จากนั้นจึงสบตากับสินซึ่งนั่งบนเก้าอี้ตัวหน้าและดูคล้ายจะเป็นผู้นำกลุ่มในครั้งนี้

“ไม่ว่าท่านจะเป็นเชียนพนันมาจากสารทิศใด โปรดอ้อมมือด้วย” เวทิสกล่าวทักทายสินอย่างสุภาพ

“เมื่อข้าเดินเข้าบ่อน สิ่งที่ต้องการยอมเป็นเงินทอง หวังว่าท่านจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง” สินตอบกลับ ทั้งสองสบตากันนิ่ง บรรดาเชียนไฮโลที่ยืนมองอยู่ต่างคาดการณ์ไปต่างๆ นานา พวกเขาเห็นแล้วว่าแม่ชีญาตาวีมีฝีมืออยู่พอตัว แต่ที่เธอต้องเสียเงินจนหมดเป็นเพราะขาดสมาธิและหลงเชื่อภูรินทร์มากเกินไป ดังนั้น การที่เธอกลับมาพร้อมกับผู้ชายอีกคน พวกเขาจึงมั่นใจว่า คนหน้าใหม่จะต้องเป็นเชียนที่ยากจะต่อกรด้วย

ขณะนั้น สินก็วางเงินแบงก์ร้อยลงบนโต๊ะและว่า

“ร้อยแลกร้อยสิบ”

“หือ!!!” ทุกคนต่างวางออกมาพร้อมๆ กัน ไม่เว้นแม้แต่เวทิสซึ่งถึงกับถือฝาครอบชะงักค้างไว้กลางอากาศ

“ท่านว่าอะไรนะ” เวทิสเอ่ยถาม ทั้งโต๊ะไฮโลตกอยู่ในความเงิบเป็นครั้งแรก สินหัวเราะเสียงดังก่อนตอบคำถาม

“ท่านได้เงินจากพวกเราไปเยอะแล้ว ข้านำเงินหนึ่งร้อยบาทมาแลกเงินหนึ่งร้อยสิบบาทจากท่าน แค่นี้คงไม่ทำให้กำไรของท่านหดหายหรอกน่า”

“ท่านคงพูดเล่นกระมัง”

“แน่นอน ข้าพูดเล่น ข้าแค่อยากจะเห็นน้ำใจจากเจ้ามือ ก็เท่านั้น”

“ได้ ถือว่าเป็นของขวัญต้อนรับท่าน” เวทิสว่าก่อนจะหยิบแบงก์สิบบาทสิบเอ็ดใบส่งให้สินและเก็บแบงก์ร้อยคืนมา จากนั้นจึงวางฝาครอบลง ใช้ผ้าเช็ดจานรองและลูกไฮโลทั้งสาม เขาเอื้อมมือลูบผมตัวเองให้เข้าทรง ก่อนจะจับลูกไฮโลเรียงเป็นทรงสามเหลี่ยม หายหน้าสี่แต้มขึ้นข้างบนทั้งสามลูก

“เดี๋ยว” สินร้องบอกก่อนที่เวทิสจะใช้ฝาครอบปิดจานรองเอาไว้

“มีอะไร” เขียนพนันบางคนที่ยืนเฝ้าอยู่เริ่มหงุดหงิดกับท่าทางวางมาดของสินเพราะทำให้พวกเขาเสียเวลามากขึ้น สินยิ้มให้เวทิสแล้วว่า

“เรือนผมของท่านชโลมน้ำมันเอาไว้ เมื่อท่านแตะน้ำมันกับลูกไฮโลลูกหนึ่ง ไฮโลลูกนั้นก็ติดตรึงอยู่บนจานรอง ทำให้ท่านสามารถกำหนดแต้มที่จะออกครั้งต่อไปได้ ข้าพูดถูกหรือไม่” คำพูดของสินทำเอาเขียนไฮโลถึงกับครองฮือ พวกเขาไม่เคยสังเกตมาก่อนและไม่คิดว่าจะมีเรื่องเช่นนี้ด้วย เวทิสยังคงรักษาความเยือกเย็นเอาไว้ได้ขณะตอบ

“เพื่อความสบายใจของทุกคน ให้ท่านเช็ดลูกเต่าอีกครั้งก็ได้” เขาเลื่อนจานรองไฮโลมาตรงหน้า สิ้นจึงหยิบลูกไฮโลทั้งสามขึ้นมาเช็ด บางครั้งก็เขย่าลูกไฮโลฟังเสียง

“ข้าสงสัยว่าในลูกไฮโลเหล่านี้ อาจจะมีแม่เหล็กเอาไว้”

“ถ้าแม่เหล็กแล้วจะเป็นยังไง” เซียนไฮโลคนหนึ่งเอ่ยถาม สิ้นจึงอธิบายว่า

“หากลูกไฮโลมีแม่เหล็กฝังอยู่ และที่นิ้วมือของเจ้ามือก็มีแม่เหล็กฝังอยู่ เขาย่อมสามารถใช้แม่เหล็กดูดกันหรือผลักกันเพื่อพลิกเปลี่ยนแต้มของไฮโลได้”

“จะต้องพิสูจน์ยังไงท่านถึงจะเชื่อว่าข้าไม่ได้ใช้กลโกงนี้ หรือต้องผ่านนิ้วมือของข้าออกดู” เวทศเอ่ยถาม น้ำเสียงแสดงอาการขุ่นเคืองอย่างชัดเจน สิ้นแบมือทั้งสองข้างพร้อมกับกวาดยิ้มไปทั่ววง

“ไม่ต้องถึงขนาดนั้นหรอก แค่วางลูกไฮโลในถ้วยที่มีน้ำอยู่ก็รู้แล้ว” บรรดาเซียนพนันเริ่มเอนเอียงมาที่สินบ้างแล้ว พวกเขามีความเชื่อลึกๆ ว่าเจ้ามือเล่นโกง แต่ไม่รู้ว่าจะโกงด้วยวิธีใด เมื่อมีคนมาเปิดโปงพวกเขาย่อมสนใจใคร่รู้เป็นธรรมดา

“เอาถ้วยใส่น้ำมา” เวทศหันไปสั่งลูกน้องเสียงแข็ง ครู่หนึ่ง ถ้วยที่มีน้ำอยู่เต็มก็ถูกวางลงบนโต๊ะใกล้ๆ กับสิน

“ลูกไฮโลเป็นลูกเต่าสี่เหลี่ยมด้านเท่า เมื่อวางลงน้ำ มันย่อมตั้งตรง ไม่เอนเอียงไปทางใดทางหนึ่ง หากว่ามันเอียง ก็แสดงว่าภายในมีแม่เหล็กฝังอยู่” สิ้นอธิบาย ทุกคนต่างเพ่งมองด้วยใจจดจ่อ เมื่อสินวางลูกไฮโลทั้งสามลงในถ้วยน้ำ ลูกไฮโลก็ลอยไปตามแรงกระเพื่อม ครู่หนึ่งจึงสงบนิ่งและตั้งตรงโดยไม่เอนเอียงแม้แต่น้อย

“เฮอะ” เวทศแค้นเสียงออกทางจมูกขณะมองสินด้วยแววตาเหยียดหยาม

“ที่นี่ท่านพร้อมจะเล่นรึยัง” เวทิสเอ่ยถาม ที่ผ่านมาเขาไม่เคยยอมให้ใครแตะต้องลูกไฮโลของตัวเองแม้แต่ครั้งเดียว แต่เพราะบุคลิกที่น่าเชื่อถือบวกกับความงามของแม่ชีญาดาทำให้เขาต้องการพิสูจน์ต่อหน้าเธอว่า การที่เขามาเยือนอยู่จุดนี้ได้นั้นเป็นเพราะความสามารถล้วนๆ

“เชิญเขย่า” สิบบอกราวกับไม่มีเรื่องราวใดเกิดขึ้น เวทิสหยิบลูกไฮโลลงบนจานรอง ใช้ฝ่าครอบและเขย่า

“นี่เป็นการแทงไฮโลที่แพร่ที่สุดนับตั้งแต่เคยเล่นมา เชิญครับพ่อแม่พี่น้อง” สิบบอกกับทุกคน จากนั้นใช้เงินทั้งหนึ่งร้อยสิบบาทแทงติดหลักสี่ ขณะที่เซียนคนอื่นๆ หันไปแทงแต้มด่ากันทั้งหมด

“ทำไมเราถึงสวนกระแสนาดนั้น” แม่ชีญาดาวิเอ่ยถาม สิบยกไหล่

“คนพวกนี้มีใครได้บ้างไหมล่ะ ถ้าเราตามเขา เขาก็จะเสียตามเขา” แม่ชีญาดาวิพยักหน้าหงึกหงัก ตั้งแต่เห็นสิบเริ่มจับผิดเจ้ามือ เธอก็เกิดความมั่นใจในตัวสิบอย่างเต็มเปี่ยม

“มีใครจะลงอีกไหม เจ้ามือจะเปิดแล้วนะ” เวทิสเอ่ยถาม เมื่อไม่มีใครตอบเขาจึงเอื้อมมือมากุมที่ฝ่าครอบ

“เดียว” สิบร้องห้าม ทุกคนต่างหันมามองที่สิบเป็นตาเดียว

“ขอรินฟังเสียงหน่อย”

“หือ!!!” ทุกคนครางฮือ สิบตีมือเจ้ามือออกจากฝ่าครอบ แล้วจับฝ่าครอบกับจานรองเอียงเบาๆ พร้อมกับเงี่ยหูฟัง เสียงไฮโลกระทบจานรองดังกรึก สิบยิ้มออกมา

“เสียงนี้ไม่มีพลาด เปิดได้”

“มียังงี้ด้วยหรอ” เซียนพนันหลายคนเริ่มซุบซิบกัน จากนั้นก้มหน้ามองถาดรองลูกเต๋าซึ่งเวทิสกำลังเปิดฝ่าครอบ ทุกคนรวมทั้งสิบ ภูรินท์และแม่ชีญาดาวิต่างกลั่นหายใจ ลุ้นแต้มไฮโลที่กำลังเผยโฉม

ออกมา

“สอง สอง สี แด้มดำ” บรรดาเซียนไฮโลต่างเฮลั่นด้วยความดีใจ มีเพียงสิน ภูรินท์ และแม่ชีญาตาวิเท่านั้นที่ยืนหน้าเจื่อนมองลูกไฮโลบน จานรองราวกับเป็นภูตผี

“เฮ้ย มันแอบกดรีโมตเปลี่ยนแด้มหรือเปล่าวะ” สินยืนหน้าไป กระซิบกับภูรินท์ เขายังไม่เชื่อว่าตัวเองจะแทงพลาด

“เมืองนี้ถ่านไฟฉายสักก้อนยังไม่มี มันจะเอารีโมตมาจากไหน” ภูรินท์ย้อน

“หมดตุตอย่างแท้จริง” สินว่า ก่อนจะหันไปสบตากับเวทีศที่ส่ง รอยยิ้มเย้ยหยันมาให้

“ถือว่าท่านชนะ” สินบอกก่อนเดินนำคนทั้งสองออกจากวงไฮโล เมื่อถึงประตูทางออกของบ่อนจึงหันกลับไปมองอีกครั้ง ดวงตาวาวโรจน์ ขึ้นมาด้วยความโกรธแค้น

“ฉันรู้แล้ว จะหาเงินแสนได้ยังไง”

ร่างของชายเคราะห์ร้ายคนหนึ่งลอยข้ามศีรษะผู้คนก่อน ตกลงกลางวงไฮโลจนโต๊ะนั้นหักลง เงินเดิมพันพร้อมแผ่นกระดานรวมถึง ถาดใส่ลูกเต๋าล้วนตกกระจายเกลื่อนพื้น ผู้คนแตกฮือออกด้วยความตกใจ พร้อมกันนั้นก็ปรากฏร่างคนสามคนบุกตะลุยเข้ามา คนหนึ่งใช้ดาบคู่ที่ยังไม่ถอดจากฝักทาบตีผู้คนที่ขวางทาง คนหนึ่งใช้คมแฝกซึ่งเป็นท่อนไม้ สี่เหลี่ยมเป็นอาวุธ ขณะที่อีกคนที่มีรูปร่างบอบบางกว่ากลับใช้ดาบเพียง เล่มเดียวและยังไม่ยอมถอยออกจากฝักเช่นกัน พวกมันทั้งสามต่างใช้ผ้าคลุมปิดใบหน้าอย่างมิดชิด เหลือเพียงช่องดวงตาที่เปิดออกพอให้มองเห็นเท่านั้น

“หยุด! นี่คือการปล้น พวกเราต้องการเพียงแค่เงิน ไม่ต้องการ

ชีวิต” ชายคนแรกที่ถือดาบคู่มือบอกให้ได้นัยกันทุกคน บรรดาเซียนพนันต่างแตกตื่นหวาดกลัว แต่ก็ไม่มีใครกล้าขยับลุกหนี ชายคนเดิมจึงพูดต่อ

“วางเงินทั้งหมดไว้บนโต๊ะ และอย่าทำตัวเป็นฮีโร่ ข้าไม่ต้องการฆ่าคน”

คำพูดนั้นทำให้บรรดาเซียนพนันผู้กลัวตายรีบวิ่งกระเป๋าวางเงินทั้งหมดที่ได้จากการเสี่ยงโชคลงบนโต๊ะพนันที่กำลังเล่นอยู่ อีกสองคนรีบเข้ามาโกงเงินเหล่านั้นใส่ถุงผ้าที่เตรียมมา ขณะที่คนหนึ่งยื่นถือดาบคู่มือเชิงอยู่ แล้วสิ่งที่ไม่ใครคาดคิดก็เกิดขึ้น เมื่อจู่ๆ กงธิด้าได้ล้วงมือเข้าได้โต๊ะไฟและดึงดาบที่ซุกซ่อนอยู่ออกมา เธอกระโจนเข้าหาคนสองคนที่กำลังเก็บกวาดเงินอยู่อย่างรวดเร็ว ประกายดาบแตกกระจายออกราวกับห่าฝน เป้าหมายแรกของเธออยู่ที่คนซึ่งใช้คมแฝกเป็นอาวุธ ทุกคนต่างเห็นว่าดาบนั้นคงปลิดชีวิตโจรร้ายได้อย่างง่ายดาย แต่ใครจะคาดคิดว่าภายใต้ท่วงท่าปลอดโปร่งของชายคนนั้นกลับแฝงไว้ด้วยความตื่นตัวเป็นพิเศษ มันเพียงพาดคมแฝกออกด้านรับทีหนึ่ง พลังดาบอันร้ายกาจของกงธิด้าก็ถูกทำลายจนย่อยยับ ดาบหักออกเป็นสองท่อน ร่างของหญิงสาวถูกย่นกลับหลังด้วยแรงฟาด

วินาทีที่ทุกคนต่างตกตะลึงอยู่นั้น เวทศก็ก้มล้วงดาบของมันออกจากโต๊ะไฮโล มันพุ่งเข้าคนที่ถือดาบคู่มือไว้ในมือ หากเทียบดาบของกงธิด้าเป็นห่าฝนคลุ้มคลั่ง ดาบของเวทศกลับแข็งแกร่งราวกับอสณิบาต มันพาดใส่โจรร้ายอย่างหักโหมหวังพิชิตชัยในดาบเดียว แต่โจรร้ายนั้นเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว มันวัดดาบวบเขี่ยปัดดาบของเวทศให้เปลี่ยนทิศทาง พลอยทำให้เวทศเสียหลักพุ่งชนโต๊ะอีกตัวจนล้มคว่ำ ครู่ต่อมา คนกลุ่มหนึ่งก็วิ่งฮือออกมาจากด้านหลังของบ่อน พวกมันมีกันประมาณสิบคน แต่ละคนต่างถือดาบไว้มัน โหมเข้าตะลุมบอนกับโจรร้ายอย่างอาหญาจนเกิดความซุลมุนวุ่นวาย บรรดาเซียนพนันรู้ดีว่าถ้าไม่หนีตอนนี้ก็ไม่มี

โอกาสอีกแล้วจึงวิ่งฮือออกไปทางประตูหน้า ไม่ถึงนาที ภายในบ่อนพนันก็เหลือแต่โจรร้ายสามคนกับคนของบ่อนมังกรทองนับสิบที่ต่อสู้กันจนข้าวของพังพินาศ

โจรร้ายทั้งสามยอมเป็นสิน ภูรินท์ และแม่ชีญาตาวิ หลังจากก็เห็นว่าหมดหนทางที่จะหาเงินไปไถ่ตัวเหมรัตนได้ สินก็เสนอทางเลือกเดียวที่เหลืออยู่ นั่นคือปล้น ภูรินท์กับแม่ชีญาตาวิคัดค้านในตอนแรก แต่เมื่อสินอธิบายว่า บ่อนพนันเป็นที่มั่วสุมของผู้คน และเจ้าของบ่อนก็ร่ำรวยขึ้นมาได้จากการโกง ดังนั้น หากพวกเขาจะปล้นคนโกงสักครั้งย่อมไม่ถือว่าเป็นเรื่องผิดคุณธรรมแต่ประการใด ในที่สุด ภูรินท์กับแม่ชีญาตาวิก็เห็นด้วย เพียงมีข้อแม้ข้อหนึ่ง นั่นคือห้ามฆ่าคน เมื่อตกลงกันได้ ทั้งสามจึงหาผ้ามาปิดบังใบหน้าและตะลुยเข้าบ่อนอย่างครึกโครม

คนของบ่อนมังกรทองแม้จะมีจำนวนมากกว่า แต่ถ้าเทียบฝีมือในการต่อสู้กับคนทั้งสามแล้ว พวกนั้นยอมเป็นเพียงอันธพาลข้างถนนที่อาศัยพวกมากเข้าว่าโดยปราศจากฝีมือ การต่อสู้จึงยุติลงอย่างรวดเร็ว คนของบ่อนมังกรทองกองเกลื่อนอยู่เต็มพื้น พวกมันหากไม่ถูกเตะหรือต่อยจนสิ้นสติก็โดนฝึกดาบพาดจนไม่อาจลุกยืนได้อีก ไม่เว้นแม้แต่กนธิกับเวทิส ซึ่งจัดว่ามีฝีมือสูงส่งกว่าทุกคน สินจุดดิ่งกนธิให้ลุกขึ้น ใช้ฝึกดาบพาดผ่านลำคอพร้อมกับเค้นถาม

“ดูเซฟอยู่ไหน” กนธิซึ่งแตกตื่นอยู่ก่อนแล้วถึงกับงงงันกับคำถามนั้น

“ข้าถามว่าดูเซฟอยู่ไหน” สินตะคอกซ้ำ

“เจ้าหมายถึงอะไร” กนธิถามกลับ

“พวกเจ้าเก็บเงินไว้ไหน” สินเปลี่ยนคำถาม กนธิไม่ตอบทันที แต่จ้องมองเวทิสคล้ายขอความเห็นชอบ เมื่ออีกฝ่ายพยักหน้า เธอจึงบอก

“อยู่ด้านหลัง”

“พาเข้าไป” สิ้นผลักกนธีให้เดินนำ หญิงสาวจึงเดินไปยังหลังร้าน เมื่ออยู่กันสองต่อสองกนธีจึงเอ่ยขึ้น

“ข้าคุ้นกับเสียงของเจ้า”

“ไม่ต้องนอกเรื่อง รีบนำเงินทั้งหมดออกมา” สิ้นตัดบท แต่กนธีกลับคล้ายเปลี่ยนเป็นคนละคน เธอหันมามิให้สินอย่างยั่วยวน ขณะที่มือเริ่มแกะกระดุมเสื้อออก สินไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ขึ้น ครั้นจะร้องห้ามก็ไม่คุ้มสิน เขาไม่เคยห้ามผู้หญิงไม่ให้ถอดเสื้อต่อหน้ามาก่อน สุดท้าย กนธีก็แกะกระดุมเสื้อเม็ดสุดท้ายออก เผยให้เห็นหน้าอกเต่งตมราวกับดอกบัวตูมหนึ่ง

“ท่านว่าข้างดงามหรือไม่” กนธีเอ่ยถาม สิ้นกลืนน้ำลายดังเอือก ไม่อาจละสายตาดอกบัวตูมคู่นั้นได้

“งดงามยิ่ง” สิ้นตอบ กนธีเดินกลับเข้ามาหา ใช้สองมือโอบรัดรอบคอสินไว้พร้อมเบียดเรือนร่างให้แนบชิด ก่อนจะยี่นริมฝีปากประกบตึงหูและว่า

“เงินอยู่ในโต๊ะด้านหลังข้านี้เอง ท่านหยิบเงินแล้วพาเข้าไปด้วยได้หรือไม่”

“ทำไมข้าต้องพาเจ้าไปด้วย” สิ้นแม้จะผ่านพบหญิงสาวมามากมาย แต่ยามนี้กลับถูกกนธีก่อวนจนหัวหมุน หญิงสาวดูออกว่าอีกฝ่ายกำลังไขว่ไขว่จึงกระซิบต่อ

“ข้าไม่อยากทำงานที่บ่อนอีกแล้ว หากมีเงินสักก้อน มีคนรู้จักสักคน พาข้าหนีออกไป ข้าก็พร้อมที่จะไป”

“แต่เจ้าไม่รู้จักข้า” สิ้นว่า

“เรายังมีเวลาเหลือเพื่อที่จะทำความรู้จักกัน ท่านไม่ต้องการข้าหรือ” สิ้นดันร่างเธอออกห่าง จ้องสบตาก่อนว่า

“หากพวกเราหนีไปในลักษณะนี้ เจ้าของบ่อนต้องออกตามล่าแน่ๆ

“ไหนเลยจะมีเวลาทำความรู้จักกันได้”

“เฮอะ พวกนั้นจะมีปัญหาอะไร” กณธิ์แค้นเสียงออกมาอย่างเหยียดหยาม สิ้นเกิดปฏิภาณรูป จึงเลียบเคียงถามว่า

“เจ้าของบ่อนมังกรทองเป็นใคร”

“ย่อมเป็นคนที่มียอำนาจสูงสุดในพื้นที่นี้” กณธิ์บอก

“นายอำเภอ”

“ย่อมเป็นนายอำเภอ พวกเจ้านับว่าปล้นผิดที่แล้ว แต่ข้ารู้จักพื้นที่แถบนี้ดี หากพาข้าหนีไปด้วย โอกาสรอดของพวกเจ้าจะมีมากขึ้น” พร้อมกับพูด กณธิ์ก็เอื้อมมือสยายผมออกราวกับนางแบบโฆษณาสาละยม จากนั้นเอื้อมมือโอบรัดรอบคอสินอีกครั้ง ท่าทางที่ไม่มีพิฆะสนั่นกลับสะกิดใจสินขึ้นมา เขาสังเกตเห็นประกายสีเงินปรากฏขึ้นวูบหนึ่งแล้วหายไป ในซอกนิ้วของหญิงสาว ก่อนที่ฝ่ามือของเธอสัมผัสถูกต้นคอ สินก็คว้าจับข้อมือขาวนวลนั้นพร้อมออกแรงบิดเบาๆ เข้มเล่มหนึ่งร่วงหล่นลงพื้น

“คิดจะใช้อำนาจลับกับข้า ไม่ถนัดนักหรือ” สินว่าพร้อมผลักเธอให้เธอออกไปจนหลุดล้มลงกับพื้น ดาบเหล็กไหลถูกชักออกจากฝักจิ้งจอกไปยังหญิงสาว กณธิ์โบหน้าขีดเผือดด้วยความตกใจ ที่ผ่านมาเธอมั่นใจในฝีมืออันรวดเร็วของตัวเองมาตลอด ไม่ว่าจะเป็นการดิ่งเข็มพิษจากเรือนผม เสน่ห์ที่ใช้ยั่ววนฝ่ายตรงข้าม จนถึงการใช้เข็มพิษใส่ศัตรูผู้มุ่งมาย เธอไม่เคยพลาดมาก่อน ในเสี้ยววินาทีนั้นเอง สินก็หันหลังกลับ พันดาบลงบนโต๊ะไม้สุดแรง โต๊ะแยกออกเป็นสองท่อน เงินปึกหนึ่งหล่นกระจายเกลื่อนพื้น สินกวาดเงินนั้นใส่ถุงผ้าจนเต็ม จากนั้นจึงหันมาหา กณธิ์ที่ยังไม่ยอมลุกจากพื้น

“ข้าอยากจะเล่นกับเจ้าให้นานกว่านี้ เสียตายที่ไม่มีเวลามากขนาดนั้น” พูดจบ สินก็แบกถุงเงินออกไป

“พวกเจ้าไม่รู้หรือว่ากำลังตอแยอยู่กับใคร สักวันเจ้าจะเสียใจ”

เสียงกนดิ่งไล่หลังมา แต่สินไม่สนใจฟัง เขาพยักหน้าให้สัญญาณภรินท์ กับแม่ชีญาตาวิ ก่อนที่คนทั้งสามจะกระโจนออกจากบ่อนพนันและหายไปอย่างลึกลับ

ม้าสามตัวควบตะบึงผ่านแนวป่ามุ่งสู่บ้านร้างซึ่งตั้งอยู่อย่างโดดเดี่ยว บนหลังม้าประกอบไปด้วยภรินท์ สิน และแม่ชีญาตาวิ ทั้งสามไปถึงบ้านหลังนั้นก่อนฟ้าสางตามที่ได้ตกลงกันไว้ ภายในบ้านยังคงมีคนชุดดำสี่คน นายกองชยุต รวมถึงเหมรัตน์และลูกเมีย แต่กองกำลังที่ห้อมล้อมบ้านหลังนั้นกลับไปแล้ว สินโยนถุงผ้าลงพื้นดังโครมก่อนว่า

“นี่เงินค่าไถ่ ข้าหามาให้แล้ว”

“หนึ่งแสนบาท” นายกองชยุตย้ำ

“ข้าไม่ได้นับ แต่คงมากกว่านั้น ส่วนเกินถือว่าเป็นกำไรของท่าน”

สินตอบกลับ เหมรัตน์จ้องมองคนทั้งสามอย่างไม่เชื่อสายตา ครู่หนึ่งจึงว่า

“พวกเจ้าเล่นพนันชนะจริงๆ หรือ”

สินยื่นให้กับเหมรัตน์แล้วว่า “ท่านจะสนใจทำไมว่าข้าหาเงินมาได้ด้วยวิธีไหน ข้อแรกถือว่าฝ่ายข้าชนะการเดิมพันแล้ว ท่านยังมีข้อเสนออะไรอีก”

เหมรัตน์พยักหน้าซ้ำๆ ขณะจ้องมองนายกองชยุตที่กำลังเปิดถุงผ้าเพื่อนับเงิน

“นับว่าพวกเจ้ามีความสามารถอยู่บ้าง เดิมพันข้อที่สองของข้าก็คือ...” เหมรัตน์หยุดพูดครู่หนึ่งเพื่อกวาดตามองคนชุดดำทั้งสี่ที่ยังคงถือดาบกระชับไว้ในมือ จากนั้นจึงว่า

“คนพวกนี้เช่นฆ่าคนในบ้านของข้า จับลูกเมียข้าเป็นตัวประกัน ข้ายังอยู่เบื้องหลังการยึดครองบ่อนหงส์เหินของข้า พวกเจ้าว่าข้าควรจะ

จัดการกับพวกมันยังดี”

ลินกวาดตามองคนที่นั่งตามเหมรัตน์ จากนั้นจึงว่า “อยากให้จัดการยังไงก็เข้ามาเถอะ”

เหมรัตน์ฉีกยิ้มเจ้าเล่ห์ออกมา “เดิมพันข้อที่สองก็คือ ให้คนใดคนหนึ่งในหมู่ของพวกเจ้าจัดการกับคนพวกนี้ จะทำยังไงก็ได้ให้พวกมันไม่กล้ามาต่อแยกับข้าอีก”

“ข้าไม่เกียวนะ ข้าทำตามคำสั่งของนายอำเภอเท่านั้น” นายกองชยุตรีบออกตัว เหมรัตน์ยิ้มให้มันแล้วว่า

“ข้าเข้าใจดี และข้ายังไม่อยากมีปัญหากับทางท่านกลับไปเถอะ และบอกนายอำเภอด้วยว่า ข้าต้องการบ่อนของข้าคืนพร้อมกับศิระของศิษย์ทยศทั้งสองคนนั้น”

“ดะ...ได้” นายกองชยุตรีบคำอย่างยากลำบากก่อนจะแบกถุงเงินวิ่งหายออกไป เหมรัตน์หันกลับมามองคนทั้งสามแล้วว่า

“ว่าไง ใครจะเป็นคนเล่นเกมในครั้งนี้” ภูรินทร์ก้าวออกไปยืนอยู่เบื้องหน้าสินกับแม่ชีญาติาวีแล้วว่า

“เรื่องเล็กน้อยอย่างนี้ข้าจัดการเองได้” พุดจบกก็ดึงคมแฝกออกจากเอว ชีปลายไม้ไปยังคนชุดดำทั้งสี่

“พวกเจ้าได้ยินแล้วใช่ไหม ถึงข้าไม่อยากลงมือ ข้าก็ต้องลงมือ”

“เจ้าไม่รู้หรือว่ากำลังตอบเกี่ยวกับใครอยู่” เสียงของชายชุดดำคนหนึ่งเอ่ยขึ้น ลินที่จ้องคุมเชิงอยู่อดที่จะสอคำไม่ได้ เพราะก่อนหน้านี้ เขาก็ได้ยินคำพูดนี้จากกณธิมาแล้วครั้งหนึ่ง

“งั้นก็บอกมาสิ ว่าพวกเจ้าเป็นใคร”

“คนตายรู้ไปกี่เท่านั้น” คราวนี้เป็นเสียงหญิงสาวที่สวมชุดดำ ซึ่งทันทีที่พุดจบ เธอก็ปราดเข้าไปใส่ภูรินทร์อย่างรวดเร็วราวกับสายลม ภูรินทร์ที่เตรียมพร้อมอยู่ก่อนเพียงเบี่ยงตัวออกด้านข้างก็สามารถหลบปลายดาบ

ที่ทีมแทงมาได้ แต่ดาบนั้นกลับเปลี่ยนทิศทางการกลางอากาศ มันวัดฟันขวางเข้าใส่ลำตัวภูรินทอย่างรวดเร็วจน แต่คนที่รวดเร็วกว่ากลับเป็นภูรินทที่ยกคมแผกขึ้นมาด้าน แรงปะทะทำให้ภูรินทผละถอยหลังไปถึงสองก้าว เขาแทบไม่อยากจะเชื่อว่า ดาบแบนที่พุ่งจากมือหญิงสาวอย่างแผ่วพลีจะแผกไว้ด้วยพลังกำลังมหาศาลเช่นนี้

ยังไม่ทันที่ภูรินทจะตั้งตัวได้ คนชุดดำอีกคนก็ฟันดาบหนาเข้าใส่ภูรินทที่ก้มตัวหลบ เมื่อเงยหน้าขึ้นก็พบปลายดาบของหญิงสาวจี้จ่อเข้ามา เขาระโดดฉีกออกจากทางขวางพร้อมฟาดคมแผกเข้าปะทะ ในครั้งนี้เขาพุ่งพลังจักรวาลส่งไปกับท่อนคมแผก ทันทีที่อาวุธทั้งสองปะทะกัน หญิงสาวในชุดดำถึงกับร้องโอยขึ้นมาคราหนึ่ง ร่างเธอก็กระเด็นไปชนผนัง เลือดสีแดงสดไหลออกจากมุมปาก คนชุดดำคนหนึ่งรีบเข้าไปพยุงเธอให้ลุกขึ้น ภูรินทหันไปจับมือชายฉกรรจ์ที่กระโจนเข้ามาพร้อมดาบหนาหนัก โดยยกคมแผกขึ้นด้านรับและถีบเข้าใส่หน้าท้องเขาที่หนึ่ง ชายคนนั้นล้มพุงลงดาบกระเด็นหลุดจากมือ นอนขดตัวไปมาไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก ภูรินทวาดคมแผกแหวกอากาศเสียงดังหวือ สะกดคนชุดดำสองคนที่เตรียมกระโจนเข้ามาให้หยุดชะงัก

“หากพวกเจ้ารับปากว่าจะไม่มารังควานเจ้าแถมอีก ข้าจะปล่อยพวกเจ้าไป” ภูรินทบอก สายตามคมกล้าจ้องหน้าคนชุดดำทั้งสองสลัดไปมา คนชุดดำหันมองหน้ากันด้วยอาการลังเล ก่อนที่คนหนึ่งจะพยักหน้ารับ

“ได้ ข้าจะไม่มาที่ดาบลี้อีก” พูดจบบันก็เข้าไปประคองหญิงสาวให้ลุกขึ้นยืน ขณะที่ชายชุดดำอีกคนก็เข้าไปพยุงร่างของคนที่นอนกลิ้งอยู่บนพื้นให้ลุกขึ้น จากนั้นจึงพากันออกจากบ้านร้างไปอย่างทุลักทุเล

“นับว่าพวกเจ้าเป็นคนมีฝีมือ” เจ้าแถมบอกขณะที่ทอดสายตามองส่งคนชุดดำทั้งสี่ที่จากไปพร้อมกับแสงแรกของวัน

“ยังเหลือเดิมพันอีกข้อหนึ่ง” สินเปรยขึ้น เหมรัตน์จิกยิ้มแล้วว่า

“ข้ายังคิดไม่ออก ขอกลับบ้านอาบน้ำอาบท่าให้สดชื่นก่อนแล้วค่อยว่ากัน แต่เข้านี้ข้าขอเป็นเจ้าภาพเลี้ยงอาหารพวกเจ้าสักมื้อ เพื่อขอบคุณที่ช่วยชีวิตครอบครัวข้าไว้”

“นึกว่าจะไม่พูดคำนี้ซะแล้ว” สินว่า เหมรัตน์ไม่อยากอยู่ในบ้านร้างนานเกินไปจึงรีบชวนทุกคนกลับบ้านทันที

เหมรัตน์จัดให้คนทั้งสามนั่งรออยู่บนกระเบื้องรับแขกซึ่งสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของตำบลหงส์ร้อนในมุมกว้าง และเป็นสถานที่เดียวของตัวบ้านที่ยังอยู่ในสภาพสมบูรณ์ดังที่มันเคยเป็น เนื่องจากลูกเมียของเหมรัตน์ยังอยู่ในสภาพเสียขวัญและตื่นกลัวกับการตายของคนรับใช้จึงขอตัวไปพักผ่อน ซึ่งภูรินท์มั่นใจว่าพวกเขาไม่มีทางหลบ탈ลงได้ แต่ก็ไม่กล้ารบกวน

อาหารที่เหมรัตน์สั่งซื้อมาล้วนเป็นอาหารชั้นดีที่มีขายอยู่ในตำบลหงส์ร้อน ด้วยฐานะเศรษฐีอันดับหนึ่งของตำบล ภูรินท์เชื่อว่าเหมรัตน์คงฟื้นฟูสถานะทางครอบครัวได้โดยง่าย แต่อดที่จะสงสัยไม่ได้ว่า เขาจะจัดการยังไงกับบ่อนพนันที่ถูกยึดไป

“ท่านรู้หรือยังว่าเป็นฝีมือของใคร” ภูรินท์เอ่ยถาม ขณะที่ทุกคนกำลังรับประทานอาหาร

“ก่อนหน้านี้ไม่รู้ แต่ตอนนี้รู้แล้ว” เหมรัตน์ตอบ จนถึงตอนนี้เขายังคงรักษาบุคลิกของเซียนพนันอันดับหนึ่งเอาไว้ได้ นั่นคือไม่ตื่นตระหนกกับเรื่องใดๆ ทั้งสิ้น

“พวกมันเป็นใคร” สินถาม

“ยอมไม่ใช่คนของทางการ” เหมรัตน์ไม่ได้ตอบตรงๆ ซึ่งทำให้ทุกคนสงสัยยิ่งกว่าเดิม

“ข้าคิดว่าเป็นฝีมือของนายอำเภอเสียอีก” แม่ชีญาตาวิเอ๋ย แม้จะไม่ได้นอนทั้งคืนแต่แวตของเธอยังสุกใสราวกับเด็กทารก ซึ่งแตกต่างจากภุรินทร์กับสินที่แสดงความอ่อนล้าออกมาทางดวงตาอย่างไม่อาจปิดบัง

“นายอำเภอกับข้ารู้จักกันเป็นอย่างดี ที่ผ่านมาข้าก็ส่งมอบเงินให้ไม่ได้ขาด อีกอย่างนายอำเภอคนนี้ชี้ขาดตาขาวเกินกว่าที่จะทำเรื่องนี้ได้” เหมรัตน์ตอบ

“แต่เขากับคนของเขาอยู่ที่บ้านร้างหลังนั้น ท่านก็เห็น” แม่ชีญาตาวิเอ๋ย

“มีคนชักใยอยู่เบื้องหลัง”

“คนประเภทไหนกันถึงสามารถชักใยเจ้าหน้าที่ของทางการได้” ภุรินทร์ถาม เหมรัตน์ฉีกยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์ก่อนตอบ

“คนที่มาพร้อมกับผลประโยชน์มหาศาลยังงี้ละ นายอำเภอคนนี้เป็นคนโลภ เมื่อมีคนเสนอให้เขาเป็นเจ้าของบ่อนหงส์เหินที่มีรายได้คืนละหลายหมื่นบาท เขาย่อมไม่ปฏิเสธ”

“ทั้งที่รู้ว่าจะต้องล่วงเกินท่านอย่างนั้นหรือ” แม่ชีญาตาวิเอ๋ย เหมรัตน์พยักหน้า

“ต่อให้ต้องฆ่าข้า เขาก็จะทำ”

“แล้วทำไมเขาถึงไม่ฆ่าท่าน ในตอนที่ม่โอกาส” สินถามบ้าง

“เพราะข้าบอกว่ากำลังทำงานให้กับกษัตริย์ปักษ์กรอยู่ ต่อให้เขาขวัญกล้าหรือละโมภเพียงใดย่อมไม่เห็นทรัพย์สินมีค่ากว่าชีวิตของตัวเอง”

“ทำไมท่านไม่บอกเขาแต่แรก” ภุรินทร์ถาม

“เพราะเรื่องนี้เป็นความลับสูงสุด ข้าจะบอกใครง่าย ๆ ได้อย่างไรล่ะ”

คนที่สามต่างพยักหน้าเห็นด้วย ก่อนที่สินจะถามต่อ

“กนธิกับเวทิสละ ท่านจะจัดการกับพวกเขาอย่างไร”

เหมรัตน์ยิ้มอย่างขมขื่นขณะทอดสายตามองไปยังทิศทางที่บ่อนหงส์เหินตั้งอยู่ ครู่หนึ่งจึงว่า

“ข้ายอมมีวิธีจัดการกับพวกเขา อย่างไรบ่อนหงส์เหินต้องกลับมาเป็นของข้าอยู่ดี”

“ทั้งกนธิกับผู้หญิงชุดดำต่างพูดว่า พวกเราไม่รู้ที่กำลังเล่นกับใครอยู่ คนคนนั้นเป็นใคร” สินถามต่อ

“อีกหน่อยเจ้าจะได้รู้”

ภูรินท์ สิน กับแม่ชีญาตาวิมมองสบตากันโดยไม่ได้นัดหมายแน่นอนว่าพวกเขาไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวในเรื่องนี้ ที่มาที่นี้เพราะต้องการหิ้งห้อยที่มีดวงจิตแห่งธาตุลมอยู่ในตัวเท่านั้น

“การเดิมพันข้อที่สามคืออะไร” สินเอ่ยถาม เหมรัตน์ยิ้มให้เขาอีกครั้ง จากนั้นจึงว่า

“พวกเจ้ารับประทานอาหารเช้าให้อิ่มก่อน แล้วข้าจะบอกเอง” คำพูดนั้นทำให้ทุกคนเงยบเสียลง ต่างก้มหน้าก้มตากินอาหารที่อยู่เบื้องหน้า แม้จะรู้สึกผิดคอเพราะร่างกายยังอ่อนล้า แต่ด้วยความหิวโหยจึงไม่ใช่เรื่องยากที่จะกลืนกินมันลงไป จนกระทั่งอิ่มกันถ้วนหน้า เหมรัตน์จึงพูดขึ้น

“เดิมพันข้อสุดท้ายของข้าก็คือ หากพวกเจ้าหาหิ้งห้อยที่บรรจุดวงจิตแห่งธาตุลมไว้เจอ พวกเจ้าก็เอาไปเถอะ”

“หือ” คนทั้งสามคราวออกมาพร้อมๆ กัน ก่อนที่สินจะเอ่ยขึ้น

“ท่านจะเล่นซ่อนหาหรือไม่”

เหมรัตน์แบมือออกทั้งสองข้างแล้วว่า

“ข้าไม่ได้เล่นซ่อนหา ที่จริงข้าเตรียมการรับมือกับพวกเจ้าไว้เนิ่น

รูปแบบหนึ่ง แต่กลับเกิดเหตุแทรกซ้อนขึ้นเสียก่อน เดิมพันข้อที่หนึ่งกับสองนั้นเพียงเพื่อช่วยชีวิตตัวเองและครอบครัว แต่เดิมพันข้อที่สามเป็นการช่วยเหลือพวกเขา”

“ช่วยเหลือนะ” สิ้นถามต่อ เหมรัตน์กวาดตามองคนทั้งสามแล้ว
ว่า

“หิ้งห้อยที่บรรจุดวงจิตแห่งธาตุลมที่กษัตริย์ปกครองมอบให้ข้าพเจ้านั้นหายไปแล้ว”

“หายไป!!!” ภูรินท์ สิ้น และแม่ชีญาดาวิรุทานออกมาพร้อมๆ กัน
เหมรัตน์พยักหน้า

“ใช่ มันถูกขโมยไปแล้วโดยฝีมือของคนที่ชักใยนายอำเภอให้ยึดครองบ่อนของข้า” เมื่อเห็นคนทั้งสามยังเสียวอยู่ เหมรัตน์จึงลุกจากเก้าอี้และว่า

“ตามข้ามา” พูดจบก็เดินนำลงไปสู่ชั้นล่าง ภูรินท์พูดอะไรไม่ออก จึงได้แต่เดินตามหลังเหมรัตน์ไปด้วยความรู้สึกร้อนรุ่ม เรื่องราวที่ดูเหมือนจะเรียบง่ายกลับเพิ่มความซับซ้อนขึ้นมาอีกขั้น นี่เขาควรจะทำยังไงดี

เหมรัตน์เดินนำคนทั้งสามลงมาจนถึงห้องเก็บของชั้นล่าง เขากดปุ่มกลไกที่ผนังเผยให้เห็นประตูห้องลับที่ถูกปิดบังไว้อย่างมิดชิด เหมรัตน์เปิดประตูและเดินนำเข้าไป ภายในห้องลับมีตู้เก็บกระทั้งเจ้าของห้องจุดคบเพลิงขึ้น พวกเขาจึงเห็นว่าภายในห้องมีเหลี่ยมขนาดสิบตารางเมตรนั้นมีกล่องเก็บทรัพย์สินมีค่า รวมทั้งเงินทองจำนวนมากเรียงซ้อนกันอยู่หลายชั้น

“มีเงินมากมายขนาดนี้ ทำไมไม่ฝากไว้ในธนาคารนะ” ภูรินท์ว่า
เหมรัตน์ยังไม่ทันได้ตอบ สิ้นก็พูดแทรกขึ้น

“มีแต่คนโกงเท่านั้นแหละที่ฝากเงินไว้กับธนาคาร”

เหมรัตน์จึงมองชายหนุ่มทั้งสองด้วยความสงสัยก่อนถาม “โง่

ยังงี้ เจ้าอธิบายได้ไหม”

สินยิ้มเยาะก่อนว่า “หากท่านฝากเงินกับธนาคาร หนึ่งปีได้ดอกเบี้ยร้อยละสองถึงสามบาท แต่ถ้าท่านกู้เงิน ท่านต้องจ่ายดอกเบี้ยสูงถึงสิบหรือยี่สิบบาทแล้วแต่เขาจะเรียกเอาจากท่าน ยังมี หากท่านเดินทางออกนอกพื้นที่และเบิกเงินต่างพื้นที่ ท่านต้องเสียค่าธรรมเนียมสิบห้าบาทหรืออาจถึงยี่สิบห้าบาท ทั้งที่เงินที่เบิกก็เป็นเงินของเราเอง ซึ่งต่อให้ท่านฝากเงินทั้งปียังไม่ได้ดอกเบี้ยขนาดนั้น”

“แล้วข้าควรจัดการกับเงินทองของข้ายังงี้”

“นำไปลงทุนอย่างอื่น ซื้อที่ดิน เปิดบ่อน เปิดร้านอาหาร หรือใส่ไผ่ผิงดินเอาไว้ก็แล้วแต่ท่าน อย่างที่ท่านเก็บไว้ในบ้านนี้ก็ไม่ได้ถือว่าผิด”

เหมรัตน์พยักหน้าคล้ายจะเห็นด้วย เขากวาดตามองทรัพย์สินของตัวเองที่ยังอยู่ที่เดิมอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยก่อนว่า

“ถ้าเงินพวกนี้ถูกใจกวาดไปหมด ข้าจะเรียกร้องกับใครได้”

“ถือว่าเป็นความช่วยของท่าน เงินท่านเองท่านต้องดูแลให้ได้”

“มันไม่แต่ต้องเงินทองของข้าแม้แต่บาทเดียว แต่กลับเลือกที่จะหยิบฉวยหึงหยายที่บรรจุดวงจิตแห่งธาตุลมไป” เหมรัตน์พูดขึ้น เขาเลิกสนใจเรื่องเงินเรื่องธนาคารแต่มุ่งสนใจเรื่องหึงหยายที่บรรจุดวงจิตแห่งธาตุลมแทน เหมรัตน์ชี้ให้ทุกคนดูกล่องเหล็กรูปทรงสี่เหลี่ยมคล้ายตู้เซฟใบหนึ่งที่เปิดอาอยู่ ในกล่องนั้นมีแท่งหินติดไฟสีน้ำเงินลูกโซน แต่สิ่งที่มันเผาไหม้นั้นหายไปแล้วจริงๆ ที่ข้างกล่องเหล็กมีกระดาษแผ่นหนึ่งแปะอยู่ เหมรัตน์ดึงออกมาส่งให้ภูรินท์

“ข้าอ่านไม่ออก” ภูรินท์บอก เพราะข้อความที่เขียนอยู่ในกระดาษนั้นเป็นภาษาของเวหนนคร เหมรัตน์จึงว่า

“มันเขียนว่า ขอบคุณสำหรับดวงจิตแห่งธาตุลม จากบุปผาวายุ”

“บุปผาวายุ” ภูรินท์ทวนชื่อนั้นเบาๆ เหมรัตน์จึงอธิบายว่า

“บุปผาวาย เป็นชื่อของหิวขโมยอันดับหนึ่งแห่งเวหนนคร ไม่มีใครรู้ว่ามันเป็นใคร อยู่ที่ไหน เป็นผู้ขายหรือผู้หญิง ทุกคนรู้เพียงแต่ว่าสิ่งใดที่มันหมายตาไว้ย่อมตกเป็นของมันในที่สุด”

“แต่ท่านบอกเองไม่ใช่เหรอว่า คนที่รู้ว่าท่านมีหิ้งห้อยตัวนี้อยู่มีเพียงท่านกับกษัตริย์ปังกกร แล้วก็พระภริยารดี” แม่ชีญาตาวิเอ่ยถาม เหมรัตน์พยักหน้า สีหน้าแสดงความว่าพอใจอย่างชัดเจน

“ใช่ ข้าไม่สงสัยพระภริยารดี แต่ก็ไม่อาจสงสัยกษัตริย์ปังกกรเช่นกัน”

“แล้วบุปผาวายมันรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร” ลินเอ่ยถาม น้ำเสียงแสดงความพลุ่งพล่านในใจอย่างชัดเจน

“ข้าไม่รู้ว่ามันรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร ข้ายังวางแผนสร้างความวุ่นวายขึ้นอีก พวกเจ้าก็เห็นแล้วว่าคนชุดดำทั้งสี่นั้นมีฝีมือติดตัวแค่ทำสองท่าเท่านั้น หากมันต้องการฆ่าข้าหรือฆ่าพวกเจ้า ย่อมต้องหานักฆ่าอาชีพที่มีฝีมือมากกว่านี้มาจัดการ” เหมรัตน์ว่า ภูริทนต์อดที่จะถามไม่ได้

“ในเมื่อมันขึ้นชื่อว่าเป็นหิวขโมยอันดับหนึ่ง ทำไมมันไม่ยอมเข้ามาขโมยของในบ้านท่านเจียบๆ ทำไมต้องฆ่าคนและติดต่อกันมากมาย นั้นไม่เท่ากับเปิดเผยตัวตนแล้วหรือ”

“นั่นแหละคือสิ่งที่ข้าไม่เข้าใจ เรื่องการติดต่อกันมันย่อมมีวิธีปิดบังตัวตนของมันไว้ อาจบางทีมันไม่ต้องการสร้างความวุ่นวายให้กับข้าเท่ากับพวกเจ้า”

“ท่านหมายถึงว่า เป้าหมายของบุปผาวายอยู่ที่พวกเรา” แม่ชีญาตาวิถาม เหมรัตน์ยิ้มอย่างอัปจนปัญญา

“ข้าคิดว่าเป็นเช่นนั้น” ทั้งสี่คนต่างเจียบบั้นไปราวกับนัดกันไว้ ในห้องจึงมีเพียงเสียงของไฟที่กำลังเผาไหม้เชื้อบนคบเพลิง

“มีเบาะแสบางอย่างเหลืออยู่บ้างไหม” ภูริทนต์เอ่ยถาม เขาไม่อาจปิดบัง

ความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังเอาไว้ได้อีก ขณะนั่นเอง แม่ชีญาดาวิกก็เอื้อมมือมากุมมือเขาไว้ พลอยทำให้ภุรินทร์รู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาอย่างประหลาด

“ไม่มีเบาะแสบอะไร ข้าถึงเดิมพันกับพวกเจ้า หากหาไม่เจอพวกเจ้าก็ได้แต่กลับบ้านมือเปล่า หากหาเจอที่สุดแต่พวกเจ้าจะใช้วิธีการใด ช่วงชิงมา ข้าช่วยได้แค่นี้” เหมรัตน์บอก

“ท่านก็รู้ว่าพวกเรามีเวลาจำกัด” สินถาม

“ใช่ หิ้งห้อยตัวอื่นๆ กำลังถูกเพลิงเผาไหม้ จนถึงตอนนี้ พวกเจ้ามีเวลาอีกห้าวันเท่านั้น”

“หิ้งห้อยตัวที่สองอยู่ไหน” ภุรินทร์ถาม การที่แม่ชีญาดาวิกกุมมือเขาไว้ นั้นเท่ากระดุนเตือนให้รู้ว่า เขาไม่มีทางให้ถอยหลังกลับโดยเด็ดขาด

“อยู่กับเผ่าเปศล ในตำบลห่านฟ้า ห่างจากที่นี่ไปทางเหนือ ประมาณห้าสิบกิโลเมตร พวกเจ้าสามารถเดินทางไปพบกับเขาได้” เหมรัตน์บอก

“เส้นทางเป็นยังไง” สินถาม

“เป็นภูเขาสูงชัน หากพวกเจ้าออกเดินทางตอนนี้ น่าจะถึงที่นั่นตอนเย็นพอดี ที่นั่นเป็นตำบลใหญ่ แม้จะไม่เท่าตำบลหงส์ร้อน แต่ก็มียุทธโรงแรมที่พักกับร้านอาหารคอยบริการผู้คน เมื่อไปถึงที่นั่นแล้ว ถามใครก็ย่อมรู้ว่าเผ่าเปศลพักอยู่ที่ใด”

“เขาดังมากเธอ” สินถามต่อ เหมรัตน์จึงว่า

“เผ่าเปศลถูกจัดว่าเป็นปราชญ์แห่งแผ่นดิน แม้จะแก่ชราแต่ก็เปี่ยมด้วยภูมิปัญญารอบรู้ ยากที่ใครจะทัดเทียม เมื่อไปถึงเผ่าเปศลจะบอกเองว่าพวกเจ้าต้องทำอะไรบ้าง เกรงแต่ว่า...” เหมรัตน์หยุดพูด แต่ทุกคนรู้ว่าเขาจะพูดอะไรต่อ

“หวังว่าเราจะไม่ถูกเจ้าบุปผาวายุตัดหน้าไปเสียก่อน” สินพูดต่อให้ เหมรัตน์พยักหน้าแล้วว่า

“หากมันมุ่งหวังจะขโมยสิ่งห้อยที่บรรจุดวงจิตแห่งธาตุลมให้ครบ มันย่อมพุ่งเป้าไปที่เฒ่าเปศลเช่นกัน ทางที่ดีพวกเจ้าควรรีบออกเดินทาง” ภูรินท์หันสบตากับแม่ชีญาตาวิ ครูหนึ่งเธอจึงพูดว่า

“หาสิ่งห้อยตัวอื่นๆ ให้ครบก่อน ส่วนเรื่องบุปผาวายุ ข้าเชื่อว่า พวกเราต้องได้เผชิญหน้ากับมันสักวัน”

“งั้นพวกเราเดินทางต่อ” ภูรินท์บอก เหมรัตน์จึงจัดเตรียมเสบียง อาหารและมอบเงินทองส่วนหนึ่งให้คนทั้งสามไว้ใช้จ่าย

“ขอให้พวกเจ้าสะสมสิ่งห้อยได้ครบตามที่ตั้งใจไว้” เหมรัตน์บอก เมื่อคนทั้งสามขึ้นบนหลังม้าเรียบร้อยพร้อมจะออกเดินทาง

“ขอบคุณท่านมาก และก็หวังว่าเมื่อข้ากลับมาที่นี่อีกครั้ง ปอนหงส์เหินคงได้กลับมาเป็นของท่านแล้ว” สินว่า

เหมรัตน์พยักหน้าก่อนถอยออกมาเพื่อเปิดทางให้ภูรินท์ สิน และแม่ชีญาตาวิควบม้าจากไป

กษัตริย์ปรางกรทรงละสายพระเนตรออกจากเปลวไฟที่กำลัง กัดกินเนื้อห้อยอย่างช้าๆ อีกไม่กี่วัน ผิวด้านนอกที่ห่อหุ้มอยู่จะถูกทำลาย ทุกสรรพสิ่งที่อยู่ภายในจะถูกเผาผลาญจนหมดสิ้น กษัตริย์ปรางกรทรงถอนพระทัยออกมาด้วยความเสียดาย ดวงจิตแห่งธาตุลมเป็นอันตรายสำหรับพระองค์ แต่พระองค์กลับทรงต้องการครอบครองไว้ ไม่ต่างจากทารกที่อยากเล่นปืน ทั้งที่รู้ว่ามันอาจจะลั่นใส่ตัวเองได้ทุกเมื่อ

กษัตริย์ปรางกรเสด็จจากห้องบรรทมออกมารับลมบนระเบียงของพระราชวังซึ่งสร้างบนยอดเขาที่สูงที่สุด ทำให้ทอดพระเนตรทิวทัศน์ของเวหานครได้ทั้งสามร้อยหกสิบองศา ขณะนั้นอำมาตย์รชยาก็ขออนุญาตเข้าเฝ้า

“มีความคืบหน้าอะไร” กษัตริย์ปรางกรตรัสถามด้วยพระสุรเสียง

นุ่มนวล พระองค์จะทรงมีพระชนมายุครบหกสิบพรรษาในอีกสองเดือนข้างหน้าแล้ว ถึงแม้จะมีอายุมากขนาดนั้น แต่บนพระพักตร์กลับไม่ปรากฏรอยเหี่ยวย่นแต่อย่างใด อาจเป็นเพราะอากาศที่บริสุทธิ์ พระกระยาหารที่ทรงเลือกเสวยอย่างพิถีพิถัน หรือเป็นเพราะอำนาจของอนุภาคมารซึ่งยากที่ใครจะรู้ได้

“คนพวกนั้นออกเดินทางจากตำบลหงส์ร้อนแล้วพะย่ะค่ะ”
อำมาตย์รชยาในวัยเจ็ดสิบปีรายงาน กษัตริย์ปภักรแย้มพระสรวลอย่างพอพระทัย ทองพระเนตรมองร่างกายอู่มของอำมาตย์ผู้ถวายการรับใช้มายาวนาน

“พวกนั้นได้หิงห้อยตัวแรกแล้วหรือ” พระองค์ตรัสถาม

“ยังไม่ได้พะย่ะค่ะ” คำตอบของอำมาตย์รชยาทำให้กษัตริย์ปภักรทรงมีสีพระพักตร์ที่เต็มไปด้วยความตื่นเต้นสงสัย

“ไฉนยังไม่ได้”

“มีรายงานว่าหิงห้อยตัวนั้นถูกบุปผาวายุขโมยไปเสียก่อนพะย่ะค่ะ”

คำตอบนั้นทำให้กษัตริย์ปภักรสรวลออกมาด้วยความพอพระทัยยิ่ง ครู่หนึ่งจึงว่า

“บุปผาวายุ บุปผาวายุ” กษัตริย์ปภักรตรัสชื่อนั้นซ้ำๆ “มันเป็นใครกัน”

“บุปผาวายุเป็นหวัชโมยที่อาละวาดอยู่ทั่วเวหนครมาช้านาน พระองค์น่าจะทรงเคยได้ยินชื่อของมัน”

“แน่นอน ข้าเคยได้ยินชื่อของมัน แต่นั่นทำให้ข้ารู้จักมันมากกว่าคนอื่นๆ หรือไง พวกเจ้าทำงานกันยังไง มีหวัชโมยอยู่ในบ้านแท้ๆ แต่ข้าผู้เป็นเจ้าของบ้านกลับรู้จักแต่ชื่อของมัน”

“เรื่องนี้...เรื่องนี้” อำมาตย์รชยาเอ่ยออกมาด้วยความหวาดกลัว เพราะไม่มีใครรู้จักกษัตริย์ปภักรมากกว่าเขาอีกแล้ว หากพระองค์

ต้องการประหารใครก็เพียงตรัสออกมาง่ายๆ โดยไม่มีการสอบสวน หรือ
อยากจะไว้ชีวิตใคร หากคนคนนั้นทำผิดมหันต์ก็ยอมกลายเป็นผู้บริสุทธิ์
พระทัยของพระองค์เป็นสิ่งที่คาดเดาได้ยากยิ่งกว่าสภาพดินฟ้าอากาศ
เสียอีก

“เจ้าไม่ต้องกังวลไปหรอก ดีเสียอีกที่หึงห้อยตัวนั้นถูกขโมยไปเสีย
ก่อน” กษัตริย์ปักษีกรตรัส อำมาตย์รथाถึงกับขมวดคิ้วด้วยความสงสัย
แต่ก็ไม่กล้าเอ่ยปากทูลถาม กษัตริย์ปักษีกรจึงตรัสต่อว่า

“นับว่าบุปผาวายุสร้างความดีความชอบใหญ่หลวง หากคนแปลก-
หน้าพวกนั้นสะสมดวงจิตแห่งธาตุลมได้ไม่ครบ มันจะเอาอะไรมาทำลาย
เข้าได้”

“แต่ข้าพระองค์ยังสงสัยว่า เหตุใดบุปผาวายุจึงจงใจขโมยหึงห้อย
ที่บรรจุดวงจิตแห่งธาตุลม และมันรู้ได้ยังไงว่าหึงห้อยตัวนั้นอยู่กับเหม-
รัตน์” อำมาตย์รथाเอ่ยออกมา

“หวัชขโมยยอมจับตามองเศรษฐกิจ เรื่องนี้ไม่น่าแปลกอะไร คนพวก
นั้นจะพบกับเผ่าเปตลวันไหน” กษัตริย์ปักษีกรตรัสถึงคนที่มีหึงห้อยบรรจุ
ดวงจิตแห่งธาตุลมคนต่อไป อำมาตย์รथाจึงทูลว่า

“น่าจะเป็นพรุ่นนี้เข้าพะยะค่ะ”

“ดี จับตาดูพวกมันต่อไป และรีบรายงานให้ข้ารู้ทันทีเมื่อมีเรื่อง
สำคัญ”

“พะยะค่ะ” อำมาตย์รथाรับคำ กษัตริย์ปักษีกรจึงทรงเปลี่ยนเรื่อง
คุย

“กองกำลังวายุเตรียมตัวไปไหนแล้ว”

“เรื่องจำนวนพลและเสบียงอาหารเตรียมพร้อมแล้ว ขาดแต่อาวุธ
กับชุดที่จะสวมใส่ซึ่งกำลังเร่งสร้างอยู่ อีกไม่กี่วันน่าจะแล้วเสร็จพะยะค่ะ”

“ดี ให้ข้าจัดการกับคนแปลกหน้าทั้งสองนี้ก่อน แล้วข้าจะยกทัพ

บุกปฐพีนครด้วยตัวเอง” กษัตริย์ปภังกรตรัสออกมาด้วยพระสุรเสียง
 แข็งกร้าวและมุ่งมั่น อำมาตย์รथाตัวสั่นเทาคล้ายกับหวาดกลัวสงคราม
 ที่กำลังจะอุบัติขึ้นในเร็ววันนี้ ชายชราแก่มองหน้าลงมองพื้นเพื่อปิดซ่อนความ
 กลัว ก่อนเอ่ยรับคำ

“พะยะค่ะ”